

ODDANI WIERZE

LEKSYKON EWANGELII

ODDANI WIERZE

LEKSYKON EWANGELII

Wydany przez
Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich
Salt Lake City, Utah

Na okładce: *Światło i prawda* — Simon Dewey
© by Simon Dewey

© 2004 by Intellectual Reserve, Inc.
Wszelkie prawa zastrzeżone
Printed in the United States of America

Zatwierdzenie wersji angielskiej: 7/04
Zatwierdzenie do tłumaczenia: 7/04
Tłumaczenie *True to the Faith*.
Polish

PRZESŁANIE OD RADY PREZYDENTA KOŚCIOŁA

Książka ta w swym zamyśle ma towarzyszyć studiowaniu pism świętych i nauk proroków w dniach ostatnich. Zachęcamy Was do korzystania z niej podczas studiowania i stosowania zasad ewangelii. Sięgajcie po nią, kiedy przygotowujecie przemówienia, prowadzicie lekcje i odpowiadacie na pytania dotyczące Kościoła.

Kiedy będziecie poznawać prawdy ewangelii, polepszy się Wasze zrozumienie wiecznego planu Ojca Niebieskiego. A gdy z tego zrozumienia uczynicie podstawę Waszego życia, będziecie potrafili dokonywać mądrych wyborów, żyć w harmonii z wolą Boga i odnajdziecie radość życia. Wzmocni się Wasze świadectwo. Pozostaniecie oddani wierze.

Pragniemy zwrócić się szczególnie do młodzieży, młodych dorosłych stanu wolnego i nowo nawróconych. Obiecujemy, że dzięki regularnej osobistej modlitwie oraz studiowaniu pism świętych i doktryn ewangelii będziecie przygotowani, do tego, by oprzeć się złym wpływom, które w przeciwnym wypadku zwozdiłyby Was i krzywdziły.

Niech ta książka wzmacnia Was, gdy będziecie dokładać starań, by zbliżyć się do Zbawiciela i naśladować Jego przykład.

Rada Prezydenta Kościoła

TEMATY EWANGELII UŁOŻONE W PORZĄDKU ALFABETYCZNYM

Aborcja

W dzisiejszym społeczeństwie aborcja stała się powszechną praktyką, w obronie której wysuwane są zwodnicze argumenty. Jeśli masz pytania w tej kwestii, uzyskasz pewność, postępując zgodnie z objawioną wolą Pana. Prorocy w dniach ostatnich potępili aborcję, powołując się na deklarację Pana: „Nie będziesz [...] zabijał, ani czynił niczego takiego” (NiP 59:6). Ich rada w tej sprawie jest jednoznaczna: członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich nie mogą poddawać się aborcji, dokonywać jej, zachęcać do niej, płacić za nią ani jej aranżować. Jeśli w jakikolwiek sposób popierasz aborcję, możesz podlegać procedurom dyscypliny kościelnej.

Przywódcy Kościoła powiedzieli, że w niektórych, wyjątkowych przypadkach można uzasadnić dokonanie aborcji. Może tak być, kiedy ciąża jest wynikiem kazirodztwa lub gwałtu, kiedy kompetentni lekarze uznają, że życie lub zdrowie matki narażone jest na poważne niebezpieczeństwo lub gdy uznają, iż płód jest poważnie uszkodzony na tyle, że dziecko nie będzie żyło po narodzeniu. Jednak nawet takie okoliczności nie uzasadniają dokonania aborcji automatycznie. Osoby będące w takiej sytuacji, powinny rozważać możliwość aborcji jedynie po konsultacji z lokalnym przywódcą kościelnym i po otrzymaniu potwierdzenia w żarliwej modlitwie.

Kiedy dziecko zostało poczęte poza więzami związku małżeńskiego, najlepszym rozwiązaniem dla matki i ojca dziecka jest pobrać się i pracować nad ustanowieniem wiecznego związku rodzinnego. Jeśli mało prawdopodobne jest stworzenie udanego małżeństwa, rodzice powinni przekazać dziecko do adopcji, najlepiej poprzez LDS Family Services (Służby Rodzinne ŚwDO) (zob. „Adopcja”, str. 8).

Administracja Kościoła

Jezus Chrystus stoi na czele Kościoła. Misją Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest pomaganie wszystkim ludziom w tym, aby przyszli do Niego (zob. Moroni 10:32). Aby wypełnić tę misję, Kościół zorganizowany jest wedle wzorca, objawionego przez Pana, „aby przygotować świętych [...] aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego” (List do Efezjan 4:12–13; zob. także werset 11). Poniższy zarys przedstawia pokrótce organizację Kościoła.

Dom i rodzina

Rodzina jest podstawową jednostką Kościoła, a dom najważniejszym miejscem, gdzie człowiek uczy się ewangelii. Żadna inna organizacja nie może zająć miejsca rodziny. Kościół stale wzrasta, ale zawsze jego celem będzie wspieranie i wzmacnianie rodzin i poszczególnych jednostek w wysiłkach, zmierzających do życia zgodnego z ewangelią.

Naczelna administracja

Pan prowadzi dzisiaj Swój lud przymierza poprzez Prezydenta Kościoła, którego popieramy jako proroka, widzącego i objawiciela. Prezydent Kościoła przewodniczy całemu Kościołowi. On i jego doradcy, którzy również są prorokami, widzącymi i objawicielami, tworzą Kworum Rady Prezydenta Kościoła.

Członkowie Kworum Dwunastu Apostołów także są prorokami, widzącymi i objawicielami. Wraz z Radą Prezydenta Kościoła są „specjalnymi świadkami imienia Chrystusa na całym świecie” (NiP 107:23). Działają pod kierunkiem Rady Prezydenta Kościoła, „aby wzmacniać Kościół i regulować wszystkie jego sprawy we wszystkich narodach” (NiP 107:33). „[Otwierają] drzwi głosząc [narodom] Ewangelię Jezusa Chrystusa” (NiP 107:35).

Członkowie Kworum Siedemdziesiątych powoływani są do głoszenia ewangelii i wzmacniania Kościoła. Działają pod kierunkiem Dwunastu Apostołów i pod przewodnictwem siedmiu braci, którzy są powołani, by służyć jako Prezydium Siedemdziesiątych. Członkowie Pierwszego i Drugiego Kworum Siedemdziesiątych są desygnowanymi przedstawicielami Władz Naczelnych i mogą być powołani do służby w każdym miejscu na świecie.

Przewodnicząca Rada Biskupia to prezydium Kapłaństwa Aarona na cały Kościół. Przewodniczący Biskup i jego doradcy służą pod kierunkiem Rady Prezydenta Kościoła, aby administrować doczesnymi sprawami Kościoła.

Organizacja Młodych Mężczyzn, Stowarzyszenie Pomocy, Organizacja Młodych Kobiet, Organizacja Podstawowa i Szkoła Niedzielną mają swoje prezydium na szczeblu generalnym, które zapewniają udzielanie wskazówek i nadają kierunek pracy.

Administracja Obszaru

Obszar to największa pod względem geograficznym jednostka Kościoła. Rada Prezydenta Kościoła wyznacza Prezydium Siedemdziesiątych, aby bezpośrednio nadzorowało wybrane obszary Kościoła pod kierunkiem Kworum Dwunastu Apostołów. Na innych obszarach Kościoła, Rada Prezydenta wyznacza do przewodniczenia Prezydium Obszarów. Prezydium Obszaru składa się z prezydenta, który zazwyczaj wyznaczony jest z Pierwszego lub Drugiego Kworum Siedemdziesiątych, i dwóch doradców, którzy mogą być wyznaczeni z któregośkolwiek Kworum Siedemdziesiątych. Prezydium Obszaru służy pod kierunkiem Rady Prezydenta Kościoła, Kworum Dwunastu i Prezydium Siedemdziesiątych.

Niektórzy bracia ustanawiani są do urzędu Siedemdziesiątego, ale nie służą jako członkowie Władz Naczelnych. Są oni powołani na Przedstawicieli Siedemdziesiątych we Władzach Obszaru i są przydzielani do kworów innych niż Pierwsze czy Drugie Kworum Siedemdziesiątych, wedle kryteriów

geograficznych. Na ogół ich jurysdykcja jest ograniczona do regionu, w którym zamieszkują. Niektórzy Przedstawiciele Siedemdziesiątych we Władzach Obszaru służą w Prezydiach Obszarów.

Administracja lokalna

Okręgi i gminy. Członkowie Kościoła są zorganizowani w kongregacje, które często spotykają się razem, by wzbogacać się duchowo i cieszyć się swoim towarzystwem. Duże kongregacje zwane są okręgami. Każdemu okręgowi przewodniczy biskup, któremu pomagają jego dwaj doradcy.

Małe kongregacje zwane są gminami. Każdej gminie przewodniczy prezydent gminy, któremu pomagają jego dwaj doradcy. Gminę można zorganizować wówczas, gdy na danym obszarze mieszkają co najmniej dwie rodziny, a jeden z członków jest godnym posiadaczem Kapłaństwa Melchizedeka lub godnym kapłanem w Kapłaństwie Aarona. Prezydium palika, misji i dystryktu organizuje i nadzoruje pracę gminy. Gmina może przekształcić się w okręg, jeśli znajduje się na terenie palika.

Każdy okręg lub gmina zajmuje określony obszar geograficzny. W pracy Pana w okręgu lub gminie biorą udział różne organizacje: grupy wyższych kapłanów, kwora starszych, Stowarzyszenie Pomocy dla kobiet powyżej 18 roku życia, kwora Kapłaństwa Aarona dla młodych mężczyzn od 12 do 17 roku życia, program Młodych Kobiet dla młodych kobiet od 12 do 17 roku życia, Organizacja Podstawowa dla dzieci od 18 miesięcy do 11 lat oraz Szkoła Niedzielną dla wszystkich członków Kościoła powyżej 12 roku życia. Każda z tych organizacji spełnia ważną rolę w nauczaniu ewangelii, służeniu i wspieraniu rodziców w ich świętym obowiązku, jakim jest pomaganie dzieciom, by nawróciły się do ewangelii Jezusa Chrystusa. Organizacje te współpracują ze sobą, by pomóc członkom w dzieleniu się ewangelią z innymi ludźmi.

Paliki, misje i dystrykty. Większość obszarów, na których zorganizowany jest Kościół, podzielona jest na paliki. Termin

palik pochodzi od proroka Izajasza, który prorokował, że Kościół w dniach ostatnich będzie jak namiot, podtrzymywany dla bezpieczeństwa przez paliki (zob. Ks. Izajasza 33:20; 54:2). Na palik składa się zazwyczaj od 5 do 12 okręgów. Każdemu palikowi przewodniczy prezydent palika, któremu pomagają jego dwaj doradcy. Prezydenci palików składają sprawozdania Prezydium Siedemdziesiątych lub Prezydium Obszaru i stamtąd otrzymują wskazówki.

Misja to jednostka kościelna, która zwykle obejmuje obszar o wiele większy niż jeden palik. Każdej misji przewodniczy prezydent misji, któremu pomagają jego dwaj doradcy. Prezydenci misji są bezpośrednio odpowiedzialni przed Władzami Naczelnymi.

Podobnie jak gmina jest mniejszą wersją okręgu, tak dystrykt jest mniejszą wersją palika. Dystrykt organizuje się wówczas, gdy na danym obszarze znajduje się wystarczająca liczba gmin, co pozwala na łatwe komunikowanie się i dogodne podróże na spotkania dystryktu. Prezydent dystryktu powołany jest, by przewodniczyć dystryktowi i ma do pomocy dwóch doradców. Prezydent dystryktu zdaje sprawozdania prezydium misji. Dystrykt może przekształcić się w palik.

Programy dla członków stanu wolnego. Wielu członków Kościoła nie ożeniło się (nie wyszło za mąż) lub rozwiedli się czy owdowieli. Ci członkowie tworzą dwie grupy: młodych dorosłych stanu wolnego (od 18 do 30 roku życia) i dorosłych stanu wolnego (od 31 roku życia wzwyż).

Nie istnieje żaden ogólnokościelny program dla młodych dorosłych stanu wolnego i dorosłych stanu wolnego. Natomiast lokalni przywódcy kapłańscy zachęceni są do tego, by w przypadku wystarczającej liczby osób stanu wolnego na danym obszarze powoływali przedstawicieli dorosłych stanu wolnego, którzy będą pracować pod ich kierunkiem. Przedstawiciele członków stanu wolnego planują zajęcia takie jak: tańce, projekty służby i ogniska. Zajęcia te dają członkom stanu wolnego możliwość spotkania się razem i wzajemnego wzmocnienia się. Zachęca się też członków stanu wolnego,

Adopcja

aby regularnie spotykali się ze swoimi przywódcami kapłańskimi w celu omówienia swoich potrzeb i możliwości wzrastania duchowego i służenia.

Dodatkowe źródło: NiP 107

Zobacz także: Kapłaństwo; Stowarzyszenie Pomocy

Adopcja

Dzieci mają prawo być wychowywane przez rodziców, którzy szanują więzy małżeńskie i zapewniają im miłość i wsparcie. Adopcja może być wspianiałym błogosławieństwem dla wielu dzieci, które urodziły się, nie mając takiej możliwości.

Kiedy dziecko zostało poczęte poza więzami związku małżeńskiego, najlepszym rozwiązaniem dla matki i ojca dziecka jest pobrać się i pracować nad ustanowieniem wiecznego związku rodzinnego. Jeśli mało prawdopodobne jest stworzenie udanego małżeństwa, rodzice powinni przekazać dziecko do adopcji, najlepiej poprzez LDS Family Services (Służby Rodzinne ŚwDO). Przekazanie dziecka do adopcji poprzez LDS Family Services pomaga rodzicom, którzy nie są małżeństwem, zrobić dla dziecka to, co najlepsze. Tym samym zapewnia to dziecku zapieczętowanie w świątyni do matki i ojca oraz zwiększa szansę na błogosławieństwa ewangelii w życiu wszystkich zainteresowanych. Adopcja to bezinteresowna, pełna miłości decyzja, która błogosławi rodziców biologicznych, dziecko oraz rodzinę adopcyjną.

Jeśli zawarliście związek małżeński, a ty i twój współmałżonek chcecie adoptować dziecko, sprawdźcie, czy znacie wszystkie wymagania prawne swojego kraju oraz agencje rządowe, które zajmują się tymi sprawami. Zasięgnijcie rady przywódców kapłańskich i, jeśli to możliwe, pracowników LDS Family Services. Jeśli na waszym obszarze nie ma LDS Family Services, pracujcie z przywódcami kapłańskimi, by znaleźć licencjonowane i upoważnione instytucje, które zapewniają opiekę zarówno dzieciom, jak i rodzicom adopcyjnym.

Alkohol (Zobacz: Słowo Mądrości)

Apostoł (Zobacz: Administracja Kościoła; Prorocy)

Biblia (Zobacz: Pisma święte)

Biskup (Zobacz: Administracja Kościoła)

Bluźnierstwo

Bluźnierstwo to lekceważenie lub pogarda dla rzeczy świętych. Oznacza ono swobodne lub pogardliwe używanie imienia któregośkolwiek członka Boskiej Trójcy. Oznacza też wszelkiego rodzaju nieczystą lub wulgarną mowę albo zachowanie.

Zawsze używaj imion Ojca Niebieskiego, Jezusa Chrystusa i Ducha Świętego z szacunkiem i uszanowaniem. Niewłaściwe używanie Ich imion jest grzechem. Bluźnierczy, wulgarny lub ordynarny język czy gesty, jak i niemoralne żarty, obrażają Pana i innych ludzi.

Plugawy język rani twego ducha i poniża ciebie. Nie pozwól, by inni wpływali na to, byś mówił sprośnym językiem, natomiast używaj czystego języka, który podnosi i podbudowuje innych. Wybieraj przyjaciół, którzy posługują się właściwym słownictwem. Bądź przykładem, który zachęci otaczające cię osoby do używania czystej mowy. Jeśli przyjaciele i znajomi wypowiadają bluźnierstwa, serdecznie zachęć ich, by wybierali inne słowa. Jeśli obstają przy swoim języku, grzecznie odejdź lub zmień temat.

Jeśli wyrobiłeś w sobie zwyczaj przeklinania, możesz z nim zerwać. Rozpocznij od podjęcia decyzji o zmianie. Módl się o pomoc. Jeśli odczuwasz pokusę, by używać bluźnierczego języka, pozostań cicho lub w inny sposób powiedz to, co miałeś do powiedzenia.

Dodatkowe źródła: II Ks. Mojżeszowa 19:12; NiP 63:60–64

Zobacz także: Pokusy; Skromność

Błogosławieństwa patriarchalne

Błogosławieństwa patriarchalne udzielane są godnym członkom Kościoła przez ustanowionego patriarchę. Twoje błogosławieństwo patriarchalne wskazuje na twą linię pochodzenia z domu Izraela i zawiera osobistą radę Pana skierowaną do ciebie.

Kiedy będziesz studiować swoje błogosławieństwo patriarchalne i postępować wedle zawartych w nim wskazówek, zapewni ci ono przewodnictwo, pocieszenie i ochronę. Aby dowiedzieć się, w jaki sposób można otrzymać błogosławieństwo patriarchalne, porozmawiaj ze swoim biskupem lub prezydentem gminy.

Linia pochodzenia

Twoje błogosławieństwo patriarchalne zawiera informacje na temat linii pochodzenia, mówiące, że jesteś z domu Izraela — czyli że jesteś potomkiem Abrahama, należącym do określonego plemienia Jakuba. Wielu Świętych w Dniach Ostatnich pochodzi z plemienia Efraima, plemienia, którego głównym obowiązkiem jest przewodzenie pracy Pana w dniach ostatnich.

Jako że w każdym z nas płynie krew o różnym pochodzeniu, dwóch członków tej samej rodziny może przynależeć do różnych plemion Izraela.

Nie ma znaczenia, czy pochodzimy z domu Izraela przez więzy krwi, czy przez adopcję. Jako członek Kościoła jesteś zaliczony do potomków Abrahama i jesteś dziedzicem wszystkich obietnic i błogosławieństw związanych z przymierzem Abrahama (zob. „Przymierze Abrahama”, str. 132–133).

Uczenie się ze swojego błogosławieństwa patriarchalnego

Kiedy już otrzymałeś swoje błogosławieństwo patriarchalne, powinieneś często czytać je z pokorą i po modlitwie. Jest to osobiste objawienie od Ojca Niebieskiego, który zna twe mocne strony, słabości i wieczny potencjał. Poprzez

błogosławieństwo patriarchalne pomoże ci On dowiedzieć się, czego się po tobie spodziewa. Może ono zawierać obietnice, upomnienia i ostrzeżenia. Z biegiem czasu rozpoznasz w nim moc objawienia.

Kiedy będziesz postępować zgodnie z radami udzielonymi ci w błogosławieństwie, będzie mniejsze prawdopodobieństwo tego, że potkniesz się lub zbłądzisz. Jeśli nie będziesz postępować według rad, nie będziesz mógł otrzymać obiecanych błogosławieństw.

Choć błogosławieństwo patriarchalne zawiera natchnioną radę i obietnice, nie powinieneś oczekiwać, że odpowie na wszystkie twoje pytania lub poda szczegóły tego, co stanie się w twoim życiu. Jeśli błogosławieństwo nie wspomina o jakimś ważnym wydarzeniu takim, jak pełnoetatowa misja czy małżeństwo, nie powinieneś przypuszczać, że nie będzie to miało miejsca.

Podobnie nie powinieneś przypuszczać, że wszystko, o czym jest mowa w błogosławieństwie patriarchalnym, spełni się w tym życiu. Błogosławieństwo patriarchalne jest wieczne i jego obietnice mogą wykraczać w wieczność. Bądź pewien, że jeśli będziesz wierny, wszystkie obietnice wypełnią się w Pańskim czasie. To, co nie stanie się w tym życiu, wypełni się w następnym.

Twoje błogosławieństwo patriarchalne jest święte i osobiste. Możesz podzielić się nim z najbliższą rodziną, ale nie powinieneś czytać go na głos publicznie, ani nie powinieneś pozwalać, aby inni je czytali lub interpretowali. Nawet patriarcha, biskup czy prezydent gminy nie powinni go interpretować.

Przechowuj cenne słowa swego błogosławieństwa w swoim sercu. Rozważaj je i żyj tak, abyś był godny otrzymania obiecanych błogosławieństw w tym życiu i w życiu przyszłym.

Boska Trójca

Pierwsza Zasada Wiary mówi: „Wierzymy w Boga, Wiecznego Ojca, w Jego Syna, Jezusa Chrystusa, i w Ducha Świętego”.

Te trzy Istoty tworzą Boską Trójcę. Sprawują władzę nad światem i wszystkimi stworzeniami naszego Ojca w Niebie.

Prawdziwa doktryna o Boskiej Trójcy zaginęła podczas odstępstwa, które nastąpiło po ziemskiej służbie Zbawiciela i śmierci Jego Apostołów. Przywrócona została wraz z Pierwszą Wizją, jaką miał czternastoletni Józef Smith (zob. Józef Smith — Historia 1:17). Z opowieści Proroka o Pierwszej Wizji i z innych jego nauk dowiadujemy się, że członkowie Boskiej Trójcy to trzy odrębne Istoty. Ojciec i Syn mają namacalne powłoki z ciała i kości, a Duch Święty jest osobą duchową (zob. NiP 130:22).

Choć członkowie Boskiej Trójcy są odrębnymi Istotami, które mają do odegrania różne rolę, mają jeden cel i doktrynę. Są w doskonały sposób zjednoczeni w zrealizowaniu boskiego planu zbawienia Ojca Niebieskiego.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 3:13–17; Ew. Jana 14:6–10; 17:6–23; Dzieje Apostolskie 7:55–56; 2 Nefi 31:18; Mormon 7:5–7; NiP 76:20–24

Zobacz także: Bóg Ojciec; Duch Święty; Jezus Chrystus

Bóg Ojciec

Bóg Ojciec jest Najwyższą Istotą, w którą wierzymy i której oddajemy cześć. Jest największym Stworzycielem, Władcą i Mającym Pieczę nad wszystkimi rzeczami. Jest doskonały, posiada wszelką moc i wiedzę o wszystkich rzeczach. „Ma powłokę z ciała i kości, namacalną niczym ciało ludzkie” (NiP 130:22).

Nasz Ojciec Niebieski jest Bogiem sądu, siły, wiedzy i mocy, ale jest też Bogiem doskonałego miłosierdzia, dobroci i miłości bliźniego. Chociaż „nie [pojmujemy] znaczenia wszystkiego”, możemy odnaleźć pokój w pewności, że On nas kocha (zob. 1 Nefi 11:17).

Ojciec naszych duchów

Jednym z największych pytań życia jest pytanie: „Kim jestem?” Ulubiona pieśń Organizacji Podstawowej pomaga

odpowiedzieć na to pytanie nawet małym dzieciom. Śpiewamy: „Bóg moim Ojcem jest i przysłał tutaj mnie”. Wiedza o tym, że jesteśmy dziećmi Boga, daje nam siłę, pocieszenie i nadzieję.

Jesteś dosłownym dzieckiem Boga, zrodzonym duchowo w życiu przedziemskim. Jako Jego dziecko możesz być pewien, że masz boski, wieczny potencjał i że On wspomůže cię w twych szczerych wysiłkach, by osiągnąć ten potencjał.

Najwyższy Stworzyciel

Ojciec Niebieski jest Najwyższym Stworzycielem. Poprzez Jezusa Chrystusa stworzył Niebiosa, Ziemię i wszystko, co się na nich znajduje (zob. Mojżesz 2:1). Alma powiedział: „Wszystko wskazuje na istnienie Boga, nawet ziemia i wszystko, co znajduje się na jej powierzchni, jej ruch i planety poruszające się według ustalonego porządku świadczą o istnieniu Najwyższego Stwórcy” (Alma 30:44).

Podziwiał co jakiś czas piękno stworzenia: drzewa, kwiaty, zwierzęta, góry, fale morza, nowonarodzone dziecko. Znajdź czas na obserwowanie nieba, gdzie gwiazdy i planety są dowodem istnienia „Boga, [poruszającego] się w swoim majestacie i mocy” (zob. NiP 88:41–47).

Autor planu zbawienia

Nasz Ojciec w Niebie pragnie, abyśmy mieszkali z Nim na wieczność. Jego dziełem i chwałą jest „przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39). Aby to umożliwić, przygotował plan zbawienia. Wysłał Swego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa, by zerwał więzy śmierci i zadośćuczynił za grzechy świata: „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (Ew. Jana 3:16). Ta ofiara jest najwyższym wyrazem miłości, jaką ma dla nas nasz Ojciec.

Dojście do poznania Boga Ojca

Jako dzieci Boga mamy z Nim szczególnie związek, wyróżniający nas spośród wszystkich innych Jego stworzeń. Staraj się poznać swojego Ojca w Niebie. On cię kocha i dał ci cenną możliwość zbliżenia się do Niego podczas modlitwy. On słyszy twe modlitwy, ofiarowane w pokorze i szczerości, i odpowiada na nie.

Możesz również poznać swego Ojca, ucząc się o Jego Umiłowanym Synu i stosując ewangelię w swoim życiu. Zbawiciel nauczał Swych uczniów: „Gdybyście byli mnie poznali i Ojca mego byście znali; [...] Kto mnie widział, widział Ojca” (Ew. Jana 14:7, 9).

Zbliżysz się do Ojca Niebieskiego, kiedy będziesz studiować pisma święte i słowa proroków w dniach ostatnich oraz kiedy będziesz służyć. Gdy będziesz postępować wedle woli Boga i żyć tak, jak On chce, byś żył, staniesz się bardziej podobny do Niego i Jego Syna. A wtedy przygotujesz się do powrotu i życia w Jego obecności.

Dodatkowe źródła: Ew. Jana 14:6, 21–24; 17:3; Mosjasz 4:9; NiP 132:22–24; Zasady Wiary 1:1

Zobacz także: Boska Trójca; Plan zbawienia; Stworzenie

Chrzest

Księga Mormona opowiada o grupie ludzi, którzy dowiedzieli się o ewangelii i zostali ochrzczeni w miejscu zwanym Mormon. Od chwili swojego chrztu traktowali Mormon jako piękne miejsce, ponieważ kiedy tam byli, „dostąpili poznania swego Odkupiciela” (Mosjasz 18:30). Wzmocnieni świadectwami i przymierzami zawartymi podczas chrztu pozostali wierni Panu, nawet w czasach ciężkiej próby (zob. Mosjasz 23–24).

Podobnie jak ludzi z tej opowieści z Księgi Mormona ty także możesz odczuwać radość, kiedy wspominasz przymierze chrztu i obietnice Pana względem ciebie. W obrzędzie

chrztu możesz znaleźć siłę i nie jest ważne, czy zostałeś ochrzczony niedawno, czy wiele lat temu.

Wejście na ścieżkę prowadzącą do życia wiecznego

Chrzest to pierwszy obrzęd ewangelii niezbędny do zbawienia (zob. Zasady Wiary 1:4). Poprzez chrzest i konfirmację, dokonane dzięki upoważnieniu kapłańskiemu, stałeś się członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Z chwilą chrztu okazałeś gotowość do naśladowania przykładu Zbawiciela. On też został ochrzczony, choć był bez grzechu. Janowi Chrzcielowi wyjaśnił, że potrzebował chrztu, by „wypełnić wszelką sprawiedliwość” (zob. Ew. Mateusza 3:13–17).

Wszyscy, którzy szukają życia wiecznego, muszą naśladować przykład Zbawiciela i zostać ochrzczeni oraz przyjąć dar Ducha Świętego. Prorok Nefi powiedział, że Zbawiciel pokazał nam „bramę, przez którą [mamy] wejść. I bramą, przez którą [mamy] wejść, jest nawrócenie się i chrzest w wodzie, a wtedy następuje odpuszczenie [naszych] grzechów przez ogień Ducha Świętego. Wtedy [jesteśmy] na wąskiej ścieżce, która prowadzi do życia wiecznego” (2 Nefi 31:17–18). Otrzymamy życie wieczne, jeśli wytrwamy do końca, dotrzymując naszych przymierzy i przyjmując inne obrzędy zbawienia.

Chrzest dokonywany na sposób Pana

Zbawiciel objawił Prorokowi Józefowi Smithowi prawdziwy sposób chrzczenia, wyjaśniając, że obrzęd musi być dokonany przez osobę, mającą upoważnienie kapłańskie i że musi być dokonany przez zanurzenie.

„Osoba powołana od Boga i posiadająca upoważnienie od Jezusa Chrystusa by chrzczyć, wejdzie do wody wraz z osobą poddającą się obrzędowi chrztu i powie, nazywając tę osobę

po imieniu: Otrzymałszy upoważnienie od Jezusa Chrystusa, ja ciebie chrzczę w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Następnie zanurzy tę osobę w wodzie, i pomoże jej powstać z wody" (NiP 20:73–74).

Zanurzenie symbolizuje śmierć grzesznego życia chrzczonej osoby i odrodzenie w życiu duchowym, które będzie poświęcone służbie Bogu i Jego dzieciom. Jest to również symbol śmierci i zmartwychwstania. (Zob. List do Rzymian 6:3–6).

Małe dzieci a chrzest

Z objawień danych w dniach ostatnich wiemy, że małe dzieci są odkupione dzięki miłosierdziu Jezusa Chrystusa. Pan powiedział: „Nie mogą grzeszyć, bowiem Szatanowi nie jest dana moc kuszenia małych dzieci, dopóki nie zaczną być odpowiedzialne przede mną” (zob. NiP 29:46–47). Mają nie być chrzczone, aż osiągną wiek odpowiedzialności, czyli jak objawił to Pan — wiek ośmiu lat (zob. NiP 68:27; Joseph Smith Translation, Genesis 17:11). Każdy, kto twierdzi, że małe dzieci potrzebują chrztu, „zaprzecza miłosierdziu Chrystusa i ma za nic Jego zadośćuczynienie i moc Jego odkupienia” (Moroni 8:20; zob. także wersety 8–19, 21–24).

Twoje przymierze chrztu

Kiedy zostałeś ochrzczony, zawarłeś z Bogiem przymierze. Obiecałeś wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa, przestrzegać Jego przykazań i służyć Mu do końca (zob. Mosjasz 18:8–10; NiP 20:37). Za każdym razem, kiedy przyjmujesz sakrament, odnawiasz to przymierze (zob. NiP 20:77, 79).

Wzięcie na siebie imienia Jezusa Chrystusa. Kiedy wzięłeś na siebie imię Jezusa Chrystusa, powinieneś postrzegać siebie jako Jego własność. Stawiać Go i Jego pracę na pierwszym miejscu. Starać się robić raczej to, czego On chce, niż to, co chcesz robić lub co dyktuje ci świat.

W Księdze Mormona król Benjamin wyjaśnia, dlaczego tak ważne jest wzięcie na siebie imienia Zbawiciela:

„Pod Jego przewodnictwem stajecie się wolni, i nie ma innego przewodnictwa, poprzez które moglibyście stać się wolni. Nie jest dane żadne inne imię, poprzez które następuje zbawienie, pragnę więc, abyście wzięli na siebie imię Chrystusa, wszyscy, którzy przystąpiliście do przymierza z Bogiem, że będziecie Mu posłuszni do końca swego życia.

I stanie się, że ktokolwiek to czyni, znajdzie się po prawicy Boga, gdyż będzie znał imię, którym będzie przywołany, a będzie przywołany na imię Chrystusa.

I stanie się, że ktokolwiek nie weźmie na siebie imienia Chrystusa, będzie zwany innym imieniem, znajdzie się więc po lewicy Boga” (Mosjasz 5:8–10).

Przestrzeżenie przykazań. Twoje przymierze chrztu to zobowiązanie do wejścia do królestwa Bożego, oddzielenia się od świata i bycia świadkiem Boga „zawsze [...] we wszystkim, co czynicie i gdziekolwiek się znajdujecie” (Mosjasz 18:9). Bycie świadkiem Boga obejmuje wszystko, co czynisz i mówisz. Zawsze staraj się pamiętać o przykazaniach Pana i przestrzegać ich. Niech twoje myśli, język i uczynki będą czyste. Kiedy korzystasz z rozrywek takich jak filmy, telewizja, Internet, muzyka, książki, czasopisma i gazety, zważaj, czy podnosi cię to, co oglądasz, czego słuchasz i co czytasz. Ubieraj się skromnie. Wybieraj takich przyjaciół, którzy będą cię zachęcać do osiągnięcia wiecznych celów. Trzymaj się z dala od niemoralności, pornografii, hazardu, tytoniu, alkoholu i narkotyków. Bądź godny wejścia do świątyni.

Służenie Panu. Nakaz oddzielenia się od rzeczy tego świata nie oznacza, że powinieneś izolować się od innych. Służenie Panu stanowi część przymierza chrztu, a najlepiej możesz to robić, kiedy służysz swoim bliźnim. Kiedy prorok Alma nauczał o przymierzu chrztu, powiedział, że powinniśmy „dźwigać jedni drugich brzemiona, aby ulżyć jeden drugiemu” i „płakać z tymi, którzy płaczą, pocieszać tych, którzy potrzebują pocieszenia” (Mosjasz 18:8–9). Bądź uprzejmy i z szacunkiem odnoś się do wszystkich ludzi, naśladowując przykład Jezusa Chrystusa.

Obiecane błogosławieństwa chrztu

Kiedy będziesz dotrzymywać przymierza zawartego podczas chrztu, Pan będzie cię błogosławił za twą wierność. Niektóre z błogosławieństw, jakie otrzymujesz to: stałe towarzystwo Ducha Świętego, odpuszczenie twoich grzechów i przywilej ponownego duchowego narodzenia się.

Stałe towarzystwo Ducha Świętego. Po twoim chrzcie jeden lub kilku posiadaczy Kapłaństwa Melchizedeka położyło swoje ręce na twojej głowie i nadało ci dar Ducha Świętego. Dar ten daje ci prawo do stałego towarzystwa Ducha Świętego tak długo, jak jesteś tego godny. Stałe towarzystwo Ducha jest jednym z najwspanialszych błogosławieństw, jakie możesz otrzymać w życiu śmiertelnym. Duch będzie cię prowadził ścieżkami prawości i pokoju, doprowadzając cię do życia wiecznego.

Odpuszczenie grzechów. Jako że zostałeś ochrzczony, możesz otrzymać odpuszczenie grzechów. Innymi słowy, możesz uzyskać przebaczenie dzięki miłosierdziu Zbawiciela, a wraz z tym błogosławieństwem możesz ostatecznie uzyskać zgodę na życie w obecności Ojca Niebieskiego.

By uzyskać wybaczenie grzechów, musisz wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa, szczerze odpokutować i zawsze starać się dotrzymywać przykazań. Prorok Mormon nauczał: „Pierwszym owocem nawrócenia jest chrzest, który następuje przez wiarę dla wypełnienia przykazań, i wypełnienie przykazań sprowadza odpuszczenie grzechów” (Moroni 8:25). „Aby [twoje] grzechy pozostały [ci] odpuszczone”, ciągle musisz korzyć się przed Bogiem, codziennie wzywać Go w swych modlitwach, pozostać niezachwianym w wierze i służyć potrzebującym (zob. Mosjasz 4:11–12, 26).

Ponowne narodzenie. Poprzez obrzędy chrztu i konfirmacji ponownie narodziłeś się do nowego życia. Zbawiciel powiedział do Nikodema: „Jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego” (Ew. Jana 3:5). Tak jak noworodek z chwilą narodzenia rozpoczyna nową

egzystencję, tak ty zacząłeś nowe życie wraz z zawarciem przymierza chrztu. Możesz wzrastać duchowo i stawać się coraz bardziej podobnym do Zbawiciela, zachowując przymierze chrztu, przyjmując sakrament, by odnowić to przymierze i odpokutowując za swoje grzechy. Apostoł Paweł nauczał, że kiedy zostajemy ochrzczeni, powinniśmy „nowe życie [prowadzić]” (List do Rzymian 6:4).

Wytrwanie do końca

Teraz, po chrzcie i otrzymaniu daru Ducha Świętego, musisz nadal kroczyć w prawości, ponieważ te obrzędy to zaledwie początek twojej podróży powrotnej do Ojca Niebieskiego. Prorok Nefi nauczał:

„A teraz, moi ukochani bracia, gdy już dostaliście się na tę wąską ścieżkę, pytam was: Czy to już wszystko? Oto mówię wam: Nie. Albowiem doszliście dotąd tylko dzięki słowu Chrystusa poprzez niezachwianą wiarę w Niego, ufając w pełni zasługom Tego, który ma moc zbawienia.

Potrzebujecie więc dążyć naprzód mając nieugiętą wiarę w Chrystusa, pełną światła nadzieję i miłość do Boga oraz do wszystkich ludzi. Jeśli więc będziecie dążyć naprzód, napawając się słowem Chrystusa i wytrwacie do końca, tak mówi Ojciec: Będziecie mieli życie wieczne” (2 Nefi 31:19–20).

Dodatkowe źródła: Dzieje Apostolskie 2:37–38; 2 Nefi 31:4–13; Alma 7:14–16; 3 Nefi 11:18–41; 27:13–22; NiP 39:5–6, 10; 76:50–53

Zobacz także: Duch Święty; Kapłaństwo; Pokuta; Posłuszeństwo; Sakrament; Wiara

Cudzołóstwo (Zobacz: Czystość moralna)

Cześć

Cześć to głęboki szacunek i miłość. Kiedy jesteśmy pełni czci w stosunku do Boga, szanujemy Go, wyrażamy Mu wdzięczność i przestrzegamy Jego przykazań.

Powinieneś okazywać cześć tak swoim zachowaniem, jak i postawą. Pełne czci zachowanie obejmuje modlitwę, studiowanie pism świętych, poszczenie oraz płacenie dziesięciny i innych ofiar. Obejmuje noszenie skromnej odzieży i używanie czystego, zdrowego języka. Głębia czci przejawia się wyborem muzyki i innej rozrywki, sposobem, w jaki mówisz o świętych sprawach oraz tym, jak się ubierasz i zachowujesz, kiedy idziesz do kościoła czy świątyni. Okazujesz swą cześć Panu, kiedy służysz innym ludziom i gdy traktujesz ich uprzejmie i z szacunkiem.

Kiedy twe życie będzie się coraz bardziej wypełniać czcią, zauważysz cichą przemianę, jaka się w nim dokonana. Pan obficie wyleje na ciebie Swego Ducha. Rzadziej będą targać tobą konflikty i pomieszanie. Będziesz mógł otrzymać objawienie, które pomoże ci rozwiązać problemy osobiste i rodzinne.

Tak jak cześć zbliża cię do Boga, brak czci wypełnia cele przeciwnika. Szatan będzie kusił cię, byś podążał za trendami tego świata, ku zgiełkowi, ekscytacji, niezgodzie oraz rozluźnionej moralności i braku cichej godności. Podobnie jak dowódca prowadzący inwazję wojskową, będzie się on starał zablokować kanały komunikacji pomiędzy tobą a Panem. Wystrzegaj się tej taktyki i staraj się być przepelniony czcią we wszystkim, co robisz.

Dodatkowe źródła: III Ks. Mojżeszowa 26:2; Psalm 89:5–7; List do Hebrajczyków 12:28; NiP 59:21; 63:61–62, 64; 109:21

Zobacz także: Modlitwa; Objawienie; Oddawanie czci; Skromność; Wdzięczność; Wiara

Czystość moralna

Czystość moralna to czystość seksualna, stan, który jest „miły [Bogu]” (Jakub 2:7). Aby być czystym moralnie, musisz wykazać się czystością myśli, słów i uczynków. Nie możesz utrzymywać żadnych kontaktów seksualnych przed ślubem. Natomiast po zawarciu małżeństwa musisz być całkowicie wierny swojemu mężowi czy żonie.

Fizyczna intymność pomiędzy mężem a żoną jest piękna i święta. Jest ustanowiona przez Boga dla tworzenia dzieci i wyrażania miłości w ramach małżeństwa.

W dzisiejszym świecie Szatan sprawił, iż wielu ludzi uważa, że seksualna intymność poza związkiem małżeńskim jest dopuszczalna. Jednak w oczach Boga stanowi ona poważny grzech. Jest to nadużycie danej nam mocy tworzenia życia. Prorok Alma nauczał, że grzechy seksualne są poważniejsze niż wszystkie inne poza morderstwem i przeciwstawieniem się Duchowi Świętemu (zob. Alma 39:3–5).

Czasami ludzie próbują przekonać sami siebie, że relacje seksualne poza związkiem małżeńskim są możliwe do zaakceptowania, jeśli zaangażowane osoby się kochają. To nieprawda. Łamanie prawa czystości moralnej i zachęcanie do tego innych nie jest wyrazem miłości. Ludzie, którzy kochają się, nigdy nie narażą szczęścia i bezpieczeństwa kochanej osoby dla tymczasowej, osobistej przyjemności.

Kiedy ludzie troszczą się o siebie wystarczająco, by zachować prawo czystości moralnej, wzrasta ich miłość, zaufanie i oddanie, czego skutkiem jest większe szczęście i jedność. W przeciwieństwie do tego, relacje zbudowane na niemoralności seksualnej nie trwają długo. Osoby zaangażowane w niemoralność seksualną często odczuwają strach, poczucie winy i wstyd. Gorycz, zazdrość i nienawiść w krótkim czasie zastępują wszelkie pozytywne uczucia, które wcześniej istniały w tym związku.

Nasz Ojciec Niebieski dał nam prawo czystości moralnej dla naszej ochrony. Posłuszeństwo temu prawu jest niezbędne dla osobistego pokoju i wzmocnienia charakteru oraz szczęścia w domu. Kiedy zachowujesz czystość seksualną, unikasz duchowego i emocjonalnego uszczerbku, który pojawia się zawsze, kiedy dzielisz się swą intymnością z osobą, z którą nie jesteś związany więzami małżeńskimi. Będziesz wrażliwy na przewodnictwo, siłę, pocieszenie i ochronę Ducha Świętego oraz wypełnisz ważne wymagania potrzebne do otrzymania rekomendacji świątynnej oraz udziału w obrzędach świątynnych.

Grzechy seksualne

Pan i Jego prorocy potępiają niemoralność seksualną. Wszelkie kontakty seksualne poza związkiem małżeńskim łamią prawo czystości moralnej i są niebezpieczne fizycznie i duchowo dla tych, którzy się w nie angażują.

Dziesięcioro Przykazań zawiera przykazanie, abyśmy nie dopuszczali się cudzołóstwa, co oznacza zbliżenia seksualne pomiędzy żonatym mężczyzną a kimś innym niż jego żona lub pomiędzy zamężną kobietą i kimś innym niż jej mąż (zob. II Ks. Mojżeszowa 20:14). Apostoł Paweł powiedział, że „taka jest bowiem wola Boża”, abyśmy „się powstrzymywali od wszeteczeństwa”, co oznacza zbliżenie seksualne pomiędzy niepoślubionymi sobie osobami (I List do Tesaloniczan 4:3). Prorocy w dniach ostatnich nieustannie i wyraźnie wypowiadają się przeciwko takim grzechom i przeciwko złym praktykom molestowania seksualnego.

Podobnie jak inne wykroczenia przeciwko prawu czystości moralnej, tak i zachowania homoseksualne są poważnym grzechem. Są one sprzeczne z celem ludzkiej seksualności (zob. List do Rzymian 1:24–32). Wypaczają pełne miłości związki i uniemożliwiają ludziom otrzymanie błogosławieństw, które znaleźć można w życiu rodzinnym, oraz obrzędów ewangelii niezbędnych do zbawienia.

Samo powstrzymywanie się od zbliżenia seksualnego poza związkiem małżeńskim nie wystarcza w świetle Pańskich norm czystości osobistej. Pan wymaga od Swoich uczniów wysokich norm moralnych, na które składa się całkowita wierność małżonkowi tak myślą, jak i uczynkiem. W kazaniu na Górze powiedział On: „Słyszeliście, iż powiedziano: Nie będziesz cudzołożył. A Ja wam powiadam, że każdy kto patrzy na niewiastę i pożąda jej, już popełnił z nią cudzołóstwo w sercu swoim” (Ew. Mateusza 5:27–28). W dniach ostatnich powiedział: „Nie będziesz [...] popełniał cudzołóstwa, [...] ani czynił niczego takiego” (NiP 59:6). I ponownie podkreślił zasadę, której nauczał w kazaniu na Górze: „Ten kto spoziera na kobietę, aby jej pożądać, lub gdy

któryś popełni cudzołóstwo w sercu, nie będą mieli Ducha, ale zaprzeczą wierze i lękać się będą” (NiP 63:16). Ostrzeżenie to tyczy się wszystkich ludzi bez względu na to, czy pozostają w związku małżeńskim, czy są stanu wolnego.

Jeśli popełniłeś grzech seksualny, porozmawiaj ze swoim biskupem lub prezydentem gminy, aby mógł pomóc ci przejść przez proces odpokutowania (zob. „Pokuta”, str. 107–111).

Jeśli zmagasz się z pokusami seksualnymi, włączając w to pociąg to tej samej płci, nie poddawaj się im. Bądź pewien, że możesz uniknąć takich zachowań. Możesz otrzymać pomoc od Pana, kiedy będziesz modlić się o siłę i pracować nad przewycięzeniem problemu. Podczas gdy to robisz, powinienesz szukać rady u swojego biskupa lub prezydenta gminy. On ci pomoże.

Zachowywanie prawa czystości moralnej

Bez względu na to, jak silne mogą się zdawać pokusy, Pan pomoże ci się nim oprzeć, jeśli zdecydujesz, że będziesz Go naśladować. Apostoł Paweł oświadczył: „Dotąd nie przyszło na was pokuszenie, które by przekraczało siły ludzkie; lecz Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze, ale z pokuszeniem da i wyjście, abyście je mogli znieść” (I List do Koryntian 10:13). Poniższe rady mogą pomóc ci w przewycięzeniu częstych i rażących pokus dzisiejszego świata.

Teraz zdecyduj, że będziesz czysty moralnie. Tę decyzję musisz podjąć tylko raz. Podejmij ją teraz, zanim nadejdzie pokusa i potem pozwól, by umacniała się, a mając tak silne postanowienie, nic jej nie poruszy. Teraz zdecyduj, że nigdy nie uczynisz niczego poza swym związkiem małżeńskim, by wzbudzić silne emocje, które mogą być wyrażane jedynie w jego ramach. Nie rozbudzaj tych emocji, ani w ciele innej osoby, ani we własnym. Teraz zdecyduj, że będziesz całkowicie wierny swojemu małżonkowi.

Kontroluj swoje myśli. Grzechu seksualnego nie popełnia się w jednej chwili. Niemoralne zachowanie zawsze rozpoczyna się od nieczystej myśli. Jeśli pozwalasz na to, by twoje myśli zatrzymywały się na obscenicznym lub niemoralnym rzeczach, właśnie robisz pierwszy krok ku niemoralności. Natychmiast uciekaj, jeśli znajdziesz się w sytuacji, która może prowadzić do grzechu. Módl się o ciągłą siłę do opierania się pokusie i kontrolowania swoich myśli. Uczyń to częścią swoich codziennych modlitw.

Trzymaj się z dala od pornografii. Nie oglądaj, nie czytaj, ani nie słuchaj niczego, co przedstawia lub opisuje ciało ludzkie lub akt seksualny w sposób wzbudzający emocje seksualne. Materiały pornograficzne uzależniają i niszczą. Mogą odrzeć cię z szacunku do siebie i poczucia piękna życia. Mogą cię zniszczyć i poprowadzić cię ku złym myślom i obelżywemu zachowaniu.

Jeśli jesteś osobą stanu wolnego i spotykasz się z kimś, traktuj tę osobę z szacunkiem. Nigdy nie traktuj tej osoby jako obiektu zaspokojenia swej pożądlivosti. Z uwagą planuj pozytywne i konstruktywne zajęcia tak, abyście nie pozostawali sami, nie mając żadnych planów. Pozostawajcie w bezpiecznych miejscach, gdzie z łatwością możecie się kontrolować. Nie bierz udziału w rozmowach czy działaniach, które pobudzają seksualność. Nie oddawaj się namiętnym pocałunkom, nie kładź się obok czy na drugiej osobie, nie dotykaj jej intymnych, świętych miejsc, bez względu na to, czy ma ona ubranie czy też nie. Nie pozwól, by ktoś inny robił to z tobą.

Jeśli jesteś żonaty/zamężna, bądź wierny współmałżonkowi myślą, słowem i zachowaniem. Pan powiedział: „Kochaj żonę swoją całym swym sercem i łącz się z nią i nikim innym. A ten, co spoziera na kobietę, aby jej pożądać, zaprzeczy wierze, i nie będzie miał Ducha; i jeżeli nie odpokutuje, będzie odtracony” (NiP 42:22–23). W żaden sposób nie flirtuj. Na ile będzie to możliwe, unikaj przebywania sam na sam z osobą przeciwniej płci. Zadaj sobie pytanie, czy twój współmałżonek byłby zadowolony, gdyby znał twoje słowa bądź uczynki. Pamiętaj

radę Apostoła Pawła: „Od wszelkiego rodzaju zła z dala się trzymajcie” (I List do Tesaloniczan 5:22). Jeśli będziesz unikać takich sytuacji, pokusy nie będą miały okazji się rozwinąć.

Wybaczenie osobie, która odpokutowuje

Najlepszym kursem, jaki można obrać, jest całkowita czystość moralna. Błędem jest popełnianie grzechów seksualnych z myślą, że później po prostu się za nie odpokutuje. Takie nastawienie samo w sobie jest grzechem, gdyż okazuje brak szacunku dla Pana i przymierzy, jakie z nim zawarłeś. Jednakże, jeśli popełniłeś grzechy natury seksualnej, Pan ofiaruje ci wybaczenie, jeśli odpokutujesz.

Proces pokuty jest trudny, ale możliwy do przejścia. Znowu możesz być czystym (zob. Ks. Izajasza 1:18). Słodki pokój wybaczenia może zająć miejsce rozpaczki spowodowanej grzechem. Aby dowiedzieć się, co musisz zrobić, by odpokutować, zobacz „Pokuta”, str. 107–111.

Kiedy będziesz pracować nad tym, by być godnym wejścia do świątyni, niech prowadzą cię słowa Psalmisty:

„Któż może wstąpić na górę Pana? I kto stanie na jego świętym miejscu?

Kto ma czyste dłonie i niewinne serca” (Psalm 24:3–4).

Dodatkowe źródła: II Ks. Mojżeszowa 20:14; I List do Koryntian 6:18–20; Alma 38:12; 3 Nefi 12:27–30

Zobacz także: Małżeństwo; Pornografia

Dar Ducha Świętego (*Zobacz:* Duch Święty)

Dary Ducha (*Zobacz:* Dary duchowe)

Dary duchowe

Dary duchowe to błogosławieństwa czy zdolności, które dane są mocą Ducha Świętego. Bóg daje przynajmniej jeden z tych darów każdemu wiernemu członkowi Kościoła. Kiedy

otrzymasz te dary, wzmocnią i pobłogosławią cię indywidualnie oraz pomogą ci służyć innym. (Zob. NiP 46:8–12). Pisma święte uczą o wielu darach Ducha:

- Dar wiedzy, że „Jezus Chrystus jest Synem Boga, i że był On ukrzyżowany za grzechy świata” (NiP 46:13).
- Dar zdolności uwierzenia w słowa tych, którzy świadczą o Jezusie Chrystusie (zob. NiP 46:14).
- Dar wiedzy o „różnicach w zarządzaniu” (NiP 46:15; zob. także I List do Koryntian 12:5). Daru tego używa się w administrowaniu i kierowaniu Kościołem.
- Dar wiedzy o „[różnorodności] metod działania”, który pomaga nam odróżnić czy nauka albo wpływ pochodzi od Boga, czy z jakiegoś innego źródła (NiP 46:16; zob. także I List do Koryntian 12:6–7).
- Dar „[mowy] mądrości” (I List do Koryntian 12:8; NiP 46:17). Nie odnosi się to do prawa, które znamy jako Słowo Mądrości. Raczej jest to dar mądrości — zdolności do korzystania z wiedzy w prawy sposób.
- Dar „wiedzy” (I List do Koryntian 12:8; NiP 46:18).
- Dar zdolności do nauczania z mocą Ducha Świętego (zob. Moroni 10:9–10; zob. także NiP 46:18).
- Dar wiary (zob. I List do Koryntian 12:9; Moroni 10:11).
- Dar „[wiary], aby byli uzdrowieni” (NiP 46:19).
- Dar „[wiary], by uzdrawiać” (NiP 46:20; zob. także I List do Koryntian 12:9; Moroni 10:11).
- „Dar czynienia cudów” (I List do Koryntian 12:10; NiP 46:21; zob. także Moroni 10:12).
- Dar prorokowania (zob. I List do Koryntian 12:10; Moroni 10:13; NiP 46:22). Umiłowany Jan nauczał, że „świadectwem Jezusa jest duch proctwa” (Objawienie 19:10).
- Dar „objawienia aniołów i posłańców duchowych” (Moroni 10:14).

- Dar „rozdzielania duchów” (I List do Koryntian 12:10; NiP 46:23).
- Dar mówienia różnymi językami (zob. I List do Koryntian 12:10; Moroni 10:15; NiP 46:24).
- Dar „wykładania języków” (I List do Koryntian 12:10; NiP 46:25; zob. także Moroni 10:16).

Wymienione wcześniej dary duchowe i inne, znajdujące się w pismach świętych, stanowią zaledwie kilka przykładów z wielu darów Ducha. Pan może pobłogosławić cię w inny sposób, zależnie od twojej wierności, twoich potrzeb i potrzeb osób, którym służyysz. Nakazał nam pilnie pracować, abyśmy mogli otrzymać dary duchowe:

„Przeto baczcie, aby was nie zwiedziono; i abyście się nie dali zwieść starajcie się gorliwie o najlepsze dary, pamiętając zawsze, w jakim celu zostały dane;

Bowiem zaprawdę powiadam wam, dane są na pożytek tych co mnie kochają i zachowują wszystkie moje przykazania i temu, co stara się tak czynić; aby korzystali z nich wszyscy, którzy szukają lub mnie proszą” (NiP 46:8–9; zob. także werset 26).

Dodatkowe źródła: I List do Koryntian 13; 14:1–33; Moroni 10:17–25; NiP 46:27–33; Zasady Wiary 1:7

Zobacz także: Duch Święty; Objawienie

Datki (*Zobacz:* Dziesięcina; Post i ofiary postne)

Diabeł (*Zobacz:* Szatan)

Diakon (*Zobacz:* Kapłaństwo; Kapłaństwo Aarona)

Długi

Poprzez Proroka Józefa Smitha Pan powiedział kiedyś do grupy Świętych: „Oto jest moja wola, abyście spłacili wszystkie wasze długi” (NiP 104:78). Od wczesnych dni istnienia

Kościół prorocy Pana nieustannie ostrzegają nas, abyśmy unikali niewoli długu.

Jednym z największych niebezpieczeństw popadnięcia w długi są towarzyszące im odsetki. Niektóre formy kredytu, takie jak karty kredytowe, mają szczególnie wysoką stopę oprocentowania. Kiedy popadasz w długi, okazuje się, że odsetki nie znają litości. Ciągłe się kumulują, bez względu na twoją sytuację: czy masz pracę, czy jesteś bezrobotny, zdrowy czy chory. Nie znikną, dopóki nie spłacisz długu. Nie daj się zwieść ofertom kredytowym, nawet jeśli wydają się być atrakcyjne, obiecując niską stopę procentową czy brak odsetek przez pewien okres.

Pilnuj swej sytuacji finansowej. Narzuć sobie dyscyplinę, kiedy będziesz robić zakupy, unikając długów, na ile jest to możliwe. W większości przypadków możesz uniknąć długów, dzięki mądrym zarządzaniu swoimi zasobami. Jeśli zaciągnąłeś dług w postaci umiarkowanej sumy na zakup skromnego domu lub zdobycia wykształcenia, staraj się spłacić go tak szybko, jak jest to możliwe i uwolnij się od tej niewoli. Kiedy spłacisz długi i zgromadzisz pewne oszczędności, będziesz przygotowany na finansowe zawirowania, które mogą pojawić się na twojej drodze. Będziesz miał schronienie dla swojej rodziny i pokój w swym sercu.

Dodatkowe źródła: Ew. Łukasza 16:10–11; NiP 19:35

Domowy wieczór rodzinny

Dom jest najważniejszym z miejsc, gdzie można uczyć się ewangelii. Żadna inna organizacja nie może zająć miejsca rodziny. Prorocy w dniach ostatnich nieustannie wzywają rodziców, by wychowywali swe dzieci w miłości i nauczali je ewangelii.

W 1915 roku Prezydent Joseph F. Smith i jego doradcy w Radzie Prezydenta Kościoła zapoczątkowali w całym Kościele działania zmierzające do wzmocnienia rodziny. Wezwali rodziców w Kościele, aby zbierali się razem z dziećmi raz w

tygodniu podczas „wieczoru domowego”. Rodziny miały zarezerwować czas na wspólną modlitwę i śpiew, czytanie pism świętych, wzajemne nauczanie się ewangelii i udział w zajęciach, które miały budować jedność w rodzinie.

W 1970 roku Prezydent Joseph Fielding Smith wraz ze swoimi doradcami w Radzie Prezydenta Kościoła przeznaczył poniedziałkowe wieczory na organizowanie domowych wieczorów rodzinnych. Po wydaniu tego oświadczenia Kościół nie organizuje żadnych zajęć w poniedziałkowe wieczory po to, by rodziny wspólnie mogły spędzać czas.

Prorocy w dniach ostatnich nadal nawołują członków Kościoła, aby domowym wieczorom rodzinnym nadać najwyższy priorytet. Obiecują, że nasze oddanie się temu programowi pomoże chronić nasze rodziny przed złem naszych czasów i przyniesie nam ogromną radość teraz i przez całą wieczność.

Wszyscy członkowie Kościoła powinni z wieczorów poniedziałkowych uczynić święty czas, zarezerwowany na domowe wieczory rodzinne. Jeśli jesteś żonaty/zamężna, odbywaj domowe wieczory rodzinne ze swoim współmałżonkiem. Kiedy pojawią się dzieci, włączcie je w domowe wieczory rodzinne. Przystosujcie ten program do ich potrzeb i zainteresowań, i pozwólcie im w nim uczestniczyć. Kiedy wasze dzieci już dorosną i wyprowadzą się, nadal odbywajcie domowe wieczory rodzinne ze swoim współmałżonkiem.

Jeśli jesteś stanu wolnego, zastanów się nad tym, by poprosić biskupa lub prezydenta gminy o zorganizowanie grupy, która wspólnie odbywałaby domowe wieczory rodzinne przy udziale twoim i innych członków stanu wolnego w twoim okręgu lub gminie. Może on powołać przywódcę wieczorów domowych, który będzie odpowiedzialny za zorganizowanie programu i sprawdzanie, czy realizowany jest on regularnie.

Proponowany zarys domowego wieczoru rodzinnego wygląda następująco:

Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa

- Pieśń na rozpoczęcie
- Modlitwa na rozpoczęcie
- Czytanie pism świętych
- Lekcja
- Zajęcie
- Pieśń na zakończenie
- Modlitwa na zakończenie
- Poczestunek

Kiedy przygotowujesz lekcję na domowy wieczór rodzinny, pamiętaj, by oprzeć ją na pismach świętych, naukach proroków w dniach ostatnich oraz na osobistych doświadczeniach i świadectwie. Książka ta może ci pomóc w wyborze tematów do nauczania. Poza tym możesz skorzystać z innych publikacji kościelnych, takich jak: *Family Home Evening Resource Book* (numer pozycji 31106), *Zasady ewangelii* (31110 166), *Przewodnik dla rodziny* (31180 166) oraz czasopisma kościelne.

Zobacz także: Rodzina

Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa

Kiedy na zakończenie ziemskiej służby Jezus Chrystus wstąpił do nieba, dwaj aniołowie powiedzieli Jego Apostołom: „Ten Jezus, który od was został wzięty w górę do nieba, tak przyjdzie, jak go widzieliście idącego do nieba” (Dzieje Apostolskie 1:11). Kiedy Zbawiciel przyjdzie ponownie, przyjdzie w mocy i chwale, by Ziemia stała się Jego królestwem. Jego Drugie Przyjście będzie stanowiło początek Milenium.

Drugie Przyjście będzie dla niegodziwych strasznym i smutnym czasem, ale dla prawych będzie dniem pokoju i triumfu. Pan oświadczył:

„Bowiem ci, co są mądrzy i przyjęli prawdę, i wzięli Ducha Świętego za swego przewodnika, i nie dali się zwieść — zaprawdę powiadam wam, że nie zostaną ścięci i wrzuceni w ogień, ale przetrwają ten dzień.

I dostaną ziemię w dziedzictwo; i rozmnożą się, i wzrosną w siłę, a dzieci ich urosną bez grzechu do zbawienia.

Bowiem Pan będzie pośród nich i chwala jego będzie na nich, i On będzie im królem i prawodawcą" (NiP 45:57–59).

Pan nie objawił, kiedy dokładnie przyjdzie: „Nikt nie zna godziny ni dnia, ani aniołowie w niebie, i nie dowiedzą się, dopóki On nie przyjdzie" (NiP 49:7). Jednakże objawił Swoim prorokom wydarzenia i znaki, które będą poprzedzały Jego Drugie Przyjście. Pośród tych przepowiedzianych wydarzeń i znaków znajdują się:

- Odstępstwo od prawdy ewangelii (zob. Ew. Mateusza 24:9–12; II List do Tesaloniczan 2:1–3).
- Przywrócenie ewangelii wraz z przywróceniem Kościoła Jezusa Chrystusa (zob. Dzieje Apostolskie 3:19–21; Objawienie 14:6–7; NiP 45:28; 133:36).
- Przywrócenie kluczy kapłańskich (zob. Ks. Malachiasza 3:23–24; NiP 110:11–16).
- Ujawnienie Księgi Mormona (zob. Ks. Izajasza 29:4–18; 3 Nefi 21:1–11).
- Głoszenie ewangelii na całym świecie (zob. Ew. Mateusza 24:14).
- Czas niegodziwości, wojen i zamętu (zob. Ew. Mateusza 24:6–7; II List do Tymoteusza 3:1–7; NiP 29:17; 45:26–33; 88:91).
- Znaki na niebie i ziemi (zob. Ks. Joela 2:30–31; Ew. Mateusza 24:29–30; NiP 29:14–16; 45:39–42; 49:23; 88:87–90).

Nie zamartwiaj się dokładnym czasem Drugiego Przyjścia Zbawiciela, natomiast żyj tak, abyś był przygotowany na Jego przyjście bez względu na to, kiedy ono nastąpi. Kiedy widzisz katastrofy tych dni ostatnich, pamiętaj, że osoby prawe nie muszą bać się Drugiego Przyjścia ani znaków, które będą je poprzedzały. Słowa Zbawiciela skierowane do

Duch

Jego Apostołów odnoszą się też do ciebie: „Nie smućcie się, bowiem gdy wszystko to się stanie, możecie wiedzieć, że spełnione będą obietnice, które wam dano” (NiP 45:35).

Dodatkowe źródła: Ew. Łukasza 21:34–36; II List Piotra 3:10–14; NiP 133:42–52; Józef Smith—Mateusz

Zobacz także: Milenium; Plan zbawienia; Znaki

Duch

Jesteś duchowym dzieckiem Ojca Niebieskiego i istniałeś jako duch, zanim narodziłeś się na Ziemi. Podczas swojego życia na Ziemi twój duch zamieszkuje twoje ciało fizyczne, które jest zrodzone ze śmiertelnych rodziców.

Z pism świętych dowiadujemy się o naturze duchów. Dowiadujemy się, że „wszystek duch jest materią, lecz jest lepszy, czyli czystszy, i daje się rozpoznać jedynie czystszy oczom” (NiP 131:7). Czytamy, że „duch człowieka [jest] na podobiznę jego osoby, jako też duch zwierza i wszelkiego innego stworzenia, które Bóg uczynił” (NiP 77:2; zob. także Eter 3:7–16).

Pisma święte uczą też, że w chwili śmierci fizycznej duch nie umiera. Oddziela się od ciała i żyje w pośmiertnym świecie duchowym. W chwili zmartwychwstania duch zjednoczy się z ciałem „nierozzerwalnie [...] tworząc w ten sposób jedność duchową i nieśmiertelną” (Alma 14:45).

Dodatkowe źródła: List do Rzymian 8:16–17; 2 Nefi 9:10–13; NiP 93:29, 33

Zobacz także: Dusza; Plan zbawienia; Zmartwychwstanie

Duchowa śmierć (*Zobacz:* Śmierć duchowa)

Duch Pana (*Zobacz:* Duch Święty; Światło Chrystusa)

Duch Prawdy (*Zobacz:* Duch Święty)

Duch Święty

Duch Święty jest trzecim członkiem Boskiej Trójcy. Jest osobą duchową, nie mającą powłoki z ciała i kości (zob. NiP 130:22). Często mówi się o Nim jako o Duchu, Duchu Świętym, Duchu Bożym, Duchu Pana czy Pocieszycielu.

Rola Ducha Świętego

Duch Święty współdziała w doskonały sposób z Ojcem Niebieskim i Jezusem Chrystusem, wypełniając kilka ról, które pomagają ci żyć w prawy sposób i otrzymywać błogosławieństwa ewangelii.

„Świadczy o Ojcu i Synu” (2 Nefi 31:18) oraz objawia i naucza „o prawdzie wszystkiego” (Moroni 10:5). Możesz otrzymać pewne świadectwo o Ojcu Niebieskim i Jezusie Chrystusie jedynie dzięki mocy Ducha Świętego. Sposób, w jaki porozumiewa się z twoim duchem, niesie ze sobą większą pewność niż jakakolwiek komunikacja, jaką nawiązujesz dzięki swym naturalnym zmysłom.

Kiedy będziesz starać się pozostać na ścieżce, która prowadzi do życia wiecznego, Duch Święty „[wyjawi ci] wszystko, co [masz] czynić” (zob. 2 Nefi 32:1–5). Może pomóc ci w podjęciu decyzji i ochroni cię przed fizycznym i duchowym niebezpieczeństwem.

Dzięki Niemu możesz otrzymać dary Ducha, które przyniosą korzyść tobie i tym, których kochasz i którym służysz (zob. NiP 46:9–11).

Jest On Pocieszycielem (Ew. Jana 14:26). Podobnie jak kojący głos kochającego rodzica może uspokoić płaczące dziecko, tak podszepty Ducha mogą uciszyć twój strach, ukoić nękające troski życia i pocieszyć cię, gdy się smucisz. Duch Święty może „[nappełnić] serce nadzieją i doskonałą miłością” oraz „[nauczać] pokojowych spraw królestwa” (Moroni 8:26; NiP 36:2).

Dzięki Jego mocy jesteś uświęcony, kiedy dokonujesz pokuty, przyjmujesz obrzędy chrztu i konfirmacji oraz pozostajesz wierny swoim przymierzom (zob. Mosjasz 5:1–6; 3 Nefi 27:20; Mojżesz 6:64–68).

Jest On Świętym Duchem Obietnicy (zob. List do Efezjan 1:13; NiP 132:7, 18–19, 26). Dzięki Swym zdolnościom potwierdza, że obrzędy kapłańskie, jakie otrzymujesz i przymierza, jakie zawierasz, są przyjmowane przez Boga. To potwierdzenie zależy od twojej stałej wierności.

Dar Ducha Świętego

Wszyscy szczerzy poszukiwacze prawdy mogą odczuć wpływ Ducha Świętego, prowadzący ich do Jezusa Chrystusa i Jego ewangelii. Jednakże pełnia błogosławieństw, udzielanych poprzez Ducha Świętego, dostępna jest jedynie tym, którzy otrzymali dar Ducha Świętego i pozostają godni.

Kiedy zostałeś ochrzczony w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, jeden lub kilku posiadaczy Kapłaństwa Melchizedeka położyło ręce na twojej głowie i w świętym obrzędzie kapłańskim konfirmowało cię na członka Kościoła. Częścią tego obrzędu, zwanego konfirmacją, było nadanie ci daru Ducha Świętego.

Dar Ducha Świętego różni się od wpływu Ducha Świętego. Przed swoim chrztem mogłeś od czasu do czasu odczuwać wpływ Ducha Świętego i dzięki temu wpływowi mogłeś otrzymać świadectwo o prawdzie. Teraz, gdy masz już dar Ducha Świętego, masz prawo do stałego towarzystwa jednego członka Boskiej Trójcy, pod warunkiem, że przestrzegasz przykazań.

Pełna radość płynąca z posiadania daru Ducha Świętego polega na otrzymywaniu objawień i pocieszenia, służeniu innym i błogosławieniu ich dzięki darom duchowym oraz na oczyszczeniu z grzechu i kwalifikowaniu się do wyniesienia w królestwie celestialnym. Błogosławieństwa te uzależnione są od tego, czy jesteś godny ich otrzymania. Pojawiają się one stopniowo, gdy jesteś na nie gotowy. Kiedy twoje życie będzie

harmonizować z wolą Boga, z czasem będziesz otrzymywać Ducha Świętego w większej mierze. Prorok Józef Smith oświadczył, że tajemnice królestwa Bożego „mogą być tylko oglądane i pojmwane mocą Ducha Świętego, którą Bóg zsyła, na tych, którzy Go kochają, i oczyszczają się przed Nim” (zob. NiP 76:114–116).

Pamiętaj, że „Duch Pana [...] nie pozostaje [...] w zbezczeszczonych świątyniach” (Helaman 4:24). Choć otrzymałeś dar Ducha Świętego, Duch będzie mieszkał z tobą jedynie wówczas, gdy będziesz przestrzegał przykazań. Wycofa się, jeśli obrazisz Go profanacją, nieczystością, nieposłuszeństwem, buntem czy innym grzechem. Bądź czysty. Wypełniaj swe życie dobrocią, abyś mógł być godny stałego towarzystwa Ducha Świętego.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 3:11; Ew. Jana 15:26; 16:13; Dzieje Apostolskie 2:38; 8:12–17; 19:1–6; I List do Koryntian 2:9–14; 12:3; List do Galacjan 5:22–23; 1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 31:17; NiP 8:2–3; 39:20–24; 68:25–28; 121:46; Zasady Wiary 1:4

Zobacz także: Boska Trójca; Chrzest; Dary duchowe; Nałożenie rąk; Objawienie

Dusza

W pismach świętych termin *dusza* używany jest w dwóch znaczeniach. Po pierwsze, duch, który jest połączony z ciałem fizycznym, czy to w życiu śmiertelnym, czy po zmartwychwstaniu, zwany jest duszą (zob. NiP 88:15–16). Po drugie, nasze duchy czasami zwane są duszami (zob. Alma 40:15–18; Abraham 3:23)

Zobacz także: Duch; Plan zbawienia; Zmartwychwstanie

Dziesięcina

Jednym z błogosławieństw członkostwa w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest przywilej płacenia dziesięciny. Żyjąc zgodnie z prawem dziesięciny, przyczyniasz się do budowania królestwa Bożego na Ziemi.

Definicja i cel dziesięciny

Aby płacić pełną dziesięcinę, oddajesz Panu poprzez Jego Kościół jedną dziesiątą swoich przychodów. Przekazujesz swą dziesięcinę członkowi swojej rady biskupiej czy prezydium gminy.

Lokalni przywódcy przekazują fundusze z dziesięciny bezpośrednio do siedziby głównej Kościoła, gdzie rada określa, w jaki sposób wykorzystać te święte zasoby. Rada ta składa się z Rady Prezydenta Kościoła, Kworum Dwunastu Apostołów oraz Przewodniczącej Rady Biskupiej. Działając zgodnie z objawieniem, jej członkowie podejmują decyzje zgodnie ze wskazówkami Pana. (Zob. NiP 120:1).

Fundusze dziesięciny są zawsze wykorzystywane dla celów Pana: by budować i utrzymywać świątynie i domy spotkań, by pomagać w finansowaniu pracy misjonarskiej oraz prowadzić pracę Kościoła na całym świecie.

Błogosławieństwa płacenia pełnej dziesięciny

Prawo dziesięciny wymaga poświęcenia, ale twoje posłuszeństwo temu prawu przynosi błogosławieństwa, które są o wiele wspanialsze niż wszystko, co oddajesz. Prorok Malachiasz nauczał:

„Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu, i w ten sposób wystawcie mnie na próbę! — mówi Pan Zastępów — czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (Ks. Malachiasza 3:10).

Błogosławieństwa spływają na wszystkich, którzy płacą pełne dziesięć procent swoich dochodów, nawet jeśli suma jest niewielka. Kiedy będziesz posłuszny temu prawu, Pan pobłogosławi cię tak duchowo, jak i docześnie.

Zobowiązanie się do płacenia dziesięciny

Jeśli dotąd nie wdrożyłeś zwyczaju konsekwentnego płacenia dziesięciny, możesz mieć trudności z uwierzeniem,

że możesz sobie pozwolić na oddanie jednej dziesiątej swojego dochodu. Jednakże ci, którzy wiernie płacą dziesięcinę, dowiadują się, że nie mogą pozwolić sobie na *niezapłacenie* dziesięciny. W bardzo dosłowny i wspaniały sposób okna niebios otwierają się i wylwane są na nich błogosławieństwa.

Pamiętaj, że płacenie dziesięciny jest nie tyle kwestią pieniędzy, ile kwestią wiary. Zaufaj Panu. Dał On to przykazanie dla naszej korzyści i złożył towarzyszącą mu obietnicę. Szukaj siły w wierze Nefiego, który powiedział: „Bądźmy wierni wypełniając przykazanie Pana, gdyż jest On potężniejszy aniżeli cały świat” (1 Nefi 4:1).

Zobacz także: Post i ofiary postne

Dziesięcioro Przykazań

Dziesięcioro Przykazań to wieczne zasady ewangelii, które są niezbędne dla naszego wyniesienia. Pan objawił je Mojżeszowi w czasach starożytnych (zob. II Ks. Mojżeszową 20:1–17) i powtórzył je w objawieniach w dniach ostatnich (zob. NiP 42:18–29; 59:5–13; 63:61–62). Dziesięcioro Przykazań to zasadnicza część ewangelii. Posłuszeństwo tym przykazaniom toruje drogę posłuszeństwu wobec innych zasad ewangelii.

Poniższy przegląd Dziesięciorga Przykazań zawiera krótkie wyjaśnienie dotyczące tego, w jaki sposób przykazania te odnoszą się do współczesnego życia.

1. „Nie będziesz miał innych bogów obok mnie” (II Ks. Mojżeszowa 20:3). Powinniśmy robić „wszystko jedynie dla chwały Bożej” (NiP 82:19). Powinniśmy kochać Pana i służyć Mu całym naszym sercem, mocą, umysłem i siłą (zob. V Ks. Mojżeszowa 6:5; NiP 59:5).
2. „Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej czegokolwiek” (II Ks. Mojżeszowa 20:4). W przykazaniu tym Pan potępia oddawanie czci bożkom. Bałwochwalstwo może przyjąć różne formy. Niektórzy ludzie wprawdzie nie kłaniają się rzeźbom czy podobiznom, ale zastępują

żywego Boga innymi bożkami, takimi jak pieniądze, majątności, idee czy prestiż. W ich życiu „skarb jest ich bogiem” — bogiem, który „przepadnie razem z nimi” (2 Nefi 9:30).

3. „Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twojego” (II Ks. Mojżeszowa 20:7). Aby poznać wyjaśnienie tego przykazania, zobacz hasło „Błuznierstwo”, str. 9.
4. „Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” (II Ks. Mojżeszowa 20:8). Aby poznać wyjaśnienie tego przykazania, zobacz hasło „Sabat”, str. 142–143.
5. „Czcij ojca swego i matkę swoją” (II Ks. Mojżeszowa 20:12). Przykazanie to pozostaje wiążące, nawet wtedy, gdy jesteśmy dorośli. Zawsze powinniśmy szanować naszych rodziców.
6. „Nie zabijaj” (II Ks. Mojżeszowa 20:13). Aby zrozumieć, jak to przykazanie odnosi się do tych, którzy muszą iść na wojnę, zobacz hasło „Wojna”, str. 177–178.
7. „Nie cudzołóż” (II Ks. Mojżeszowa 20:14). W późniejszym objawieniu Pan zakazał nie tylko cudzołóstwa, ale i powiedział, że nie można „[czynić] niczego takiego” (NiP 59:6). Niewierność, homoseksualizm i inne grzechy seksualne są pogwałceniem siódmego przykazania. Dodatkowe wyjaśnienie znajduje się pod hasłem „Czystość moralna”, str. 20–25.
8. „Nie kradnij” (II Ks. Mojżeszowa 20:15). Kradzież to forma nieuczciwości. Aby zapoznać się z wyjaśnieniem, czym jest uczciwość, zobacz str. 168–169.
9. „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu” (II Ks. Mojżeszowa 20:16). Składanie fałszywego świadectwa jest inną formą nieuczciwości. Aby zapoznać się z wyjaśnieniem, czym jest uczciwość, zobacz str. 168–169.
10. „Nie pożądaj” (II Ks. Mojżeszowa 20:17). Pożądanie czy zazdrośczenie czegoś, co należy do innej osoby, niszczy duszę. Może trawić nasze myśli i nękać nas

trwałym poczuciem nieszczęścia i niezadowolenia. Często prowadzi do innych grzechów i do długów finansowych.

Choć większość z Dziesięciorga Przykazań mówi o rzeczach, których *nie powinniśmy* robić, mówią też o tym, co *powinniśmy* robić. Zbawiciel streścił Dziesięcioro Przykazań w postaci dwóch zasad: kochać Pana i kochać bliźniego:

„Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej.

To jest największe i pierwsze przykazanie.

A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego” Ew. Mateusza 22:37–39).

Dodatkowe źródła: Mosjasz 12:33–36; 13:11–24

Zobacz także: Bluźnierstwo; Cześć; Czystość moralna; Oddawanie czci; Posłuszeństwo; Sabat; Uczciwość; Wojna; Wolna wola

Edukacja

Pan nakazał: „Szukajcie wiedzy, przez naukę jak i przez wiarę” (NiP 88:118). Poradził nam, abyśmy uczyli się ewangelii i zdobywali wiedzę „o rzeczach tak w niebie jak i na ziemi, i pod ziemią; rzeczach, co były, co są, rzeczach, co muszą wkrótce nastać; rzeczach co są w domu, rzeczach co są poza domem; wojnach i zmartwieniach narodów; i sądach co są na lądzie; i wiedzy także o krajach i królestwach — [abyśmy] byli przygotowani we wszystkim” (NiP 88:78–80).

Nauka szkolna i szkolenie zawodowe

Zawsze powinienes pracować nad kształceniem swojego umysłu i szkoleniem swych rąk, aby odnieść sukces w wybranej dziedzinie. Wykorzystuj swe wykształcenie, aby działać ku dobru. Kiedy będziesz tak czynić, będziesz postrzegany jako osoba uczciwa. Będziesz przygotowany na przyszłe możliwości i będziesz wspinałym atutem swojej rodziny, Kościoła i społeczeństwa.

Ewangelia

Poszukaj najlepszej dostępnej możliwości pobierania nauki. Mogą to być: licea, uniwersytety, szkoły zawodowe, kursy korespondencyjne, szkoły społeczne czy szkolenia prywatne.

Seminarium i Instytut

Na całym świecie Święci w Dniach Ostatnich w wieku od 14 do 18 lat uczestniczą w zajęciach seminarium, które odbywają się w dni robocze i opierają się na naukach z pism świętych. Instytuty religii to kursy odbywające się w dni robocze, które omawiają rozmaite tematy ewangelii i są przeznaczone dla Świętych w Dniach Ostatnich w wieku od 18 do 30 lat.

Programy te zapewniają duchowy i towarzyski klimat w miejscu, gdzie studenci mogą przebywać ze sobą w czasie, kiedy uczą się czegoś więcej na temat ewangelii.

Chcąc uzyskać informacje na temat seminarium i instytutu, skontaktuj się z lokalnym przywódcą kapłańskim.

Uczenie się przez całe życie

Przez całe życie wykorzystuj wszelkie możliwości zdobywania wykształcenia. To pomoże ci uaktualnić wiedzę zawodową, podnosić swe umiejętności i rozwijać zainteresowania. W naszym szybko zmieniającym się świecie musisz znaleźć czas, by zdobyć wykształcenie potrzebne w czasach obecnych jak i w przyszłości.

Oprócz dalszego zdobywania formalnego wykształcenia możesz uczyć się poprzez czytanie, branie udziału w wartościowych wydarzeniach kulturalnych, odwiedzanie muzeów i miejsc historycznych oraz obserwowanie otaczającego świata.

Dodatkowe źródła: Przypowieści Salomona 1:5; NiP 130:18–19

Ewangelia

Ewangelia to plan szczęścia Ojca Niebieskiego. Nadrzędną doktryną ewangelii jest Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa.

Prorok Józef Smith powiedział: „Podstawowymi zasadami i obrzędami Ewangelii są: Wiara w Pana Jezusa Chrystusa; Odpokutowanie; Chrzest przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów; Nałożenie rąk dla otrzymania daru Ducha Świętego” (Zasady Wiary 1:4) Ewangelia w swej pełni obejmuje wszystkie doktryny, zasady, prawa, obrzędy i przymierza, konieczne do tego, byśmy byli wyniesieni w królestwie celestialnym. Zbawiciel obiecał, że jeśli wytrwamy do końca, żyjąc wiernie według ewangelii, sprawi On, że będziemy bez winy przed Ojcem podczas Sądu Ostatecznego (zob. 3 Nefi 27:16).

Pełnia ewangelii była głoszona we wszystkich wiekach, kiedy dzieci Boga były przygotowane na to, by ją otrzymać. W dniach ostatnich czyli w dyspensacji pełni czasów, ewangelia została przywrócona poprzez Proroka Józefa Smitha.

Dodatkowe źródła: List do Rzymian 1:16–17; 3 Nefi 27:13–22; NiP 11:24; 39:5–6

Zobacz także: Chrzest; Duch Święty; Jezus Chrystus; Plan zbawienia; Pokuta; Przywrócenie ewangelii; Wiara; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Gorące napoje (*Zobacz:* Słowo Mądrości)

Grzech

Kiedy umyślnie łamiemy przykazania Boże, popełniamy grzech. Popołniamy też grzech, kiedy nie postępujemy w prawy sposób pomimo tego, że znamy prawdę (zob. List Jakuba 4:17).

Pan powiedział, że „nie [może] patrzeć na grzech nawet z najmniejszym pobłażaniem” (NiP 1:31). Wynikiem grzechu jest wycofanie się Ducha Świętego, a w przyszłości niemożność zamieszkania w obecności naszego Ojca Niebieskiego, ponieważ „żaden nieczysty człowiek nie może przebywać z Bogiem” (1 Nefi 10:21).

Każdy z nas złamał przykazania czy nie postępował zgodnie ze swą wiedzą o prawdzie. Apostoł Jan nauczał: „Jeśli

Grzech pierworodny

mówimy, że grzechu nie mamy, sami siebie zwodzimy, i prawdy w nas nie ma. Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest [Jezus Chrystus] i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości” (I List Jana 1:8–9). Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa możemy odpokutować i uzyskać wybaczenie wszystkich naszych grzechów.

Dodatkowe źródła: List do Rzymian 3:23; 6:23; Alma 5:41–42; 11:37; Helaman 5:10–11; NiP 82:1–3; 88:34–35

Zobacz także: Miłosierdzie; Pokusy; Pokuta; Posłuszeństwo; Sprawiedliwość; Śmierć duchowa; Wybaczenie; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Grzech pierworodny

Z powodu Upadku Adama i Ewy wszyscy ludzie żyją w upadłym stanie, oddzieleni od Boga i podlegają śmierci fizycznej. Jednakże nie jesteśmy potępieni tym, co niektórzy nazywają „grzechem pierworodnym”. Mówiąc innymi słowy, nie jesteśmy odpowiedzialni za grzech Adama w Ogrodzie Eden. Prorok Józef Smith powiedział: „Wierzmy, że ludzie zostaną ukarani za swe własne grzechy, a nie za grzech pierworodny Adama” (Zasady Wiary 1:2)

Poprzez Zadośćuczynienie Zbawiciel zapłacił za grzech popełniony w Ogrodzie Eden (zob. Mojżesz 6:53). Dał nam pewność zmartwychwstania i obietnicę powrotu do obecności naszego Ojca Niebieskiego na zawsze, pod warunkiem, że będziemy wierni.

Zobacz także: Upadek

Hazard

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest przeciwny hazardowi, włączając w to loterie państwowe.

Hazard powodowany jest pragnieniem otrzymania czegoś za nic. Pragnienie takie jest niszczące dla ducha. Prowadzi ono do odstąpienia od nauk Zbawiciela mówiących o miłości i służbie i wiedzy ku egoizmowi charakterystycznemu dla

przeciwnika. Podważa wartość pracy i oszczędności oraz dewaluuje pragnienie wkładania uczciwego wysiłku we wszystko, co robimy.

Osoby, które oddają się hazardowi, wkrótce odkrywają oszustwo kryjące się w stwierdzeniu, że mogą dać niewiele lub nic, a otrzymać w zamian coś, co ma wartość. Okazuje się, że kładą na szali duże sumy pieniędzy, własne domy oraz szacunek członków rodziny i przyjaciół. Oszukani i uzależnieni często ryzykują fundusze, które powinni przeznaczyć na inne cele, takie jak zaspokojenie podstawowych potrzeb swoich rodzin. Hazardziści często są tak zniewoleni i tak zdesperowani, by spłacić długi wynikające z hazardu, że zaczynają kraść, rezygnując z dobrego imienia.

Rada Prezydenta Kościoła zachęca nas, abyśmy połączyli siły z tymi, którzy sprzeciwiają się legalizacji i sponsorowaniu przez państwo jakiegokolwiek formy hazardu w naszych społecznościach.

Zobacz także: Pokusy

Herbata (*Zobacz: Słowo Mądrości*)

Homoseksualizm (*Zobacz: Czystość moralna*)

Jedność

Tuż przed tym, jak Zbawiciel dokonał Zadośćuczynienia, modlił się za Swych uczniów, których wysłał w świat, by nauczali ewangelii. Modlił się też za tych, którzy uwierzą w Niego ze względu na słowa Jego uczniów. Prosił o jedność: „Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojcze, we mnie, a Ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś” (Ew. Jana 17:21).

Z tej modlitwy dowiadujemy się, jak ewangelia jednoczy nas z Ojcem Niebieskim i Jezusem Chrystusem oraz ze sobą nawzajem. Kiedy żyjemy zgodnie z ewangelią, przyjmując obrzędy niezbędne do zbawienia i dochowując naszych

przymierzy, zmienia się nasza natura. Zadośćuczynienie Zbawiciela uświęca nas i możemy żyć w jedności, radując się pokojem w tym życiu i przygotowując się do zamieszkania na zawsze z Ojcem i Jego Synem.

Pan powiedział: „Jeżeli nie jesteście jednym, nie jesteście moi” (NiP 38:27). Możesz poszukiwać jedności i zachęcać do niej swoją rodzinę i członków Kościoła. Jeśli jesteś żonaty/zamężna, ty i twój małżonek możecie być jednością w celu i działaniu. Możesz sprawić, że wasze wyjątkowe cechy będą się wzajemnie uzupełniały, kiedy będziecie stawiać czoła wyzwaniom i wzrastać w miłości i zrozumieniu. Możesz odczuwać jedność z innymi członkami rodziny i członkami Kościoła, gdy razem służycie, nauczacie się nawzajem i dodacie sobie nawzajem otuchy. Możesz stać się jednym z Prezydentem Kościoła i innymi przywódcami kościelnymi, kiedy studiujesz ich słowa i postępujesz wedle ich wskazówek.

Wraz ze wzrostem Kościoła na całym świecie wszyscy Święci w Dniach Ostatnich mogą być zjednoczeni. Możemy być „jednego serca miłując się wzajemnie” (Mosjasz 18:21). Doceniamy różnice kulturowe i osobowościowe, ale też staramy się o „jedność wiary”, która rodzi się, gdy naśladujemy natchnionych przywódców i pamiętamy, że wszyscy jesteśmy dziećmi tego samego Ojca (zob. List do Efezjan 4:3–6, 11–13).

Zobacz także: Małżeństwo; Miłość; Posłuszeństwo; Służba; Syjon

Jezus Chrystus

1 stycznia 2000 roku Rada Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów wydały poniższą deklarację. Zatytułowana jest ona „Żyjący Chrystus” i składa świadectwo o Panu Jezusie Chrystusie i mówi pokrótce o Jego tożsamości i boskiej misji:

„Kiedy obchodzimy rocznicę narodzin Jezusa Chrystusa, które miały miejsce dwa tysiące lat temu, ofiarowujemy nasze świadectwo o prawdziwości Jego niezrównanego życia oraz nieskończonej czystości Jego wielkiej, zadość czyniącej ofiary.

Żadna inna osoba nie miała tak głębokiego wpływu na wszystkich, którzy żyli dotąd i będą jeszcze żyli na ziemi.

Był On Wielkim Jehową Starego Testamentu, Mesjaszem Nowego. Pod kierownictwem swojego Ojca był Stworzycielem ziemi. 'Wszystko przez [Niego] powstało, a bez niego nic nie powstało, co powstało' (Ew. Jana 1:3). Choć był bezgrzeszny, został ochrzczony, aby wypełniła się wszelka sprawiedliwość. 'Chodził, czyniąc dobrze' (Dzieje Apostolskie 10:38), a mimo to pogardzano Nim za to. Jego ewangelia była przesłaniem pokoju i dobrej woli. Nawoływał wszystkich, by podążali Jego przykładem. Chodził drogami Palestyny, uzdrawiając chorych, powodując, że niewidomi widzieli i wskrzeszając zmarłych. Nauczał prawd wieczności, rzeczywistości naszej przedśmiertnej egzystencji, celu naszego życia na ziemi oraz tego, kim potencjalnie mogą być synowie i córki Boga w przyszłym życiu.

Ustanowił sakrament jako przypomnienie Jego wielkiej, zadość czyniącej ofiary. Został pojmany i potępiony na podstawie fałszywych oskarżeń, skazany, aby zadowolić tłum oraz wydany na śmierć na krzyżu na Kalwarii. Oddał swoje życie, aby zadośćuczynić za grzechy całej ludzkości. To On ofiarował wielki zastępczy dar za wszystkich, którzy kiedykolwiek będą żyli na ziemi.

Uroczycie świadczymy, że Jego życie, które jest w centrum ludzkiej historii, ani nie rozpoczęło się w Betlejem, ani nie zakończyło się na Kalwarii. Był On Pierworodnym Ojca, Jednorodzonym Synem w ciele, Odkupicielem świata.

Powstał z grobu, aby być 'pierwiastkiem tych, którzy zasnęli' (I List do Koryntian 15:20). Jako Powstały Pan, odwiedzał tych, których kochał w tym życiu. Służył także pośród swoich 'innych owiec' (Ew. Jana 10:16) w starożytnej Ameryce. We współczesnym świecie On i Jego Ojciec ukazali się chłopcu Józefowi Smithowi, wprowadzając od dawna obiecywaną 'pełnię czasów' (List do Efezjan 1:10).

O Żyjącym Chrystusie Prorok Józef Smith napisał: 'Oczy Jego niczym płomień ognia; włosy na głowie białe niczym

nieskalany śnieg; oblicze Jego jaśniało ponad blask słońca; a głos Jego był niczym głos rozpędzonych wód, sam głos Jehowy, mówiący:

‘Jam jest pierwszym i ostatnim; jam jest ten, co żyje, jam jest ten, którego zabito; jam jest waszym orędownikiem u Ojca’ (NiP 110:3–4).

Prorok oznajmił o Nim również: ‘A teraz, po licznych świadectwach, jakie o Nim dano, oto świadectwo najnowsze które o Nim składamy: że On żyje!

Bowiem ujrzeliśmy Go, po samej prawicy Boga; i słyszeliśmy głos dający świadectwo że jest Jednorodzonym Ojca —

‘Że Jego mocą, przez Niego, i z Niego światy były i są tworzone, a ich mieszkańcy są Bogu rodzonymi synami i córkami’ (NiP 76:22–24).

Oznajmiamy uroczystymi słowy, że Jego kapłaństwo i Jego Kościoł zostały przywrócone na ziemi — zbudowane ‘na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus’ (List do Efezjan 2:20).

Świadczymy, że pewnego dnia On powróci na ziemię. ‘I objawi się chwała Pańska, i ujrzy to wszelkie ciało pospołu’ (Księga Izajasza 40:5). Będzie panował jako Król królów i rządził jako Pan panów, każde kolano ugnie się i wszelki język będzie Go czcił. Każdy z nas stanie, aby być przez Niego osądzonym według naszych uczynków i pragnień naszych serc.

Składamy świadectwo, jako Jego należycie wyświęceni Apostołowie — że Jezus jest Żyjącym Chrystusem, nieśmiertelnym Synem Bożym. Jest wielkim królem Immanuelem, który stoi dzisiaj po prawicy swojego Ojca. Jest światłem, życiem i nadzieją świata. Jego droga jest ścieżką, która prowadzi do szczęścia w tym życiu i w życiu wiecznym w świecie, który przyjdzie. Bogu niech będą dzięki za niezrównany dar Jego boskiego Syna” (*Liahona*, kwiec. 2002, 2–3).

Zobacz także: Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Józef Smith

Wiosną 1820 roku czternastoletni Józef Smith szukał prawdziwego Kościoła Jezusa Chrystusa, kiedy przeczytał pewien fragment z Biblii: „A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkim obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dane” (List Jakuba 1:5; zobacz także Józef Smith — Historia 1:11–12). Młody Józef, mając prostą, niezachwianą wiarę postąpił zgodnie z radą zawartą w tym fragmencie. Udał się sam do lasu, gdzie modlił się, by dowiedzieć się, do którego kościoła powinien przystąpić. W odpowiedzi na jego modlitwę ukazali mu się Bóg Ojciec i Jezus Chrystus. Powiedzieli mu, między innymi, że nie powinien przystępować do żadnego z kościołów, które wtedy istniały. (Zob. Józef Smith — Historia 1:13–20).

Kiedy Józef Smith dowiedział tego, iż jest godny, powierzono mu boską misję proroka Boga. Poprzez niego Pan wykonał wielką i cudowną pracę, która obejmowała: ujawnienie Księgi Mormona, przywrócenie kapłaństwa, objawienie cennych prawd ewangelii, zorganizowanie prawdziwego Kościoła Jezusa Chrystusa oraz ustanowienie pracy świątynnej. 27 czerwca 1844 roku Józef i jego brat, Hyrum, zostali zabici podczas ataku uzbrojonego motłochu. Swoje świadectwa przypieczętowali własną krwią.

Twoje świadectwo o przywróconej ewangelii będzie pełne, jeśli obejmie ono świadectwo o boskiej misji Józefa Smitha. Prawdziwość Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich opiera się na prawdziwości Pierwszej Wizji i innych objawieniach, jakie Pan dał Prorokowi Józefowi. Prezydent John Taylor, trzeci Prezydent Kościoła, napisał: „Prorok Józef Smith i Wizjoner Pana, uczynił więcej, poza Jezusem jedynie, dla zbawienia ludzi na tym świecie niż jakikolwiek inny człowiek, co na nim żył” (NiP 135:3).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 29:13–14; 2 Nefi 3:3–15; NiP 5:9–10; 135; Józef Smith — Historia

Zobacz także: Prorocy; Przywrócenie ewangelii

Kapłan (*Zobacz: Administracja Kościoła; Kapłaństwo; Kapłaństwo Aarona*)

Kapłaństwo

Kapłaństwo jest wieczną mocą i upoważnieniem od Boga. Poprzez kapłaństwo Bóg stworzył Niebiosa i Ziemię i zarządza nimi. Dzięki tej mocy dokonuje odkupienia i wyniesienia Swoich dzieci, przynosząc „nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

Upoważnienie kapłańskie dane ludziom na Ziemi

Bóg udziela upoważnienia kapłańskiego godnym, należącym do Kościoła mężczyznom, aby mogli działać w Jego imię dla zbawienia Jego dzieci. Posiadacze kapłaństwa mogą być upoważnieni do głoszenia ewangelii, udzielania obrzędów zbawienia oraz zarządzania królestwem Bożym na Ziemi.

Mężczyźni, którzy są członkami Kościoła, mogą rozpocząć swą służbę kapłańską, kiedy osiągną wiek 12 lat. Rozpoczynają, dzierżąc Kapłaństwa Aarona, a później mogą kwalifikować się do nadania im Kapłaństwa Melchizedeka. Obejmują oni różne urzędy w kapłaństwie, takie jak: urząd diakona, nauczyciela czy kapłana w Kapłaństwie Aarona oraz starszego i wyższego kapłana w Kapłaństwie Melchizedeka, na różnych etapach swojego życia oraz wtedy gdy przygotowują się na przyjęcie różnych obowiązków. (Więcej informacji na temat Kapłaństwa Aarona i Kapłaństwa Melchizedeka znajduje się na str. 52–54 oraz 54–55).

Aby mężczyzna, będący członkiem Kościoła, mógł dzierżyć kapłaństwo, upoważniony posiadacz kapłaństwa musi mu je nadać i ustanowić go na urząd w tym kapłaństwie (zob. List do Hebrajczyków 5:4; NiP 42:11; Zasady Wiary 1:5).

Chociaż upoważnienie kapłańskie nadawane jest w Kościele jedynie mężczyznom, błogosławieństwa kapłaństwa są dostępne dla wszystkich — dla mężczyzn, kobiet i dzieci. Wszyscy czerpiemy korzyści z wpływu prawego

przywództwa kapłańskiego i wszyscy mamy przywilej otrzymania obrzędów kapłańskich niezbędnych do zbawienia.

Kapłaństwo i rodzina

Najważniejsze okoliczności posługiwania się kapłaństwem mają miejsce na łonie rodziny. Każdy mąż i ojciec w Kościele powinien starać się żyć tak, aby być godnym posiadania Kapłaństwa Melchizedeka. Wraz z żoną, która jest jego równym partnerem, prowadzi w prawości i miłości, służąc jako duchowy przywódca rodziny. Prowadzi rodzinie w regularnej modlitwie, studiowaniu pism świętych oraz podczas domowych wieczorów rodzinnych. Współpracuje z żoną, by nauczać dzieci i pomagać im przygotować się na przyjęcie obrzędów zbawienia (zob. NiP 68:25–28). Udziela kapłańskich błogosławieństw rady, uzdrowienia i pocieszenia.

Wielu członków nie ma w swoich domach wiernego posiadacza Kapłaństwa Melchizedeka, jednakże dzięki służbie nauczycieli domowych i przywódców kapłańskich wszyscy członkowie Kościoła mogą cieszyć się błogosławieństwami mocy kapłańskiej w swoim życiu.

Kwora kapłańskie

Kworum kapłańskie to zorganizowana grupa braci, którzy zajmują ten sam urząd kapłański. Nadrzędnymi celami kworów jest służenie innym, budowanie poczucia jedności i braterstwa oraz wzajemne szkolenie się w kwestii doktryn, zasad i obowiązków.

Kwora istnieją na wszystkich poziomach organizacji Kościoła. Prezydent Kościoła i jego doradcy tworzą Kworum Rady Prezydenta Kościoła. Również Dwunastu Apostołów posiada własne kworum. Siedemdziesiąci — zarówno z Władz Naczelnych jak i z Władz Obszaru — są zorganizowani w kwora. Każdy prezydent palika przewodniczy kworum wyższych kapłanów, do którego należą wszyscy wyżsi kapłani w paliku. Każdy okręg lub gmina zazwyczaj ma

kworum starszych, kapłanów, nauczycieli i diakonów. Wyżsi kapłani również zorganizowani są w okręgach, służąc w grupach wyższych kapłanów.

Nauczanie domowe

Od chwili, kiedy posiadacze kapłaństwa są ustanowieni na urząd nauczyciela, mają możliwość i obowiązek służyć jako nauczyciele domowi. W ten sposób pracują nad wypełnieniem swojego obowiązku, którym jest „zawsze dawać baczenie nad wiernymi, być z nimi i wzmacniać ich” (NiP 20:53).

Na nauczycielach domowych spoczywa święty obowiązek, by być pierwszym kościelnym źródłem niesienia pomocy pojedynczym osobom i rodzinom. Przynajmniej raz w miesiącu odwiedzają wyznaczonych im członków. Służąc i odwiedzając wyznaczonych członków, wspierają rodziców w ich obowiązkach, nauczają ewangelii każdego członka rodziny, pielęgnują przyjaźnie oraz pomagają im przygotować się na otrzymanie obrzędów świątynnych i żyć tak, by byli godnymi błogosławieństw ewangelii.

Przywódcy w okręgach i gminach upewniają się, czy każda rodzina lub osoba ma przydzielonych nauczycieli domowych. Sprawdzają pracę nauczycieli domowych, by pomóc w zaspokojeniu duchowych i doczesnych potrzeb każdego członka.

Klucze kapłańskie

Ci, którzy dzierżą klucze kapłańskie, zarządzają korzystaniem z upoważnienia kapłańskiego w Kościele (zob. NiP 65:2; 124:123). Ci, którzy posiadają klucze kapłańskie, mają prawo przewodniczyć Kościołowi i kierować nim w ramach określonej jurysdykcji. Biskup, na przykład, posiada klucze kapłańskie, które umożliwiają mu przewodniczenie w jego okręgu. A zatem, kiedy dziecko w okręgu przygotowuje się do chrztu, osoba dokonująca chrztu dziecka musi otrzymać pozwolenie od biskupa.

Jezus Chrystus dzierży wszystkie klucze kapłaństwa. Dał Swoim Apostołom klucze, które są konieczne do zarządzania Jego Kościołem. Jedynie apostoł-senior, czyli Prezydent Kościoła, może używać (lub upoważnić inną osobę do użycia) tych kluczy, aby zarządzać całym Kościołem (zob. NiP 43:1-4; 81:2; 132:7).

Prezydent Kościoła przekazuje klucze kapłańskie innym przywódcom kapłańskim, aby mogli przewodniczyć na swoich obszarach odpowiedzialności. Klucze kapłańskie nadawane są prezydentom świątyń, misji, palików i dystryktów, biskupom, prezydentom gmin oraz prezydentom kworów. Osoba, która służy na jednym z tych stanowisk, dzierży te klucze do czasu, gdy zostanie odwołana. Doradcy nie otrzymują kluczy, ale otrzymują upoważnienie i spoczywa na nich odpowiedzialność poprzez powołanie i wyznaczenie zadań.

Prawe korzystanie z kapłaństwa

Jeśli jesteś posiadaczem kapłaństwa, pamiętaj, że kapłaństwo powinno być częścią ciebie cały czas i w każdych okolicznościach. Nie jest podobne do peleryny, którą możesz założyć i zdjąć zależnie od swej woli. Każde ustanowienie na urząd kapłański jest powołaniem do trwającej całe życie służby, której towarzyszy obietnica, że Pan wyszkoli cię do Jego pracy, stosownie do twej wierności.

Musisz być godny, abyś mógł otrzymać moc kapłańską i korzystać z niej. Słowa, które wypowiadasz i codzienne zachowanie wpływają na twoją zdolność do służby. Twoje publiczne zachowanie musi być bez zarzutu. Twoje zachowanie na osobności jest jeszcze ważniejsze. Pan oświadczył poprzez Proroka Józefa Smitha, że „prawa kapłaństwa są nierozdzielnie związane z mocami niebieskimi, i że moce niebieskie nie mogą być kontrolowane ni manipulowane w żaden inny sposób, lecz tylko według zasad prawości” (NiP 121:36). Ostrzegwał posiadaczy kapłaństwa:

„Kiedy usiłujemy zakryć nasze grzechy, czy zadowolilić pychę naszą, naszą próżną ambicję, lub wywierać kontrolę

czy panowanie czy przymus nad duszami dzieci ludzkich, w jakimkolwiek stopniu niesprawiedliwości, oto niebiosa wycofują się; zasmucony jest Duch Pański; a kiedy jest wycofany, Amen kapłaństwu czyli władzy tego człowieka. Oto zanim się spostrzeże, jest pozostawiony sam sobie” (NiP 121:37–38).

Nie możesz wykorzystywać jakiejkolwiek mocy czy wpływu kapłaństwa, jak tylko „przez perswazję, przez cierpliwość, przez delikatność i łagodność, i nieudawaną miłość; Przez dobroć i samą wiedzę, które wielce powiększą duszę bez obłudy i bez przewrotności”. Jeśli jesteś „natchniony przez Ducha Świętego”, by napomnieć kogoś, okaż potem „zwiększoną miłość temu, którego upomniałeś, aby cię nie poczytał za swego wroga; Aby wiedział, że twoja wierność silniejsza jest od pęt śmierci” (NiP 121:41–44).

Kiedy korzystasz z kapłaństwa w prawy sposób i w duchu miłości, odnajdziesz radość w służbie, będąc narzędziem w rękach Pana. Powiedział On:

„Niechaj trzewia wasze także będą pełne miłosierdzia dla wszystkich ludzi, i dla domowników wiary, i niechaj cnota nieprzerwanie ozdabia wasze myśli; wówczas wasza pewność siebie wzmocni się w obecności Boga; a doktryna kapłaństwa osiadzie na duszy twojej niczym rosa z nieba.

Duch Święty będzie twoim stałym towarzyszem, a berło twoje niezmiennym berłem sprawiedliwości i prawdy; a panowanie twoje będzie wiecznym panowaniem, i bez użycia przymusu przyplynie do ciebie na wieki wieków” (NiP 121:45–46).

Dodatkowe źródła: Ew. Jana 15:16; Dzieje Apostolskie 8:14–20; List Jakuba 5:14–15; NiP 13; 20; 84; 107; Józef Smith — Historia 1:68–73

Zobacz także: Administracja Kościoła; Kapłaństwo Aarona; Kapłaństwo Melchizedeka; Obrzędy; Przywrócenie ewangelii

Kapłaństwo Aarona

Kiedy Prorok Józef Smith tłumaczył Księgę Mormona, natknął się na wzmiankę o chrzcie dla odpuszczenia grzechów. 15 maja 1829 roku Józef i jego skryba, Oliwier Cowdery,

udali się do lasu, by zapytać Pana o chrzest. Kiedy modlili się, „wysłannik niebios zstąpił w obłoku światła”. Wysłannikiem tym był Jan Chrzciel, prorok, który przed wiekami ochrzcił Jezusa Chrystusa. Jan Chrzciel, zmartwychwstała istota, położył ręce na Józefie i Oliwierze i nadał każdemu z nich Kapłaństwo Aarona, które zostało zabrane z ziemi podczas okresu Wielkiego Odstępstwa. Mając to upoważnienie, Józef i Oliwier mogli ochrzcić się nawzajem. (Zob. Józef Smith — Historia 1:68–72).

W dzisiejszym Kościele Kapłaństwo Aarona mogą otrzymać godni członkowie płci męskiej, z chwilą gdy ukończą 12 lat. Tym samym mają wiele możliwości, by służyć i brać udział w świętych obrzędach kapłańskich. Gdy godnie wypełniają swe obowiązki, działają w imię Pana, pomagając innym w otrzymaniu błogosławieństw ewangelii.

Urzędy Kapłaństwa Aarona to: biskup, kapłan, nauczyciel i diakon. Diakoni roznoszą sakrament z upoważnienia przewodniczącego przywódcy kapłańskiego (zazwyczaj biskupa lub prezydenta gminy). Pomagają biskupowi lub prezydentowi gminy troszczyć się o członków Kościoła, służąc i pomagając w sprawach doczesnych, takich jak zbieranie ofiar postnych. Nauczyciele mogą wykonywać wszystkie obowiązki diakonów, ale mają także inne możliwości służby. Przygotowują sakramentalny chleb i wodę oraz służą jako nauczyciele domowi. Kapłani mogą wykonywać wszystkie obowiązki diakonów i nauczycieli. Z upoważnienia przewodniczącego przywódcy kapłańskiego mogą także błogosławić sakrament, chrzczyć i wyświęcać innych do urzędów kapłana, nauczyciela i diakona.

Kapłaństwo Aarona jest „dodatkiem do większego, czyli Kapłaństwa Melchizedeka” (NiP 107:14). Często zwane jest kapłaństwem przygotowawczym. Kiedy posiadacz kapłaństwa służy w Kapłaństwie Aarona, przygotowuje się do otrzymania Kapłaństwa Melchizedeka, otrzymania błogosławieństw świętych, służenia na pełnoetatowej misji, bycia

kochającym mężem i ojcem oraz do kontynuowania trwającej całe życie służby Panu.

Zobacz także: Kapłaństwo; Kapłaństwo Melchizedeka

Kapłaństwo Melchizedeka

„Istnieją w Kościele dwa kapłaństwa, a mianowicie kapłaństwo Melchizedeka i Aarona” (NiP 107:1). Wyższym jest Kapłaństwo Melchizedeka, które jest „podług Systemu Syna Bożego” (NiP 107:3). „Dzierży prawo do prezydentury, i ma moc i władzę nad wszystkimi urzędami kościelnymi” (NiP 107:8). Dzierży też „[klucze] wszystkich duchowych błogosławieństw Kościoła” (NiP 107:18). Nazwane jest imieniem wyższego kapłana, który żył w czasach proroka Abrahama (zob. NiP 107:2–4; zob. także Alma 13:14–19).

Dzięki upoważnieniu Kapłaństwa Melchizedeka przywódcy Kościoła prowadzą Kościół i kierują głoszeniem ewangelii na całym świecie. W obrzędach Kapłaństwa Melchizedeka „ukazana jest [boska] moc” (NiP 84:20).

To wyższe kapłaństwo dane było Adamowi i było na Ziemi zawsze wtedy, gdy Pan objawiał Swą ewangelię. W czasie Wielkiego Odstępstwa zostało zabrane z Ziemi, ale przywrócono je w maju 1829 roku, kiedy Apostołowie Piotr, Jakub i Jan nadali je Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery.

Urzędy Kapłaństwa Melchizedeka to: Apostoł, Siedemdziesiąty, wyższy kapłan i starszy. Prezydentem Wyższego Kapłaństwa jest Prezydent Kościoła (zob. NiP 107:64–66).

Mężczyźni w Kościele muszą być godnymi posiadaczami Kapłaństwa Melchizedeka, aby otrzymać obdarowanie świątynne i być zapieczętowani do swej rodziny na wieczność. Mają upoważnienie do błogosławienia chorych i dawania szczególnych błogosławieństw członkom rodziny i innym osobom. Z upoważnienia przewodniczących przywódców kapłańskich mogą nadawać dar Ducha Świętego i ustanawiać innych godnych mężczyzn do urzędów w Kapłaństwie Aarona i Melchizedeka.

Kiedy mężczyzna otrzymuje Kapłaństwo Melchizedeka, składa przysięgę i zawiera przymierze kapłańskie. Zobowiązuje się być wiernym, wzrastać w powołaniu, „pilnie [zważać] na słowa życia wiecznego” i „żyć [...] według każdego słowa, które wychodzi z ust Bożych”. Ci, którzy dochowają tego przymierza, będą uświęceni Duchem i otrzymają „wszystko, co posiada [...] Ojciec”. (Zob. NiP 84:33–44).

Zobacz także: Kapłaństwo; Kapłaństwo Aarona

Kawa (*Zobacz:* Słowo Mądrości)

Klucze kapłaństwa (*Zobacz:* Kapłaństwo)

Kolczykowanie ciała

Prorocy w dniach ostatnich usilnie zniechęcają członków do przekłuwania ciała za wyjątkiem celów medycznych. Jeśli dziewczęta lub kobiety pragną przekłuć uszy, zachęca się je, by nosiły tylko jedną parę skromnych kolczyków.

Osoby, które zdecydowały się zlekceważyć tę radę, okazują brak szacunku sobie jak i Bogu. Pewnego dnia będą żałować swej decyzji.

Apostoł Paweł nauczał o ważności naszych ciał i niebezpieczeństwie celowego ich bezczeszczenia: „Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest święta, a wy nią jesteście” (I List do Koryntian 3:16–17).

Zobacz także: Skromność; Tatuże

Konfirmacja (*Zobacz:* Duch Święty; Nałożenie rąk)

Kontrola urodzeń

Kiedy poślubione pary są do tego fizycznie zdolne, mają przywilej zapewnienia śmiertelnych ciał duchowym dzieciom

Ojca Niebieskiego. Odgrywają ważną rolę w wielkim planie szczęścia, który pozwala dzieciom Boga na otrzymanie ciała fizycznych i doświadczenie życia śmiertelnego.

Jeśli jesteś żonaty/zamężna, wraz ze swym małżonkiem powinniście przedyskutować święty obowiązek sprowadzenia dzieci na świat i wychowania ich w prawości. W czasie tej rozmowy zastanówcie się nad świętością i sensem życia. Rozważcie radość płynącą z obecności dzieci w domu. Pomyślcie o wiecznych błogosławieństwach, które przychodzą wraz z dobrym potomstwem. Mając świadectwo o tych zasadach ty i twój małżonek będziecie przygotowani na to, by z modlitwą zdecydować, ile i kiedy mieć dzieci. To są wasze wspólne decyzje i Pana.

Kiedy będziecie omawiać tę świętą kwestię, pamiętajcie, że relacje seksualne w ramach małżeństwa są zatwierdzone w boski sposób. Jednym z celów takich relacji jest zapewnienie fizycznego ciała dzieciom Bożym, innym zaś celem jest wyrażanie wzajemnej miłości — zjednoczenie męża i żony w lojalności, wierności, uznaniu i wspólnym celu.

Kościelne rady dyscyplinarne

Na biskupach i prezydentach gmin oraz prezydentach parafialnych, misji i dystryktów spoczywa obowiązek pomagania członkom w przezwyciężaniu grzechu poprzez odpokutowanie. Najpoważniejsze grzechy, takie jak: poważne pogwałcenie prawa cywilnego, znęcanie się nad współmałżonkiem, znęcanie się nad dzieckiem, cudzołóstwo, gwałt i kaziurodztwo, często wymagają formalnych procedur dyscyplinarnych Kościoła. Formalne procedury dyscyplinarne Kościoła mogą obejmować ograniczenie przywilejów wynikających z członkostwa w Kościele lub utracenie członkostwa.

Formalny proces dyscyplinarny rozpoczyna się z chwilą, gdy przewodniczący przywódca kapłański powołuje radę dyscyplinarną. Celem rady dyscyplinarnej jest zbawienie duszy grzesznika, ochrona niewinnych i czuwanie nad czystością, prawością i dobrym imieniem Kościoła.

Kościelna procedura dyscyplinarna jest natchnionym procesem, który trwa przez jakiś czas. Dzięki temu procesowi i dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa członek może uzyskać przebaczenie grzechów, odzyskać spokój umysłu i zgromadzić siłę, by w przyszłości uniknąć grzechu. Kościelne postępowanie dyscyplinarne nie może być w swym zamierzeniu końcem tego procesu. Ma na celu pomoc dzieciom Ojca Niebieskiego, by trwały w ich wysiłkach zmierzających do pełnego powrotu do członkostwa w Kościele i odzyskaniu wszystkich płynących z niego błogosławieństw. Oczekuje się, że jego następstwem będzie wprowadzenie przez daną osobę wszelkich koniecznych zmian, aby całkowicie odpokutować.

Zobacz także: Pokuta; Wybaczenie

Królestwa chwały

Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa wszyscy ludzie zmartwychwstaną (zob. Alma 11:42–45). Po zmartwychwstaniu staniemy przed Panem, aby nas osądził (zob. Objawienie 20:12; 3 Nefi 27:14). Każdy z nas będzie przydzielony, by zamieszkać na wieczność w szczególnym królestwie chwały. Pan nauczał tej zasady, kiedy powiedział: „W domu Ojca mego wiele jest mieszkań” (Ew. Jana 14:2).

Istnieją trzy królestwa chwały: królestwo celestialne, królestwo terestialne i królestwo telestialne. Chwała, jaką odziedzicysz, będzie zależeć od głębi twego nawrócenia, które wyraża się w posłuszeństwie przykazaniom Pana. Będzie zależeć od sposobu, w jaki „[przyjąłeś] świadectwo Jezusa” (NiP 76:51; zob. także wersety 74, 79, 101).

Królestwo celestialne

Królestwo celestialne jest najwyższym z trzech królestw chwały. Osoby zamieszkujące to królestwo na zawsze będą przebywać w obecności Boga Ojca i Jego Syna Jezusa Chrystusa. Naszym celem powinno być odziedziczenie chwały celestialnej jak i pomaganie innym w otrzymaniu

tego wspaniałego błogosławieństwa. Takiego celu nie osiąga się po jednej próbie; jest to wynikiem prawości trwającej przez całe życie oraz stałości w zmierzaniu ku celu.

Królestwo celestialne jest miejscem przygotowanym dla tych, którzy „przyjęli świadectwo Jezusa” i „co się stali doskonali poprzez Jezusa, pośrednika nowego przymierza, który dokonał doskonałego zadośćuczynienia przez przelanie swej własnej krwi” (NiP 76:51, 69). Aby odziedziczyć ten dar, musimy przyjąć obrzędy niezbędne do zbawienia, przestrzegać przykazań i odpokutować za nasze grzechy. Szczegółowe wyjaśnienia na temat tych, którzy odziedziczą chwałę celestialną, znajdują się w Naukach i Przymierzach 76:50–70, 92–96.

W styczniu 1836 roku Prorok Józef Smith otrzymał objawienie, które poszerzyło jego zrozumienie wymagań, które należy spełnić, by odziedziczyć chwałę celestialną. Niebiosa otworzyły się przed nim i jego oczom ukazało się królestwo celestialne. Zdumiał się, gdy zobaczył tam swojego starszego brata Alvina, choć Alvin zmarł przed przyjęciem obrzędu chrztu. (Zob. NiP 137:1–6). Wówczas Prorok Józef usłyszał głos Pana:

„Tak doszedł mnie głos Pański, mówiący: Wszyscy, co umarli bez wiedzy tej Ewangelii, a co by ją byli przyjęli, gdyby im dozwolono pozostać, będą dziedzicami Królestwa Celestialnego Boga;

Także wszyscy, co umrą odtąd bez tej wiedzy, a co by ją przyjęli z całego serca, będą dziedzicami tego królestwa;

Bowiem Ja, Pan, będę sędził wszystkich ludzi według ich uczynków, według pragnienia ich serc” (NiP 137:7–9).

Komentując to objawienie Prorok Józef powiedział: „I zobaczyłem także, że wszystkie dzieci, co umierają zanim dojdą do wieku odpowiedzialności, są zbawione w Celestialnym Królestwie Nieba” (NiP 137:10).

Z innego objawienia danego Prorokowi Józefowi dowiadujemy się, że są trzy stopnie w królestwie celestialnym. Aby być wyniesionym w najwyższym stopniu i kontynuować

wieczne związki rodzinne, musimy wejść do „nowego i wiecznego przymierza małżeństwa” i być wiernym temu przymierz. Mówiąc innymi słowy, małżeństwo świątynne jest niezbędne do osiągnięcia najwyższego stopnia chwały celestialnej. (Zob. NiP 131:1–4). Wszyscy, którzy są godni zawarcia nowego i wiecznego przymierza małżeństwa, będą mieli taką możliwość, jeśli nie w tym życiu, to w następnym.

Królestwo terestialne

Ci, którzy odziedziczą chwałę terestialną, „otrzymują z obecności Syna, ale nie z pełni Ojca. Przeto są ciałami terestialnymi, a nie ciałami celestialnymi, i różnią się w chwale jako księżyc różni się od słońca” (NiP 76:77–78). Mówiąc ogólnie, osoby zamieszkujące królestwo terestialne będą to uczciwi ludzie, „których zaślepiała przebiegłość ludzka” (NiP 76:75). Do tej grupy będą należeli członkowie Kościoła, którzy „nie są dzielni w świadectwie Jezusa” (NiP 76:79). Będą to również ci, którzy odrzucili możliwość przyjęcia ewangelii w życiu śmiertelnym, ale którzy później przyjęli ją w pośmiertelnym świecie duchów (zob. NiP 76:73–74). Aby dowiedzieć się więcej na temat tych, którzy odziedziczą chwałę terestialną, zobacz Nauki i Przymierza 76:71–80, 91, 97.

Królestwo telestialne

Chwała telestialna zarezerwowana jest dla tych, którzy „nie przyjęli ewangelii Chrystusa ani świadectwa Jezusa” (NiP 76:82). Osoby te otrzymają swą chwałę po odkupieniu z więzienia duchów, które czasami nazywane jest piekłem (zob. NiP 76:84, 106). Szczegółowe wyjaśnienia na temat tych, którzy odziedziczą chwałę telestialną, znajdują się w Naukach i Przymierzach 76:81–90, 98–106, 109–112.

Zatrącenie

Niektórzy ludzie nie będą godni zamieszkania w żadnym królestwie chwały. Będą oni nazwani „synami zatrącenia” i

Królestwo celestialne

będą musieli „zaznać królestwa, co nie jest królestwem chwał” (NiP 76:32; 88:24). Będzie to stan „tych wszystkich, co znają [Bożą] moc, i pokosztowali jej, i dozwolili sobie, przez moc diabelską, by ich pokonano i zaprzeczyli prawdzie i oparli się mocy [Boga]” (NiP 76:31; zobacz także wersety 30, 32–49).

Dodatkowe źródła: I List do Koryntian 15:40–42; NiP 88:20–39; 130:18–19

Zobacz także: Niebo; Piekło; Plan zbawienia; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Życie wieczne;

Królestwo celestialne (*Zobacz:* Królestwa chwały)

Królestwo telestialne (*Zobacz:* Królestwa chwały)

Królestwo terestialne (*Zobacz:* Królestwa chwały)

Krzyż

Krzyż w wielu kościołach chrześcijańskich jest symbolem śmierci i Zmartwychwstania Zbawiciela oraz szczerym wyrazem wiary. Jako członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich my także z czcią pamiętamy o cierpieniu Zbawiciela. Jednak, jako że Zbawiciel żyje, nie wykorzystujemy symbolu Jego śmierci jako symbolu naszej wiary.

Twoje życie musi być wyrazem twej wiary. Pamiętaj, że kiedy zostałeś ochrzczony i konfirmowany, zawarłeś przyrzeczenie, by wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa. Kiedy twoi znajomi będą patrzyli na ciebie, powinni móc odczuć twą miłość do Zbawiciela i Jego dzieła.

Jedynymi członkami Kościoła, którzy noszą symbol krzyża, są kapelani Święci w Dniach Ostatnich, którzy noszą go na mundurze wojskowym, by pokazać, że są kapelanami chrześcijańskimi.

Zobacz także: Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Jezus Chrystus; Zmartwychwstanie

Księga Mormona (Zobacz: Pisma święte)

Kworum (Zobacz: Kapłaństwo)

Kworum Dwunastu Apostołów (Zobacz: Administracja Kościoła)

Kworum Siedemdziesiątych (Zobacz: Administracja Kościoła)

Łaska

Słowo *łaska*, zgodnie z pismami świętymi, odnosi się przede wszystkim do boskiej pomocy i siły, jakie otrzymujemy poprzez Zadoścuczynienie Pana Jezusa Chrystusa. Apostoł Piotr nauczał, że powinniśmy „[wzrastać] [...] w łasce i w poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa” (II List Piotra 3:18).

Zbawienie dzięki łasce

Z powodu Upadku każdy doświadczy doczesnej śmierci. Dzięki łasce, dostępnej poprzez zadość czyniącą ofiarę Zbawiciela, wszyscy ludzie zmartwychwstaną i otrzymają nieśmiertelność (zob. 2 Nefi 9:6–13). Jednakże samo zmartwychwstanie nie kwalifikuje nas do życia wiecznego w obecności Boga. Nasze grzechy sprawiają, że jesteśmy nieczyści i nie możemy zamieszkać w obecności Boga, dlatego potrzebujemy Jego łaski, która nas oczyści i udoskonali, „gdy dokonamy wszystkiego, co jest w naszej mocy” (2 Nefi 25:23).

Wyrażenie „gdy dokonamy wszystkiego, co jest w naszej mocy” uczy nas, że aby otrzymać pełnię łaski Pana i być godnym zamieszkania z Nim, musimy ze swej strony włożyć w to pewien wysiłek. Pan nakazał nam, abyśmy byli posłuszni Jego ewangelii, co oznacza wiarę w Niego, odpokutowanie za nasze grzechy, przyjęcie chrztu, otrzymanie daru Ducha Świętego i wytrwanie do końca (zob. Ew. Jana 3:3–5; 3 Nefi 27:16–20; Zasady Wiary 1:3–4). Prorok Moroni napisał o łasce,

jaką otrzymujemy, kiedy przychodzimy do Zbawiciela i jesteśmy posłuszni Jego naukom:

„Przystąpcie do Chrystusa i stawajcie się w Nim doskonali. Wyzbądźcie się wszelkiej bezbożności, i jeśli wyzbędziecie się wszelkiej bezbożności i będziecie kochać Boga ze wszystkich sił, całym swoim umysłem i mocą, wtedy Jego łaska wystarczy wam, abyście przez Jego łaskę mogli stać się doskonali w Chrystusie, i jeśli dzięki łasce Boga staniecie się doskonali w Chrystusie, w żaden sposób nie wyprzecie się mocy Boga.

I jeśli dzięki łasce Boga staniecie się doskonali w Chrystusie i nie wyprzecie się Jego mocy, dzięki łasce Boga staniecie się uświęceni w Chrystusie przez przelanie Jego krwi, co w przymierzu z Ojcem sprowadza odpuszczenie waszych grzechów, że stajecie się święci i bez skazy” (Moroni 10:32–33).

Otrzymywanie łaski w ciągu całego życia

Oprócz tego, że potrzebujesz łaski dla swego ostatecznego zbawienia, potrzebujesz też jej dodającej sił mocy w każdym dniu życia. Kiedy pilnie, w pokorze i łagodności zbliżysz się do Ojca Niebieskiego, On dzięki Swej łasce podniesie cię i wzmocni (zob. Przypowieści Salomona 3:34; I List Piotra 5:5; NiP 88:78; 106:7–8). Poleganie na Jego łasce umożliwi ci robienie postępów i wzrastanie w prawości. Sam Jezus „nie doznał pełni od początku, ale szedł od łaski do łaski, dopóki nie uzyskał pełni” (NiP 93:13). Łaska umożliwia ci pomaganie w budowie królestwa Bożego i służenie w taki sposób, w jaki nie podołałbyś, polegając jedynie na własnej sile i środkach (zob. Ew. Jana 15:5; List do Filipian 4:13; List do Hebrajczyków 12:28; Jakub 4:6–7).

Jeśli kiedykolwiek ogarnie cię zniechęcenie lub poczujesz się zbyt słaby, by nadal żyć zgodnie z ewangelią, pamiętaj o sile, jaką możesz uzyskać dzięki mocy łaski. Pocieszenie i zapewnienie można odnaleźć w następujących słowach Pana: „Wystarczy Mej łaski dla wszystkich, którzy się przede

Mną ukorzą; albowiem jeśli się przede Mną ukorzą i mają wiarę we Mnie, uczynię, że to, co w nich słabe, stanie się mocne” (Eter 12:27).

Dodatkowe źródła: Dzieje Apostolskie 15:11; List do Rzymian 5:2; 2 Nefi 10:24; 11:5

Zobacz także: Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Zbawienie; Zmartwychwstanie

Małżeństwo

W dzisiejszym świecie wielu ludzi umniejsza wartość, a nawet kpi z małżeństwa i rodziny. Pośród tych mylących i niszczyielskich głosów Rada Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów przemawia zgodnym głosem prawdy. „Uroczycie [ogłaszają], że małżeństwo między mężczyzną i kobietą jest wyświęcone od Boga i że rodzina zajmuje centralne miejsce w planie Stworzyciela dotyczącego wiecznego przeznaczenia Jego dzieci” (zob. „Rodzina: Proklamacja dla świata”, str. 138–140 w tej książce).

Najwspanialszą radość w życiu można odnaleźć w rodzinie. Silne związki rodzinne wymagają wysiłku, ale przynoszą one wielkie szczęście w tym życiu i przez całą wieczność. Nawet jeśli w przeszłości nie cieszyłeś się posiadaniem szczęśliwej rodziny, możesz starać się o szczęśliwe, wieczne małżeństwo i pełne miłości relacje z członkami rodziny.

Nowe i wieczne przymierze małżeństwa

W planie szczęścia naszego Ojca Niebieskiego mężczyzna i kobieta mogą być zapieczętowani do siebie na doczesne życie i na wieczność. Osoby zapieczętowane w świątyni mają pewność, że ich związek będzie trwał na zawsze, jeśli pozostaną wierne swoim przymierzom. Wiedzą, że nic, nawet śmierć, nie może na stałe ich rozdzielić.

Przymierze wiecznego małżeństwa jest niezbędne do wyniesienia. Pan objawił poprzez Józefa Smitha: „W chwale

celestialnej istnieją trzy nieba, lub stopnie; I aby uzyskać najwyższy, człowiek musi wstąpić do tego systemu kapłaństwa (to znaczy nowego i wiecznego przymierza małżeństwa); A jeżeli tego nie uczyni, nie może go uzyskać. Może on wstąpić do innego, ale to jest kres jego królestwa; nie może mieć przyrostu” (NiP 131:1–4).

Po przyjęciu obrzędu zapieczętowania i zawarciu świętych przymierzy w świątyni para musi trwać w wierności, aby otrzymać błogosławieństwa wiecznego małżeństwa i wyniesienia. Pan powiedział:

„Jeżeli mąż zaślubia niewiastę przez słowo moje, które jest moim prawem, i przez nowe i wieczne przymierze, i jest to im przypieczętowane przez Świętego Ducha obietnicy, przez tego, kto jest pomazany, któremu wyznaczyłem tę moc i klucze tego kapłaństwa; [...] a jeżeli wytrwasz w moim przymierzu [...] stanie się im we wszystkim, cokolwiek sługa mój nałożył na nich, w czasie, i przez całą wieczność; i będzie miało pełną moc, kiedy zejda z tego świata” (NiP 132:19; wyjaśnienie terminu „Święty Duch Obietnicy”, zob. str. 34).

Przygotowanie do małżeństwa

Jeśli jesteś stanu wolnego, starannie przygotuj się do małżeństwa. Pamiętaj, że nie istnieje substytut małżeństwa w świątyni. Przygotuj się do poślubienia właściwej osoby, we właściwym miejscu i czasie. Żyj w prawy sposób, tak jak osoba, którą masz nadzieję poślubić.

Umawiaj się na randki tylko z tymi, którzy mają wysokie normy moralne i w których towarzystwie możesz zachować swoje zasady. Z uwagą planuj pozytywne i konstruktywne zajęcia tak, abyście nie pozostawali sami, nie mając żadnych planów. Pozostawajcie w bezpiecznych miejscach, gdzie z łatwością możecie się kontrolować. Nie bierz udziału w rozmowach czy działaniach, które pobudzają seksualność.

Szukaj towarzysza/towarzyszki, który/a wyznaje twoją wiarę. Szukaj kogoś, kogo zawsze możesz szanować, kogoś, kto będzie cię uzupełniał. Zanim się ożenisz/wyjdziesz za

mąż, upewnij się, że odnalazłeś kogoś, komu możesz oddać całe swe serce, całą swą miłość, wierność i lojalność.

Rada dla tych, którzy nie mają współmałżonka

Niektórzy członkowie Kościoła pozostają sami nie z własnej winy, nawet jeśli chcą ożenić się/wyjść za mąż. Jeśli jesteś w takiej sytuacji, bądź pewien, że „Bóg współdziała we wszystkim ku dobremu z tymi, którzy Boga miłują” (List do Rzymian 8:28). Jeśli będziesz godny, pewnego dnia, w tym życiu albo w przyszłym, otrzymasz wszystkie błogosławieństwa płynące ze związku wiecznej rodziny. Pan wielokrotnie składał tę obietnicę poprzez Swoich proroków w dniach ostatnich.

Jeśli jesteś stanu wolnego i pragniesz ożenić się/wyjść za mąż, nie poddawaj się. Jednocześnie nie pozwól na to, by ten cel zbyt cię absorbował, a raczej aktywnie angażuj się w warte zachodu zajęcia. Szukaj możliwości służenia swej dalszej rodzinie i społeczności. Przyjmuj powołanie kościelne i wzrastaj w nim. Pozostawaj czysty, zarówno fizycznie jak i duchowo. Nadal ucz się, rozwijaj i rób postępy w swoim życiu osobistym.

Osiąganie szczęśliwego małżeństwa

Jeśli jesteś żonaty/zamężna, pamiętaj, że przyjaźń i miłość pomiędzy tobą a twoim współmałżonkiem powinna być najbardziej cenionym ziemskim związkiem. Twój współmałżonek, poza Panem, jest jedyną osobą, którą nakazano ci kochać całym swym sercem (zob. NiP 42:22).

Pamiętaj, że małżeństwo w swym najprawdziwszym znaczeniu, jest partnerstwem osób równych, gdzie nikt nie próbuje dominować, ale raczej zachęca, pociesza drugą osobę i pomaga jej.

Jako że małżeństwo jest w tym życiu bardzo ważnym związkiem, wymaga, by poświęcić mu czas i zasługuje na to. Nie nadawaj wyższych priorytetów rzeczom mniej ważnym.

Zarezerwuj czas na wspólną rozmowę i wysłuchanie się nawzajem. Bądź troskliwy i pełen szacunku. Często dawaj wyraz swym głębokim uczuciom.

Ustal, że między tobą a twoim współmałżonkiem nie zajdzie nic, co doprowadziłoby do zakłócenia waszego małżeństwa. Postanów, że pomimo wyzwań, jakie mogą się pojawić, twoje małżeństwo odniesie sukces.

Bądźcie wobec siebie lojalni. Bądźcie wierni przymierzom małżeństwa myślą, słowem i uczynkiem. Pamiętaj, że Pan powiedział: „Kochaj żonę swoją całym swym sercem i łącz się z nią i nikim innym” (NiP 42:22). Wyrażenie „z nikim innym” mówi, że żadna osoba, żadne działanie czy żadna rzecz nie powinny znajdować się w hierarchii ważności ponad związkiem z twym współmałżonkiem.

Unikaj wszystkiego, co mogłoby doprowadzić cię do jakiegokolwiek rodzaju niewierności. Pornografia, niezdrowe fantazjowanie i flirtowanie podkopią twój charakter i uderzą w podstawy twego małżeństwa.

Razem zarządzajcie swoimi finansami. Współpracujcie nad ułożeniem budżetu i stosujcie się do niego. Narzućcie sobie dyscyplinę w wydawaniu pieniędzy i unikajcie niewoli długów. Mądre zarządzanie finansami i brak długów przyczynią się do istnienia pokoju w waszym domu.

Skoncentrujcie swoje życie na ewangelii Jezusa Chrystusa. Pomagajcie sobie nawzajem w dochowywaniu zawartych przymierzy. Razem chodźcie do kościoła i do świątyni. Razem studiujcie pisma święte. Razem kłękajcie w modlitwie na rozpoczęcie i zakończenie każdego dnia, aby podziękować Ojcu Niebieskiemu za siebie nawzajem i aby zjednoczyć się w prośbie o to, by zesłał błogosławieństwa na wasze życie, wasz dom, na waszych bliskich i by spełnił wasze prawe pragnienia. Wówczas Bóg będzie was prowadził, a codzienne rozmowy z Nim przyniosą pokój i radość, które nie mogą wypłynąć z żadnego innego źródła. Przez lata wasz związek będzie stawał się coraz słodszy. Wzmocni się wasza miłość. Wzrośnie też wasze wzajemne uznanie dla siebie.

Dodatkowe źródła: I Ks. Mojżeszowa 1:27–28; 2:18, 21–24; I List do Koryntian 11:11; List do Efezjan 5:22–33; Mojżesz 2:27–28; 3:18, 21–24

Zobacz także: Czystość moralna; Jedność; Rodzina; Rozwód; Świętyne

Milenium

Milenium to okres tysiąca lat. Kiedy mówimy o „Milenium”, mamy na myśli tysiąc lat, które nastąpią po Drugim Przyjściu Zbawiciela (zob. Objawienie 20:4; NiP 29:11). Podczas Milenium, „Chrystus będzie osobiście królował na Ziemi” (Zasady Wiary 1:10).

Milenium będzie czasem prawości i pokoju na Ziemi. Pan objawił, że „w dniu tym wrogość człowieka, i wrogość zwierza, wrogość wszystkiego, co żyje ustanie” (NiP 101:26; zob. także Ks. Izajasza 11:6–9). Szatan będzie „skrępowany [...] i nie znajdzie miejsca w sercach dzieci ludzkich” (NiP 45:55; zob. także Objawienie 20:1–3).

Podczas Milenium wszyscy ludzie na Ziemi będą dobrzy i sprawiedliwi, choć wielu z nich nie otrzymało wcześniej pełni ewangelii. W konsekwencji tego, członkowie Kościoła będą brali udział w pracy misjonarskiej.

Będą oni również uczestniczyli podczas Milenium w pracy świątynnej. Święci nadal będą budować świątynie i przyjmować obrzędy w imieniu swych zmarłych krewnych. Dzięki objawieniu będą przygotowywać rejestry wszystkich swoich przodków aż do Adama i Ewy.

Całkowita prawość i pokój będą trwać do zakończenia tysiąca lat, kiedy to Szatan „zostanie uwolniony na krótki czas, aby mógł zebrać swoje armie”. Armie Szatana będą walczyć przeciwko zastępom niebieskim, które poprowadzi Michał czyli Adam. Szatan i jego naśladowcy zostaną pokonani i wypędzeni na zawsze. (Zob. NiP 88:111–115).

Dodatkowe źródła: NiP 45:55–59; 101:22–34; 133:25

Zobacz także: Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa

Miłosierdzie

Nasz Ojciec Niebieski zna nasze słabości i grzechy. Okazuje nam miłosierdzie, kiedy wybacza nam nasze grzechy i pomaga nam powrócić, by zamieszkać w Jego obecności.

Takie współczucie może wydawać się sprzeczne z prawem sprawiedliwości, które mówi, że żadna nieczysta rzecz nie może zamieszkać z Bogiem (zob. 1 Nefi 10:21), jednakże Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa sprawiło, że Bóg mógł „[pozostać] doskonałym, sprawiedliwym i miłosiernym Bogiem” (Alma 42:15).

Przyjęcie miłosierdzia Bożego

Zbawiciel zaspokoił wymagania sprawiedliwości, kiedy stanął na naszym miejscu i wycierpiał karę za nasze grzechy. Dzięki temu bezinteresownemu czynowi Ojciec może miłosiernie powstrzymać ukaranie nas i powitać nas w Swej obecności. Aby uzyskać od Pana wybaczenie, musimy szczerze odpokutować za nasze grzechy. Jak nauczał prorok Alma: „Sprawiedliwość przedstawia swe żądania, a także miłosierdzie domaga się tych, do których ma prawo, i tak nikt z wyjątkiem prawdziwie nawróconych nie zostanie zbawiony” (Alma 42:24; zob. także wersety 22–23, 25).

Wybaczenie grzechów nie jest jedynym darem miłosierdzia płynącym od Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa. Każde błogosławieństwo, jakie otrzymujesz, jest aktem miłosierdzia, czymś więcej niż to, na co kiedykolwiek mógłbyś zasłużyć własnymi siłami. Mormon nauczał: „Wszelkie dobro następuje przez Chrystusa, gdyż inaczej ludzie pozostaliby upadli i nie zaznali żadnego dobra” (Moroni 7:24). Jesteś, na przykład, odbiorcą boskiego miłosierdzia, kiedy Ojciec Niebieski wysłuchuje twych modlitw i odpowiada na nie, kiedy otrzymujesz przewodnictwo Ducha Świętego i kiedy jesteś uzdrowiony dzięki mocy kapłańskiej. Mimo że wszystkie te błogosławieństwa są następstwem twego posłuszeństwa, nie mógłbyś ich otrzymać tylko dzięki własnym wysiłkom. Jest to

dar miłosierdzia pochodzący od kochającego i współczującego Ojca.

Okazywanie miłosierdzia innym

Zbawiciel nakazał, mówiąc do Swych uczniów: „Bądźcie miłosierni, jak miłosierny jest Ojciec wasz” (Ew. Łukasza 6:36). Możesz naśladować przykład miłosierdzia Ojca Niebieskiego w swoich relacjach z innymi ludźmi. Postaraj się uwolnić swoje życie od arogancji, dumy i zarozumiałości. Postaraj się być współczujący, okazywać szacunek, wybaczać, być delikatnym i cierpliwym, nawet kiedy jesteś świadomy mankamentów innych osób. Kiedy będziesz tak czynił, twój przykład sprawi, że inni będą bardziej miłosierni, a ty będziesz mógł prosić Boga o więcej miłosierdzia.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 5:7; Ew. Łukasza 10:25–37; Alma 34:14–16

Zobacz także: Łaska; Miłość bliźniego; Sprawiedliwość; Wybaczenie

Miłość

Miłość jest głębokim oddaniem, troską i uczuciem. Miłość do Boga i bliźnich jest cechą charakterystyczną uczniów Jezusa Chrystusa (zob. Ew. Mateusza 22:35–40; Ew. Jana 13:34–35; 2 Nefi 31:20). Okazujemy miłość naszemu Ojcu Niebieskiemu poprzez przestrzeganie Jego przykazań i służenie Jego dzieciom. Miłość do innych możemy wyrazić poprzez okazywanie im uprzejmości, słuchanie ich, wspieranie ich w chwili smutku, pocieszanie ich, służenie im, modlenie się za nich, dzielenie się z nimi ewangelią i pozostawanie ich przyjaciółmi.

Kiedy pamiętamy, że wszyscy jesteśmy dziećmi Boga, że jesteśmy duchowymi braćmi i siostrami, wzrasta nasza miłość do osób nas otaczających. Miłość, która wypływa ze zrozumienia tego braterstwa, ma moc przekraczającą wszelkie granice wpływające z różnic narodowościowych, religijnych czy koloru skóry.

Miłość bliźniego

Dodatkowe źródła: III Ks. Mojżeszowa 19:18, 34; V Ks. Mojżeszowa 6:5; Ew. Łukasza 6:31–36; Ew. Jana 15:9–15; I List Jana 4:7–21; Mosjasz 4:14–15; NiP 4:5; 12:8; 112:11; 121:41–45

Zobacz także: Miłosierdzie; Miłość bliźniego; Posłuszeństwo; Służba

Miłość bliźniego

Miłość bliźniego jest „prawdziwą miłością Chrystusa” czyli „wieczną miłością” (Moroni 7:47; 8:17). Prorok Mormon nauczał: „Miłość ta jest cierpliwa, łaskawa, nie zazdrości, nie unosi się pychą, nie szuka swego, nie daje się łatwo sprowokować, nie ma złych myśli, nie cieszy się z niegodziwości, ale raduje się z triumfu prawdy; znosi wszystko, ma wiarę i nadzieję, że wszystko nastąpi, i miłość ta przetrwa wszystko” (Moroni 7:45; zob. także I List do Koryntian 13:4–7).

Jezus Chrystus jest doskonałym przykładem miłości bliźniego. Podczas Swej ziemskiej służby zawsze „chodził, czyniąc dobrze”, nauczając ewangelii i okazując szczerę współczucie biednym, pokrzywdzonym i zrozpaczonym (zob. Ew. Mateusza 4:23; Ew. Marka 6:6; Dzieje Apostolskie 10:38). Najwspanialszym wyrazem miłości bliźniego było Jego nieskończone Zadośćuczynienie. Powiedział On: „Większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich” (Ew. Jana 15:13). Był to największy akt cierpliwości, życzliwości i bezinteresowności, jakiego kiedykolwiek zaznamy. Zrozumiawszy trwałą miłość Zbawiciela możesz ćwiczyć wiarę i odpokutować za swoje grzechy, będąc pewnym, że On ci wybaczy i wzmocni cię, gdy będziesz się starał żyć zgodnie z ewangelią.

Zbawiciel chce, abyś przyjął Jego miłość i chce, byś dzielił się nią z innymi. Powiedział do Swoich uczniów: „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowalem; abyście się i wy wzajemnie miłowali. Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie” (Ew. Jana 13:34–35). Bierz przykład ze Zbawiciela w swych relacjach z członkami rodziny i

z innymi ludźmi. Staraj się kochać tak, jak On kocha, okazując niewyczerpane współczucie, cierpliwość i miłosierdzie.

Kiedy wciąż będziesz doświadczając doskonałej miłości Chrystusa i kiedy będziesz okazywać innym miłość Chrystusową, okaże się, że twoja miłość wzrasta. Doświadczysz radości płynącej ze służenia Panu. Duch Święty będzie twoim stałym towarzyszem, który prowadzić cię będzie podczas służby i w relacjach z innymi ludźmi. Będziesz przygotowany na spotkanie z Panem podczas Sądu, kiedy nagrodi cię stosownie do twojego oddania dla Jego pracy. Mormon nauczał:

„Jeśli nie macie tej miłości, jesteście niczym, gdyż miłość ta nigdy nie zawodzi. Nie ustawajcie więc w tej miłości, która jest największą ze wszystkich cnót, gdyż wszystko inne przepadnie.

Ale miłość bliźniego jest prawdziwą miłością Chrystusa i trwa na wieki, i kto wykaże się nią ostatniego dnia, dobrze mu będzie.

A więc, moi umiłowani bracia, módlcie się do Ojca z całego serca, aby przelał w wasze serca tę miłość, którą obdarza wszystkich prawdziwie naśladowujących Jego Syna, Jezusa Chrystusa, abyście stali się synami Boga i gdy się ukaże, abyśmy byli jak On, gdyż zobaczymy Go, jakim jest, abyśmy mogli mieć tę nadzieję i zostali oczyszczeni stając się bez skazy, jak On jest bez skazy” (Moroni 7:46–48).

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 25:31–46; I List Jana 4:18; Eter 12:33–34; NiP 12:8; 34:3; 121:45

Zobacz także: Miłość; Służba

Modlitwa

Jesteś dzieckiem Boga. Twój Ojciec Niebieski kocha cię i zna twoje potrzeby oraz pragnie, byś rozmawiał z Nim za pośrednictwem modlitwy. Módl się do Niego i do nikogo innego. Pan Jezus Chrystus nakazał: „Dlatego nie ustawajcie modląc się do Ojca w imię Moje” (3 Nefi 18:19).

Kiedy nabierzesz zwyczaju, by zwracać się do Boga w modlitwie, poznasz Go i zbliżysz się do Niego. Twoje pragnienia staną się bardziej podobne do Jego pragnień. Będziesz mógł otrzymać błogosławieństwa dla siebie i dla innych, które On jest gotów ci dać, jeśli tylko poprosisz o nie z wiarą.

Zasady modlitwy

Ojciec Niebieski zawsze jest gotów wysłuchać i odpowiedzieć na twoje modlitwy. Siła twoich modlitw zależy od ciebie. Kiedy starasz się, by modlitwa stała się częścią twego życia, pamiętaj o tej radzie:

Niech twoje modlitwy mają znaczenie. Prorok Mormon ostrzegwał, że jeśli ktoś „wielbi [...] Boga, ale nieszczerze, [...] Bóg nie przyjmuje takich modlitw i takie modlenie na nic się nie zdaje” (Moroni 7:9). Aby twoja modlitwa była znacząca, musisz modlić się szczerze i „z całego serca” (Moroni 7:48). Uważaj, by unikać „wielomówności” w czasie modlitwy (zob. Ew. Mateusza 6:7). Poważnie zastanów się nad swoją postawą i słowami, którymi się posługujesz.

Używaj języka, który wyraża miłość, szacunek, cześć i bliskość. Zastosowanie tej zasady będzie się różniło w zależności od języka, jakim się posługujesz. Jeśli, na przykład, modlisz się po polsku, powinieneś w odniesieniu do Boga używać języka zbliżonego do języka pism świętych. Jednakże bez względu na język zasada pozostaje ta sama: kiedy się modlisz, powinieneś używać słów, które we właściwy sposób ujmują pełną miłości i szacunku relację z Bogiem. Możesz mieć pewne problemy z nauczeniem się języka modlitwy, ale stopniowo poczujesz się coraz pewniej, w miarę jak będziesz się modlił i czytał pisma święte.

Zawsze dziękuj Ojcu Niebieskiemu. Powinieneś „[dziękować] Mu codziennie za wiele łask i błogosławieństw, którymi [...] [cię] obdarza” (Alma 34:38). Kiedy poświęcisz czas na to, by przypomnieć sobie o swoich błogosławieństwach, dostrzeżesz, jak wiele czyni dla ciebie Ojciec Niebieski. Wyraź Mu swoje podziękowanie.

Staraj się o przewodnictwo i siłę Ojca Niebieskiego we wszystkim, co robisz. Alma radził swojemu synowi Helamanowi: „Módl się do Boga, aby cię we wszystkim wspomagał. Cokolwiek czynisz i gdziekolwiek się udajesz, niech będzie to w Panu, niech wszystkie twoje myśli kierują się ku Panu, a serce twoje zawsze Go miłuje. Radź się Pana we wszystkim, co czynisz, a On pokieruje Tobą dla twego dobra. Gdy udajesz się w nocy na spoczynek, uczyni to z myślą o Panu, aby mógł się tobą opiekować podczas snu, a gdy wstajesz rano, niech serce twoje przepelnia wdzięczność do Boga; i jeśli będziesz czynił to wszystko, zostaniesz podniesiony ostatniego dnia” (Alma 37:36–37; zob. także Alma 34:17–26).

Kiedy się modlisz, pamiętaj o potrzebach innych. Módl się „o [...] [twoje] dobro i dobro tych, którzy są wokół [...] [ciebie]” (Alma 34:27). Proś Ojca Niebieskiego, by błogosławił i pocieszał tych, którzy znajdują się w potrzebie. Proś Go, by inspirował i wzmacniał Prezydenta Kościoła, pozostałych Przedstawicieli Władz Naczelnych oraz twoich lokalnych przywódców kościelnych. Módl się o dobro członków rodziny i przyjaciół. Módl się za przywódców rządowych. Poproś Pana, by natchnął i chronił misjonarzy oraz ludzi, których nauczają.

Szukaj przewodnictwa Ducha Świętego, abyś wiedział, co powinno znaleźć się w twoich modlitwach. Duch Święty może nauczyć cię, jak się modlić oraz prowadzić cię w tym, co mówisz (zob. List do Rzymian 8:26; 2 Nefi 32:8). Może pomóc ci, byś modlił się „zgodnie z wolą Boga” (NiP 46:30).

Kiedy prosisz o coś w swojej modlitwie, rób wszystko, co w twojej mocy, by osiągnąć to, o co prosisz. Ojciec Niebieski oczekuje, że będziesz robił coś więcej, niż tylko prosił o błogosławieństwa. Kiedy masz do podjęcia ważną decyzję, Ojciec często będzie chciał, byś „[rozpatrzył ją] w umyśle”, zanim da ci odpowiedź (zob. NiP 9:7–8). Twoje modlitwy o przewodnictwo będą skuteczne tylko wtedy, gdy dołożysz starań, by być otwartym na podszepty Ducha Świętego. Twoje modlitwy o własne dobro i dobro innych pójdą na marne, jeśli „[będziesz] odtrącać potrzebujących, nagich, nie [...]

[będziesz] odwiedzać chorych czy dotkniętych nieszczęściem i nie [...] [będziesz] dzielić się tym, co [...] [posiadasz], z potrzebującymi" (Alma 34:28).

Jeśli masz przed sobą do wykonania trudne zadanie, Ojciec Niebieski ucieszy się, gdy uklęknieś i poprosisz Go o pomoc, a potem powstaniesz z kolan i zabierzesz się do pracy. On pomoże ci we wszystkich twych prawych staraniach, ale z rzadka zrobi za ciebie coś, co możesz zrobić sam.

Modlitwa osobista

W Swoim kazaniu na Górze Jezus Chrystus radził: „Ale ty, gdy się modlisz, wejdź do komory swojej, a zamknąwszy drzwi za sobą, módl się do Ojca swego, który jest w ukryciu, a Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odpłaci tobie" (Ew. Mateusza 6:6). Osobista, prywatna modlitwa jest niezbędną częścią twojego rozwoju duchowego.

Codziennie, przynajmniej rano i wieczorem znajdź miejsce, w którym nic nie będzie cię rozpraszać. W pokorze uklękniij i obcuj z Ojcem Niebieskim. Chociaż czasami być może będziesz zmuszony modlić się po cichu, dołóż wszelkich starań, by czasami modlić się na głos (zob. NiP 19:28; 20:51).

Pamiętaj, że modlitwa to dwustronna komunikacja. Kiedy zakończysz modlitwę, poczekaj i posłuchaj. Czasami Ojciec Niebieski poradzi, poprowadzi lub pocieszy cię, gdy jesteś jeszcze na kolanach.

Nigdy nie poddawaj się myśli, że nie jesteś godny, by się modlić. Ten pomysł pochodzi od Szatana, który chce cię przekonać, że nie wolno ci się modlić (zob. 2 Nefi 32:8). Jeśli czujesz, że nie masz ochoty się modlić, módl się, aż ją poczujesz.

Zbawiciel nakazał: „Módl się zawsze, byś zakończył zwycięsko, abyś mógł pokonać Szatana, i abyś umknął rąk sług Szatana, co popierają jego dzieło" (NiP 10:5). Chociaż nie możesz cały czas być na kolanach, ciągłe ofiarowanie osobistej, prywatnej modlitwy może sprawić, że twoje serce „w myśli [będzie się modliło]" nieustannie (Alma 34:27; zob.

także 3 Nefi 20:1). Przez cały dzień możesz zachować stałe poczucie miłości do Ojca Niebieskiego i Jego Umiłowanego Syna. Możesz po cichu wyrazić wdzięczność Ojcu i prosić Go o siłę potrzebną do wykonywania obowiązków. W czasach pokus czy fizycznego niebezpieczeństwa możesz po cichu prosić Go o pomoc.

Modlitwa rodzinna

Poza tym, że Zbawiciel nakazał nam modlić się na osobności, nawoływał nas, byśmy modlili się z rodzinami. Powiedział: „Módlcie się z waszymi rodzinami do Ojca, zawsze w imię Moje, aby wasze żony i dzieci były błogosławione” (3 Nefi 18:21).

Jeśli jesteś żonaty/zamężna, spraw, by modlitwa rodzinna była stałym punktem życia rodzinnego. Każdego ranka i każdego wieczoru klękajcie razem w pokorze. Niech każdy członek rodziny ma możliwość częstego ofiarowywania modlitwy. Jednoczcie się we wdzięczności za błogosławieństwa, jakie dał wam Ojciec Niebieski. Jednoczcie się w wierze, by prosić o błogosławieństwa, których potrzebujecie, i modlić się za innych.

Dzięki regularnej modlitwie ty i członkowie twojej rodziny zbliżycie się do Boga i do siebie nawzajem. Wasze dzieci nauczą się porozumiewać z Ojcem Niebieskim. Będziecie lepiej przygotowani, by służyć innym i opierać się pokusom. Wasz dom będzie miejscem duchowej siły, schronieniem od złych wpływów świata.

Modlitwa publiczna

Czasami możesz być poproszony o ofiarowanie modlitwy przed zgromadzeniem, najczęściej podczas spotkań lub lekcji kościelnych. Kiedy otrzymasz taką możliwość, pamiętaj, że nie wygłaszasz kazania, lecz komunikujesz się z Ojcem Niebieskim. Nie martw się o to, co inni mogą sądzić o tym, co mówisz, lecz ofiaruj prostą, płynącą z serca modlitwę.

Otrzymywanie odpowiedzi na modlitwę

Zbawiciel nauczał: „Proście, a będzie wam dane, szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam. Każdy bowiem, kto prosi, otrzymuje, a kto szuka, znajduje, a kto kołacze, temu otworzą” (Ew. Mateusza 7:7–8). Do Nefitów powiedział On: „I o cokolwiek, co jest właściwe, poprosicie Ojca w imię Moje, wierząc, że otrzymacie, zostanie wam dane” (3 Nefi 18:20).

Ojciec Niebieski wysłuchuje twoich modlitw. Być może nie odpowiada w sposób, jakiego oczekujesz, ale czyni to — we własnym czasie i zgodnie ze Swoją wolą. A ponieważ On wie, co jest dla ciebie najlepsze, może czasami powiedzieć *nie*, nawet jeśli twoje prośby są szczerze.

Odpowiedzi na modlitwy przychodzą na wiele sposobów. Często pojawiają się w postaci cichego, spokojnego głosu Ducha Świętego (zob. „Objawienie”, str. 85–90). Mogą one przyjść jako pewne okoliczności w twoim życiu lub uczynki otaczających cię osób. Kiedy będziesz zbliżał się do Ojca Niebieskiego w modlitwie, z większą łatwością dostrzeżesz Jego mądre i pełne miłosierdzia odpowiedzi na twoje prośby. Dowiesz się, że jest On „ucieczką i siłą naszą, Pomocą w utrapieniach najpewniejszą” (Psalm 46:2).

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 6:5–15; List Jakuba 1:5–6; Enos 1:1–17; Mosjasz 4:11–12; 3 Nefi 13:6–7; 14:7–8; NiP 19:38; 88:63–65; Józef Smith — Historia 1:9–19

Zobacz także: Post i ofiary postne; Oddawanie czci; Wiara

Nadzieja

Słowo *nadzieja* jest czasami źle rozumiane. W naszym codziennym języku słowo to często zawiera element niepewności. Na przykład, możemy powiedzieć, że mamy nadzieję na zmianę pogody lub że odwiedzi nas przyjaciel. Jednakże w języku ewangelii słowo *nadzieja* jest czymś pewnym, niezmiennym i aktywnym. Prorocy mówią o posiadaniu „pełnej nadziei” (Alma 34:41) i „nadziei żywej” (I List Piotra 1:3).

Prorok Moroni nauczał: „Kto więc wierzy w Boga, może mieć pełną nadzieję lepszego świata, a nawet miejsca po prawicy Boga; i ta nadzieja wywodzi się z wiary i jest duchową kotwicą dla dusz ludzi, dając im pewność i wytrwałość, aby zawsze czynili wiele dobra, i nakłaniając ich, by chwalili Boga” (Eter 12:4).

Kiedy mamy nadzieję, ufamy obietnicom Boga. Mamy cichą pewność, że jeśli czynimy „dzieła prawości”, otrzymamy „swoją nagrodę, nagrodę pokoju w tym świecie, i życia wiecznego w świecie przysłym” (NiP 59:23). Mormon nauczał, że taka nadzieja pojawia się jedynie dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa: „I jaką powinniśmy mieć nadzieję? Oto powiadam wam, powinniście mieć nadzieję, że zmartwychwstaniecie i będziecie mieli życie wieczne dzięki zadośćuczynieniu Chrystusa i Jego zmartwychwstaniu i że stanie się to zgodnie z obietnicą ze względu na waszą wiarę” (Moroni 7:41).

Kiedy starasz się żyć zgodnie z ewangelią, wzrasta twa zdolność, by obfitować „w nadzieję przez moc Ducha Świętego” (List do Rzymian 15:13). Wzrasta twa nadzieja, kiedy modlisz się i zabiegasz u Boga o wybaczenie. W Księdze Mormona misjonarz o imieniu Aaron zapewnił króla Lamanitów: „Jeśli pragniesz tego, a ukorzysz się przed Bogiem i nawrócisz się żałując wszystkich swoich grzechów, i padniesz przed Bogiem, wzywając Jego imienia, wierząc, że otrzymasz, wtedy będzie ci dana nadzieja, której pragniesz” (Alma 22:16). Zyskujesz też nadzieję, kiedy studiujesz pisma święte i postępujesz wedle ich nauk. Apostoł Paweł nauczał: „Cokolwiek bowiem przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli” (List do Rzymian 15:4).

Zasada nadziei rozciąga się na wieczność, ale może też wspierać cię podczas codziennych wyzwań. „Błogosławiony ten — mówi Psalmista — którego pomocą jest Bóg Jakuba, którego nadzieja jest w Panu, Bogu jego” (Psalm 146:5). Mając nadzieję, możesz odnaleźć radość w tym życiu. Możesz być

„[wytrwały] i [znosić] te cierpienia mając pełną nadzieję, że kiedyś [odpoczniesz] od wszystkiego, co [ci] teraz dokucza” (Alma 34:41). Możesz „dążyć naprzód mając nieugiętą wiarę w Chrystusa, pełną światła nadzieję i miłość do Boga oraz do wszystkich ludzi. Jeśli więc [będziesz] dążyć naprzód, napawając się słowem Chrystusa i [wytrwasz] do końca, tak mówi Ojciec: [Będziesz miał] życie wieczne” (2 Nefi 31:19–20).

Dodatkowe źródła: Treny 3:25–26; I List do Koryntian 15:19–22; I List Piotra 3:15; I List Jana 3:2–3; Jakub 4:4–6; Alma 13:28–29; 27:28; Eter 12:32; Moroni 8:26; 9:25; 10:22

Zobacz także: Miłość bliźniego; Przeciwności; Wiara; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Nalożenie rąk

Nalożenie rąk to czynność objawiona przez Pana dla dokonania wielu obrzędów kapłańskich, takich jak: konfirmacja, ustanowienie, wyświęcenie do służby w powołaniu, błogosławienie chorych oraz udzielanie innych błogosławieństw kapłańskich (zob. NiP 42:44; Zasady Wiary 1:4–5). Osoby mające właściwe upoważnienie kapłańskie kładą ręce na głowie osoby przyjmującej obrzęd. Czyniąc to, są narzędziem, dzięki któremu Pan błogosławi Swojej dzieci (zob. NiP 36:2).

Posiadacze kapłaństwa zawsze czynią to w ten sposób. Adam ustanawiał swych prawych potomków przez nalożenie rąk (zob. NiP 107:40–50). Kiedy Jakub wygłaszał błogosławieństwa dla Efraima i Menasessa, położył ręce na ich głowach (zob. I Ks. Mojżeszowa 48:14–19). Alma „wyświęcił kapłanów i starszych przez nalożenie rąk, według kapłaństwa Boga” (Alma 6:1). Apostołowie Piotr i Jan nadawali dar Ducha Świętego nakładając ręce (zob. Dzieje Apostolskie 8:14–17). W tej dyspensacji Jan Chrzciciel przez nalożenie rąk nadał Kapłaństwo Aarona Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery (zob. Józef Smith — Historia 1:68–69).

Dodatkowe źródła: IV Ks. Mojżeszowa 27:18–23; Dzieje Apostolskie 19:1–6; I List do Tymoteusza 4:14; NiP 33:15; 35:6

Zobacz także: Duch Święty; Kapłaństwo

Narada w Niebie (*Zobacz:* Plan zbawienia)

Narkotyki (*Zobacz:* Słowo Mądrości)

Nauczanie domowe (*Zobacz:* Kapłaństwo)

Nauczanie ewangelii

Pan oświadczył: „I daję wam przykazanie, że macie nauczać jeden drugiego doktryny królestwa. Uczcie pilnie, a łaska moja będzie wam towarzyszyć, abyście mogli być pouczeni doskonalej w teorii, w zasadzie, w doktrynie, w prawie Ewangelii we wszystkich sprawach, co dotyczą królestwa Bożego, które są stosowne dla was, abyście zrozumieli” (NiP 88:77–78).

Dając to przykazanie, Pan powierzył nam święty obowiązek. Prowadzi nas też do niezliczonych możliwości wartościowego służenia innym. Niewiele doświadczeń da się porównać z radością, jaka płynie z pomagania innym ludziom, by uczyli się i żyli zgodnie z ewangelią.

To przykazanie nauczania odnosi się do ciebie, nawet jeśli w chwili obecnej nie masz formalnego powołania na nauczyciela. Masz możliwość nauczania jako członek swojej rodziny, jako nauczyciel domowy lub odwiedzająca nauczycielka, a nawet jako współpracownik, sąsiad i przyjaciel. Czasami nauczasz poprzez słowa, jakie przygotowałeś. Czasami możesz wykorzystać krótkie, niezaplanowane chwile, w czasie których możesz podzielić się prawdami ewangelii. Najczęściej jednak nauczasz poprzez przykład.

Nauczanie na sposób Zbawiciela

Kiedy starasz się nauczać ewangelii, niech Jezus Chrystus będzie twoim przykładem. Studiuj opowieści o Jego służbie w życiu śmiertelnym i wyszukuj metod, jakimi On się posługiwał w czasie nauczania. Okazywał On szczerą miłość i troskę o tych, którym służył. Wzmacniał poszczególne osoby, nauczając je zasad ewangelii w sposób, który pomagał rozwiązywać ich indywidualne problemy. Rozbudzał w niektórych z nich pragnienie zrozumienia i życia zgodnego z ewangelią. Czasami zadawał pytania, które pomagały im zastosować to, czego się nauczyli. Nauczał zbawiennych prawd ewangelii, pomagając Swoim słuchaczom w zrozumieniu tego, co musieli wiedzieć, co robić i kim być, aby mogli otrzymać dar życia wiecznego.

Kiedy będziesz naśladował przykład Zbawiciela, twoje nauczanie będzie odżywiało i podnosiło innych oraz budowało ich wiarę i dawało im pewność, która pozwoli stawić czoło wyzwaniom życia. Zachęci ich do porzucenia grzechu oraz przestrzegania przykazań. Pomoże im przyjść do Chrystusa i przebywać w Jego miłości.

Nauczanie poprzez Ducha

Pan powiedział: „A Duch będzie wam dany przez modlitwę wiary; a jeżeli nie otrzymacie Ducha, nie będziecie nauczać” (NiP 42:14). Duch, czyli Duch Święty, jest członkiem Boskiej Trójcy. Jednym z celów Ducha jest „[świadczyć] [...] o prawdzie wszystkiego” (Moroni 10:4–5). Jedynie dzięki wpływowi Ducha nauki ewangelii można podbudowywać i inspirować.

Jako nauczyciel ewangelii masz przywilej być narzędziem, dzięki któremu Duch Święty może nauczać, świadczyć, pocieszać i inspirować. Jak nauczał Nefi: „Gdy człowiek przemawia pod wpływem Ducha Świętego, jego słowa pod wpływem Ducha Świętego przenikają do serc ludzi” (2 Nefi 33:1).

Jeśli przygotujesz się duchowo, Duch Święty pomoże ci dowiedzieć się, co robić i co powiedzieć podczas nauczania.

Możesz się przygotować poprzez częste modlitwy, studiowanie pism świętych, życie zgodne z ewangelią i okazywanie pokory.

Metody nauczania

Twoje nauczanie będzie najskuteczniejsze, kiedy będziesz korzystał z różnorodnych, dostosowanych do potrzeb metod nauczania. Możesz, na przykład, dzielić się historiami i przykładami, by utrzymać uwagę ludzi oraz pokazać, w jaki sposób zasady ewangelii odnoszą się do codziennego życia. Możesz korzystać z ilustracji i pomocy dydaktycznych, by wzmocnić zrozumienie opowieści z pism świętych i zasad ewangelii. Dzięki muzyce możesz wraz z osobami uczącymi przywołać wpływ Ducha Świętego oraz dać wyraz uczuciom, które trudno wypowiedzieć w inny sposób. Możesz zadawać pytania, które zachęcą do przemyślanego uczenia się i dyskusji i które doprowadzą do dzielenia się osobistymi, właściwymi doświadczeniami. Możesz pomóc uczniom w skupieniu uwagi, wykorzystując proste zajęcia.

Kiedy zastanawiasz się nad wykorzystaniem konkretnej metody nauczania, zadaj sobie następujące pytania: Czy ta metoda przywoła wpływ Ducha? Czy pasuje do świętości zasady, której nauczam? Czy podbuduje ona i wzmocni osoby, które ucze?

Pamiętaj, że jako nauczyciel ewangelii reprezentujesz Pana. Upewnij się, że wszystko, co robisz i mówisz, jest pełne czci i w zgodzie z Jego wolą.

Dodatkowe sugestie na temat nauczania ewangelii możesz znaleźć w pozycjach: *Nauczanie — nie ma większego powołania* (36123 166); *Przewodnik do nauczania* (34595 166) oraz rozdział 16 „Gospel Teaching and Leadership” w podręczniku *Church Handbook of Instructions, Book 2: Priesthood and Auxiliary Leaders* (35903).

Dodatkowe źródła: Mosjasz 18:19; Alma 1:26; 17:2–3; 31:5; NiP 11:21

Nauki i Przymierza (Zobacz: Pisma święte)

Nawrócenie

„Albowiem zamysł ciała, to śmierć — jak powiedział Apostoł Paweł — a zamysł Ducha, to życie i pokój” (List do Rzymian 8:6; zob. także 2 Nefi 9:39). Jako że znajdujemy się w upadłym stanie, często zmagamy się z pokusami i czasami poddajemy się im, „ulegając pragnieniom ciała i zła, które w nim jest” (2 Nefi 2:29; zob. także „Upadek”, str. 169–172 w tej książce). Abyśmy mogli otrzymać błogosławieństwo życia wiecznego, musimy mieć „zamysł Ducha” i pokonywać nasze nieprawie pragnienia. Musimy się zmieniać. Dokładniej mówiąc, musimy *być przemienieni* czyli nawróceni dzięki mocy Zadoścuczynienia Zbawiciela i dzięki mocy Ducha Świętego. Proces ten nazywa się nawróceniem.

Nawrócenie obejmuje zmianę zachowania, ale przemiana ta zachodzi głębiej. Zmienia się sama nasza natura. Jest to tak znamienna przemiana, że Pan i Jego prorocy mówią o niej: ponowne narodziny, przemiana serca i chrzest ogniem. Pan powiedział:

„Nie dziw się, że wszyscy ludzie: mężczyźni i kobiety wszystkich narodów, plemion, języków i ludów, potrzebują się ponownie narodzić, to jest narodzić się z Boga przechodząc z przyziemnego i upadłego stanu w stan prawości, dostępując odkupienia przez Boga i stając się Jego synami i córkami.

I tak zaczynają oni nowe życie, a jeśli tego nie uczynią, w żaden sposób nie odziedziczą królestwa Bożego” (Mosjasz 27:25–26).

Proces nawrócenia

Nawrócenie to proces, a nie pojedyncze wydarzenie. Stajesz się nawróconym w wyniku swoich prawych wysiłków zmierzających do naśladowania Zbawiciela. Obejmują one pogłębianie wiary w Jezusa Chrystusa, odpokutowanie za

grzechy, przyjęcie chrztu, otrzymanie daru Ducha Świętego i wytrwanie w wierze do końca.

Mimo że nawrócenie jest czymś cudownym i zmieniającym życie, jest to cichy cud. Ukazanie się aniołów czy inne spektakularne wydarzenia nie powodują nawrócenia. Nawet Alma, który widział anioła, nawrócił się jedynie po tym, jak „[pościł] i [modlił] się przez wiele dni, aby zdobyć świadectwo o prawdzie” (Alma 5:46). A Paweł, który widział zmarłych Zbawiciela, nauczał, że „nikt nie może rzec: Jezus jest Panem, chyba tylko w Duchu Świętym” (I List do Koryntian 12:3).

Jako że nawrócenie jest cichym, stałym procesem, możesz nawrócić się i nie zdawać sobie z tego sprawy. Możesz być jak Lamanici, którzy „ze względu na ich wiarę [w Chrystusa], gdy się nawrócili [...] zostali ochrzczeni ogniem Ducha Świętego, a nie wiedzieli o tym” (3 Nefi 9:20). Twoje ciągłe wysiłki, zmierzające do pogłębiania wiary i naśladowania Zbawiciela, doprowadzą cię do głębszego nawrócenia.

Cechy charakterystyczne ludzi, którzy się nawrócili

Księga Mormona opisuje ludzi, którzy nawrócili się do Pana:

Pragną czynić dobro. Lud króla Beniamina oświadczył: „Duch Pana Wszechmogącego uczynił w naszych sercach wielką przemianę, że nie mamy więcej pragnienia czynienia zła, lecz pragnienie czynienia zawsze dobra” (Mosjasz 5:2). Alma mówił o ludziach, którzy „nie mogli patrzeć na grzech bez odrazy” (Alma 13:12).

Nie buntują się przeciwko Panu. Mormon opowiedział o grupie Lamanitów, którzy stali się niegodziwi i krwiożerczy, ale którzy „nawrócili się do Pana” (Alma 23:6). Lud ten zmienił swą nazwę na Anti-Nefi-Lehitów i „stali się sprawiedliwym ludem, odłożyli broń swego buntu i nie występowali więcej przeciwko Bogu ani przeciwko żadnemu ze swych braci” (Alma 23:7).

Dziela się ewangelią. Enos, Alma Starszy, Alma Młodszy, synowie Mosjasza, Amulek i Zeezrom poświęcili się głoszeniu ewangelii po swoim nawróceniu do Pana (zob. Enos 1:26; Mosjasz 18:1; Mosjasz 27:32–37; Alma 10:1–12; 15:12).

Przepelnieni są miłością. Po tym, jak zmartwychwstały Zbawiciel odwiedził ludzi w Ameryce, „wszyscy w całym kraju, zarówno Nefici jak i Lamanici, nawrócili się do Pana. Zaprzestali walk i sporów i postępowali uczciwie między sobą. [...]

I ludzie w całym kraju nie spierali się między sobą, żywiąc w sercu miłość Bożą.

Nie było pośród nich zawiści, zatargów, zamieszek, rozpusty, kłamstw, morderstw czy rozwiązłości. I żaden lud stworzony ręką Boga nie mógł być tak szczęśliwy jak oni.

I nie mieli spiskowców, morderców, Lamanitów czy też ludu o innej nazwie, gdyż stanowili jedność jako dzieci Chrystusa mające odziedziczyć królestwo Boże” (4 Nefi 1:2, 15–17).

Pragnienie większego nawrócenia

Na tobie w pierwszym rzędzie spoczywa odpowiedzialność za własne nawrócenie. Nikt nie może nawrócić się za ciebie, ani nikt nie może zmusić cię, byś się nawrócił. Jednakże inne osoby mogą pomóc ci w tym procesie. Ucz się z prawych przykładów członków rodziny, przywódców i nauczycieli w Kościele oraz od mężczyzn i kobiet z pism świętych.

Kiedy będziesz starał się naśladować doskonały przykład Zbawiciela, wzrośnie możliwość doświadczenia potężnej przemiany serca. Studiuj pisma święte, módl się z wiarą, przestrzegaj przykazań i staraj się o stałe towarzystwo Ducha Świętego. Kiedy będziesz robił postępy w procesie nawrócenia, doświadczysz „wielkiej radości”, podobnie jak lud króla Beniamina, kiedy Duch „uczynił w [ich] sercach wielką przemianę” (zob. Mosjasz 5:2, 4). Będziesz mógł postąpić wedle rady króla Beniamina, byś był „[wytrwały] i [niezachwiany] czyniąc zawsze wiele dobra, aby Chrystus, Pan Bóg Wszzechmogący, mógł zapieczętować [cię] jako [swojego], [abyś mógł]

być [wzięty] do nieba i dostąpić wiecznego zbawienia i życia wiecznego” (Mosjasz 5:15).

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 18:3; Ew. Łukasza 22:32; Alma 5:7–14

Zobacz także: Chrzt; Duch Święty; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Zbawienie

Niebo

W pismach świętych słowo *niebo* używane jest w dwóch znaczeniach. Pierwsze odnosi się do miejsca, gdzie żyje Bóg i oznacza ostateczny dom dla wiernych (zob. Mosjasz 2:41). Drugie odnosi się do przestrzeni wokół Ziemi (zob. I Księgę Mojżeszową 1:1).

Dodatkowe źródła: Psalm 11:4; Ew. Mateusza 6:9; 1 Nefi 1:8; Mosjasz 3:8; NiP 20:17

Zobacz także: Królestwa chwały

Niedziela (Zobacz: Oddawanie czci; Sabat)

Niemoralność seksualna (Zobacz: Czystość moralna)

Niewierność (Zobacz: Czystość moralna)

Obdarowanie (Zobacz: Świątynie)

Objawienie

Objawienie to forma porozumiewania się przez Boga z Jego dziećmi. To przewodnictwo pochodzi z różnych kanałów, zgodnie z potrzebami i warunkami poszczególnych osób, rodzin i Kościoła jako całości.

Kiedy Pan objawia Swą wolę Kościołowi, przemawia przez Swojego proroka. Pisma święte zawierają wiele takich objawień — słów Pana, począwszy od proroków starożytnych aż po proroków w dniach ostatnich. Dzisiaj Pan nadal kieruje Kościołem, objawiając Swą wolę Swym wybranym sługom.

Prorocy nie są jedynymi osobami, które mogą otrzymać objawienie. Jeśli jesteś godny, możesz otrzymać objawienie, które pomoże ci w przypadku konkretnych potrzeb, obowiązków i pytań oraz pomoże ci wzmocnić swoje świadectwo.

Przygotowanie się do otrzymania objawienia poprzez Ducha Świętego

Pisma święte mówią o różnych rodzajach objawienia, takich jak: wizje, sny i przyjscia aniołów. Dzięki takim kanałom Pan przywrócił Swą ewangelię w dniach ostatnich oraz objawił prawdy, mówiące o takich doktrynach jak przedziemska egzystencja, odkupienie zmarłych oraz trzy królestwa chwały. Jednakże większość objawień dla przywódców i członków Kościoła przychodzi poprzez podszepty Ducha Świętego.

Ciche, duchowe podszepty mogą nie wydawać się tak spektakularne jak wizje czy przyjscie aniołów, ale są one silniejsze, trwalsze i mogą zmieniać życie. Świadectwo Ducha Świętego wywołuje w duszy wrażenie, które ma większe znaczenie niż wszystko, co możesz zobaczyć czy usłyszeć. Dzięki takim objawieniom otrzymasz trwałą moc do tego, by pozostać wiernym ewangelii i pomóc w tym innym ludziom.

Poniższe rady pomogą ci przygotować się na otrzymanie podszeptów Ducha Świętego:

Módl się o przewodnictwo. Pan powiedział: „Proście, a będzie wam dane, szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam. Każdy bowiem, kto prosi, otrzymuje, a kto szuka, znajduje, a kto kołacze, temu otworzą” (Ew. Mateusza 7:7–8). Aby znaleźć i otrzymać, musisz szukać i prosić. Jeśli nie pukasz — modląc się do Ojca Niebieskiego o przewodnictwo — drzwi objawienia nie zostaną przed tobą otwarte. Lecz jeśli zbliżysz się do Ojca w pokornej modlitwie, w końcu będziesz mógł „[otrzymać] objawienie za objawieniem, wiedzę za wiedzą, [abyś poznał] tajemnice i ewangeliczne zasady pokoju — co przynoszą radość, co przynoszą życie wieczne” (NiP 42:61).

Bądź pełen czci. Cześć to głęboki szacunek i miłość. Kiedy jesteś pełen czci i pokoju, zapraszasz objawienie. Nawet kiedy

wokół ciebie panuje rozgardiasz, możesz zachować pełną czci postawę i być przygotowanym na otrzymanie przewodnictwa Pana.

Bądź pokorny. Pokora jest blisko związana z czcią. Kiedy jesteś pokorny, uznajesz swą zależność od Pana. Prorok Mormon nauczał: „A dzięki tej łagodności i pokorze serca następuje nawiedzenie przez Ducha Świętego, który jest Pocieszycielem i napędza serce nadzieją i doskonałą miłością” (Moroni 8:26).

Przestrzegaj przykazań. Kiedy przestrzegasz przykazań, jesteś przygotowany na otrzymanie, rozpoznanie i postępowanie według podszeptów Ducha Świętego. Pan obiecał: „Ale temu, co zachowuje moje przykazania dam tajemnice mojego królestwa, i one będą w nim studnią żywej wody, wytryskującej ku wiecznemu żywotowi” (NiP 63:23).

Przyjmuj sakrament, będąc tego godny. Modlitwy sakramentalne uczą, w jaki sposób otrzymać stałe towarzystwo Ducha Świętego. Kiedy przyjmujesz sakrament, świadczysz Bogu, że jesteś gotów wziąć na siebie imię Jego Syna, zawsze o Nim pamiętać i przestrzegać Jego przykazań. Ojciec Niebieski obiecał, że kiedy będziesz dochowywać tych przymierzy, zawsze będziesz miał ze sobą Ducha. (Zobacz NiP 20:77, 79).

Codziennie studiuj pisma święte. Kiedy będziesz pilnie studiować pisma święte, będziesz uczyć się z przykładów mężczyzn i kobiet, których życie było błogosławione w zależności od tego, jak postępowali według objawionej woli Pana. Staniesz się też bardziej otwarty na Ducha Świętego. Kiedy będziesz czytać i rozważać, możesz otrzymać objawienie na temat tego, w jaki sposób konkretny fragment z pisma świętego ma zastosowanie w twoim przypadku lub co jeszcze Pan pragnie ci powiedzieć. Jako że czytanie pism świętych może pomóc ci w otrzymaniu objawienia, powinieneś je czytać codziennie.

Poświęć czas na rozważanie. Kiedy rezerwujesz sobie czas na rozważanie prawd ewangelii, otwierasz umysł i serce na przewodni wpływ Ducha Świętego (zob. 1 Nefi 11:1; NiP 76:19;

138:1–11). Rozważanie odrywa twe myśli od trywialnych rzeczy tego świata i zbliża cię do Ducha.

Kiedy starasz się o konkretne przewodnictwo, przestudiuj daną sprawę w swoim umyśle. Czasami słowa Pana przyjdą do ciebie jedynie po tym, jak przestudiujesz sprawę w swoim umyśle. Pan wyjaśnił ten proces Oliwierowi Cowdery, który służył jako skryba Józefa Smitha podczas tłumaczenia większej części Księgi Mormona. Poprzez Proroka Józefa Smitha Pan przemówił do Oliwiera Cowdery, wyjaśniając, dlaczego Oliwier nie może tłumaczyć Księgi Mormona, nawet jeśli otrzymał dar tłumaczenia: „Oto nie zrozumiałeś; mniemałeś, że ci dam, gdyś nie pomyślał o niczym innym, tylko by mnie prosić. Ale oto mówię ci, że musisz to rozpatrzyć w umyśle; potem pytać mnie, czy jest to właściwe, a jeżeli tak, wówczas sprawię, że doznasz palącego uczucia w piersi i uczujesz, że jest to słuszne” (NiP 9:7–8).

Cierpliwie staraj się poznać wolę Boga. Bóg objawia Siebie „w Jego własnym czasie, i na Jego własny sposób, i według Jego własnej woli” (zob. NiP 88:63–68). Objawienie zapewne przyjdzie do ciebie „słowo po słowie, przykazanie po przykazaniu, trochę tu i trochę tam” (2 Nefi 28:30; zob. także Ks. Izajasza 28:10; NiP 98:12). Nie próbuj wymuszać kwestii duchowych. Objawienie nie przychodzi w ten sposób. Bądź cierpliwy i miej zaufanie co do czasu Pana.

Rozpoznawanie podszeptów Ducha Świętego

W dzisiejszym świecie, pośród wielu hałasów i pośłańców, musisz nauczyć się rozpoznawać podszepty Ducha Świętego. Poniżej wymienione są główne sposoby, na jakie Duch Święty komunikuje się z nami:

Przemawia do umysłu i serca cichym, spokojnym głosem. Pan nauczał: „Oto przemówię do ciebie w twym umyśle i sercu przez Ducha Świętego, który zstąpi na ciebie i zamieszka w twoim sercu. Oto jest to duch objawienia” (NiP 8:2–3). Czasami Duch Święty pomoże ci zrozumieć prawdę ewangelii lub podszeptnie ci coś, co „wydaje się zajmować [twe] myśli i

narzuca się najsilniej uczuciom [twoim]” (NiP 128:1). Chociaż takie objawienie może mieć na ciebie duży wpływ, prawie zawsze przychodzi w ciszy jako „cichy łagodny powiew” (zob. I Ks. Królewska 19:9–12; Helaman 5:30; NiP 85:6).

Przemawia do nas poprzez uczucia. Chociaż często mówimy, że Duch komunikuje się za pomocą głosu, ten głos częściej możemy poczuć niż usłyszeć. A kiedy mówimy o „słuchaniu” podszeptów Ducha Świętego, często opisujemy ten duchowy podszept, mówiąc: „Poczułem...”. O zasadzie tej mówi rada Pana udzielona Oliwierowi Cowdery w 9 rozdziale Nauk i Przymierzy, który omówiony jest na stronie 88. Jednakże rada ta często jest źle rozumiana. Po przeczytaniu tego fragmentu niektórzy członkowie Kościoła czują się zagubieni, czując, że nigdy nie otrzymali podszeptu Ducha Świętego, ponieważ nigdy nie doznali tego palącego uczucia w piersi. Zwróć uwagę na ostatnie słowa Nauk i Przymierzy 9:8: „Uczujesz, że jest to słuszne”. Palące uczucie opisane w tym fragmencie wskazuje na uczucie pocieszenia i spokoju, a niekoniecznie na wrażenie fizycznego gorąca. Kiedy nadal starasz się poznać wolę Pana w swoim życiu i postępować według niej, rozpoznasz, w jaki sposób Duch Święty wpływa na ciebie osobiście.

Przynosi pokój. Duch Święty często zwany jest Pocieszycielem (zob. Ew. Jana 14:26; NiP 39:6). Kiedy będzie objawiał ci wolę Pana, „[ześle pokój] na twój umysł” (NiP 6:23). Pokoju, jaki On daje, nie mogą imitować ziemskie wpływy czy fałszywe nauki. Jest to pokój, jaki obiecał Zbawiciel, kiedy upewniał Swych uczniów, że ześle im Pocieszyciela. „Pokój zostawiam wam, mój pokój daję wam; nie jak świat daje, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze i niech się nie lęka” (Ew. Jana 14:27).

Dodatkowe źródła: Ks. Amosa 3:7; Ew. Mateusza 16:13–18; I List do Koryntian 2:9–14; 12:3; Objawienie 19:10; Alma 5:43–48; 17:2–3; NiP 76:5–10; 121:26–33; Zasady Wiary 1:7, 9

Zobacz także: Cześć; Dary duchowe; Duch Święty; Modlitwa; Pisma święte; Wiara

Obrzędy

Obrzęd w Kościele to święty, formalny akt, dokonany dzięki upoważnieniu kapłańskiemu. Niektóre obrzędy są konieczne do naszego wyniesienia. Obrzędy takie zwane są obrzędami niezbędnymi do zbawienia. Należą do nich: chrzest, konfirmacja, wyświęcenie do Kapłaństwa Melchizedeka (w przypadku mężczyzn), obdarowanie świątynne oraz zapiecztowanie małżeństwa. Wraz z każdym z tych przymierzy zawieramy uroczyste przymierze z Panem.

Inne obrzędy, takie jak: nadawanie imienia i błogosławienie dzieci, poświęcanie olejku, błogosławienie chorych i cierpiących również dokonywane są na mocy upoważnienia kapłańskiego. Mimo że nie są one niezbędne do zbawienia, są ważne dla naszego pocieszenia, przewodnictwa i zachęty.

Obrzędy i przymierza pomagają nam pamiętać o tym, kim jesteśmy. Przypominają nam o naszym obowiązku wobec Boga. Pan dał je po to, aby pomóc nam w przyjsciu do Niego i otrzymaniu życia wiecznego. Kiedy szanujemy je, On nas wzmacnia.

Możesz mieć wiele sposobności uczestniczenia w obrzędach kapłańskich. Kiedy masz taką możliwość, zrób wszystko, co w twojej mocy, by przygotować się do tego, bez względu na to, czy masz dokonywać obrzędów, czy też je przyjmować. Przygotować możesz się poprzez modlitwę, post, rozmowę z przywódcami kapłańskimi oraz studiowanie pism świętych i słów proroków w dniach ostatnich. Jeśli posiadasz kapłaństwo, zawsze powinieneś być duchowo przygotowany do dokonania obrzędu. Wiedź czyste, godne życie i staraj się o stałe towarzystwo Ducha Świętego.

Dodatkowe źródła: NiP 84:19–21; Zasady Wiary 1:3–5

Zobacz także: Ewangelia; Kapłaństwo; Przymierze

Oddawanie czci

Oddawać cześć Bogu to okazywać Mu swoją miłość, szacunek i oddanie oraz służyć Mu. Pan nakazał Mojżeszowi: „Czcij Boga, bo tylko Jemu będziesz służył” (Mojżesz 1:15). W tej dyspensacji nakazał On: „Przeto daję im przykazanie, mówiąc tak: Kochać będziesz Pana, twego Boga, całym swoim sercem, z całej swojej mocy, umysłu i siły; i służyć mu będziesz w imię Jezusa Chrystusa” (NiP 59:5). Jeśli nad miłość do Boga stawiasz jakąkolwiek osobę czy rzecz, oddajesz się bałwochwalstwu (zob. II Ks. Mojżeszową 20:3–6).

Modlitwa to jeden ze sposobów, w jaki możesz oddawać cześć Ojcu. Alma nauczał swojego syna Helamana: „Módl się do Boga, aby cię we wszystkim wspomagał. Cokolwiek czynisz i gdziekolwiek się udajesz, niech będzie to w Panu, niech wszystkie twoje myśli kierują się ku Panu, a serce twe zawsze Go miłuje” (Alma 37:36).

Na spotkania kościelne powinieneś uczęszczać w duchu oddawania czci Bogu. Pan nakazał: „I abyś pełniej ustrzegł się od skazy świata, udasz się do domu modlitwy i ofiarujesz swe sakramenty w moim świętym dniu; Bowiem zaprawdę jest to dzień przeznaczony tobie, abyś odpoczął od trudów, i oddał cześć Najwyższemu” (NiP 59:9–10).

Udział w obrzędach kapłańskich jest również częścią oddawania przez ciebie czci Bogu. Kiedy z szacunkiem przyjmujesz sakrament i uczęszczasz do świątyni, pamiętasz o Ojcu Niebieskim i oddajesz Mu cześć, a także wyrażasz wdzięczność Jego Synowi, Jezusowi Chrystusowi.

Poza zewnętrznym wyrażaniem tego, że oddajesz cześć Bogu, powinieneś cechować się taką postawą bez względu na to, gdzie jesteś i co robisz. Alma nauczał tej zasady grupę ludzi, którzy zostali przepędzeni z miejsca, gdzie czcili Boga. Pomógł im dostrzec, że prawdziwe oddawanie czci nie ogranicza się do jednego dnia w tygodniu (zob. Alma 32:11). Przemawiając do tych samych ludzi towarzyszy Almy, Amulek,

zachęcał ich, by „czcili Boga, gdziekolwiek [będą], aby [...] Go czcili w duchu i w prawdzie” (Alma 34:38).

Dodatkowe źródła: Psalm 95:6–7; Mosjasz 18:25; Alma 33:2–11; NiP 20:17–19, 29; Zasady Wiary 1:11

Zobacz także: Post i ofiary postne; Bóg Ojciec; Miłość; Modlitwa; Sabat

Odstępstwo

Kiedy pojedyncze osoby lub grupy ludzi odwracają się od zasad ewangelii, znajdują się w stanie odstępowania.

Okresy powszechnego odstępowania miały miejsce na przestrzeni całej historii świata. Po okresach prawości ludzie często skłaniali się ku niegodziwości. Jednym z przykładów jest Wielkie Odstępstwo, które pojawiło się po tym, jak Zbawiciel ustanowił Swoją Kościół. Po śmierci Zbawiciela i Jego Apostołów ludzie sfałszowali zasady ewangelii i wprowadzili nieuprawnione zmiany w organizacji Kościoła i obrzędach kapłańskich. Z powodu powszechnej niegodziwości Pan wycofał z Ziemi upoważnienie kapłańskie.

W czasie Wielkiego Odstępowania ludzkość pozostawała bez boskiego kierownictwa żyjących proroków. Powstało wiele kościołów, ale żaden z nich nie miał mocy kapłańskiej potrzebnej do prowadzenia ludzi ku prawdziwej wiedzy o Bogu Ojcu i Jezusie Chrystusie. Część fragmentów pism świętych została sfałszowana lub zagubiona i nikt nie miał upoważnienia do nadawania daru Ducha Świętego czy dokonywania innych obrzędów kapłańskich. Odstępstwo to trwało do czasu, aż Ojciec Niebieski i Jego Umiłowany Syn ukazali się w 1820 roku Józefowi Smithowi i zapoczątkowali przywrócenie pełni ewangelii.

Teraz żyjemy w czasach, kiedy została przywrócona ewangelia Jezusa Chrystusa. Jednak powszechne odstępstwo nie przewycięży Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, jak stało się to ze starożytnym Kościołem. Pisma święte uczą, że Kościół już nigdy nie będzie zniszczony (zob. NiP 138:44; zob. także Ks. Daniela 2:44).

Mimo iż nie będzie kolejnego powszechnego odstępstwa, każdy z nas musi strzec się osobistego odstępstwa. Możesz ustrzec się osobistego odstępstwa poprzez dochowywanie przymierzy, przestrzeganie przykazań, naśladowanie przywódców Kościoła, przyjmowanie sakramentu i stałe wzmacnianie świadectwa, dzięki codziennemu czytaniu pism świętych, modlitwie i służbie.

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 24:5; Ks. Amosa 8:11–12; Ew. Mateusza 24:4–14; Dzieje Apostolskie 20:28–30; II List do Tymoteusza 3:1–5, 14–15; 4:3–4; 1 Nefi 13:24–29; Mormon 1:13–14; NiP 1:15–17; Józef Smith — Historia 1:17–19

Zobacz także: Administracja Kościoła; Kapłaństwo; Przywrócenie ewangelii

Odwiedziny domowe (*Zobacz:* Stowarzyszenie Pomocy)

Odzienie (*Zobacz:* Świątynie)

Ojciec Niebieski (*Zobacz:* Bóg Ojciec)

Okręg (*Zobacz:* Administracja Kościoła)

Osądzanie innych

Czasami ludzie uważają, że czymś złym jest osądzanie innych w jakikolwiek sposób. Choć jest to prawdą w przypadku potępiania innych czy niesłusznego ich osądzania, będziesz musiał przez całe swe życie wyrażać swe sądy na temat idei, sytuacji i ludzi. Pan dał wiele przykazań, których nie mógłbyś przestrzegać, bez oceniania. Powiedział, na przykład: „Strzeżcie się fałszywych proroków, [...] Po ich owocach poznacie ich” (Ew. Mateusza 7:15–16) i „Wyjdźcie spomiędzy niegodziwych” (NiP 38:42). Musisz wydawać sądy na temat ludzi podczas podejmowania wielu ważnych decyzji, takich jak wybieranie przyjaciół, głosowanie na przywódców państwowych czy wybór wiecznego partnera.

Wydawanie sądów jest ważnym elementem korzystania z wolnej woli i wymaga wielkiej uwagi, szczególnie kiedy osąd dotyczy innych ludzi. Wszystkie twe oceny powinny być dokonywane wedle prawych wzorców. Pamiętaj, że tylko Bóg, który zna serce każdego człowieka, może dokonać ostatecznego sądu nad danym człowiekiem (zob. Objawienie 20:12; 3 Nefi 27:14; NiP 137:9).

Pan dał nam pewne ostrzeżenie, by pomagało nam w osądzaniu innych: „Bo takim sądem, jakim sądzicie, i was osądzą; i taką miarą, jaką mierzycie, wam odmierzają. Dlaczego widzisz pyłek w oku brata, a w swoim belki nie dostrzegasz? Jak możesz powiedzieć swemu bratu: Pozwól, że ci wyjmę z oka pyłek, gdy belka tkwi w twoim oku? Obłudniku, wyrzuć najpierw belkę ze swego oka, a wtedy będziesz lepiej widział, aby wyjąć pyłek z oka twego brata” (3 Nefi 14:2–5).

W tym fragmencie pisma świętego Pan naucza, że wada, jaką widzimy u innych, często jest jak drobny pyłek w oku tej osoby, w porównaniu z naszymi własnymi wadami, które są jak ogromne belki w naszych oczach. Czasami koncentrujemy się na wadach innych, zamiast pracować nad własnym doskonaleniem.

Twe prawe sądy na temat innych mogą zapewnić im potrzebne przewodnictwo, a w niektórych przypadkach ochronę dla ciebie i twojej rodziny. Każdy taki sąd feruj z uwagą i troską. Na ile to możliwe, oceniaj sytuację, w jakiej znajdują się ludzie, a nie samych ludzi. Jeśli to możliwe, powstrzymuj się od wydawania sądów do czasu, aż posiadasz wystarczającą wiedzę na temat faktów. Zawsze bądź wrażliwy na Ducha Świętego, który może prowadzić cię w twoich decyzjach. Pamiętaj o radzie, jaką Alma dał swojemu synowi, Korianotonowi: „Uważaj, abyś był miłosierny wobec naszych braci; postępuj sprawiedliwie, rozsądźaj w prawości i nie ustawaj w czynieniu dobra” (Alma 41:14).

Dodatkowe źródła: I Ks. Samuela 16:7; Moroni 7:14–19; NiP 11:12

Zobacz także: Miłosierdzie; Miłość; Miłość bliźniego; Wybaczenie

Osobiste objawienie (Zobacz: Objawienie)

Palik (Zobacz: Administracja Kościoła)

Perła Wielkiej Wartości (Zobacz: Pisma święte)

Piekło

Objawienia w dniach ostatnich mówią o *piekle* w co najmniej dwóch znaczeniach. W pierwszym znaczeniu, jest to nazwa więzienia duchów, miejsca w pośmiertelnym świecie duchów dla tych, „co umarli w swych grzechach, bez wiedzy prawdy, czyli w występku, odrzuciwszy proroków” (NiP 138:32). Jest to stan tymczasowy, w którym duchy będą nauczone ewangelii i będą miały możliwość odpokutowania i przyjęcia obrzędów zbawienia, które są dokonywane za nich w świątyniach (zob. NiP 138:30–35). Ci, którzy przyjmą ewangelię, mogą zamieszkać w raju aż do Zmartwychwstania. Po zmartwychwstaniu i osądzeniu, osiągną stopień chwały, którego będą godni. Ci, którzy nie zdecydują się odpokutować, ale nie są synami zatracenia, pozostaną w więzieniu duchów aż do końca Milenium, kiedy będą uwolnieni z piekła, zostaną ukarani i zmartwychwstaną do chwały tełestialnej (zob. NiP 76:81–85).

W swym drugim znaczeniu, słowo *piekło* używane jest w odniesieniu do ciemności na zewnątrz, która jest miejscem zamieszkałym przez diabła, jego aniołów i synów zatracenia (zob. NiP 29:36–38; 76:28–33). Synowie zatracenia to ci, dla których nie ma „przebaczenia ani na tym, ani na przyszłym świecie — wyparłszy się Ducha Świętego, po tym, gdy Go przyjęli, i wyparłszy się Jednorodzonego Syna Ojca, ukrzyżowawszy Go dla siebie i wystawiwszy Go na otwartą hańbę” (NiP 76:34–35; zob. także wersety 31–33, 36–37). Ktoś taki nie odziedziczy miejsca w żadnym królestwie chwały i na zawsze pozostanie w piekle (zob. NiP 76:38; 88:24, 32).

Zobacz także: Królestwa chwały; Szatan

Pisma święte

Kiedy święci mężowie Boży piszą lub mówią pod wpływem Ducha Świętego, ich słowa „[będą] Pismem Świętym, [będą] wołą Pana, [będą] zamysłem Pana, [będą] słowem Pana, [będą] głosem Pana, i mocą boską do zbawienia” (NiP 68:4). Oficjalne, stanowiące kanon pisma święte Kościoła, często zwane podstawowymi pismami świętymi, to: Biblia Święta, Księga Mormona, Nauki i Przymierza oraz Perła Wielkiej Wartości. Te tomy pism świętych opisane są na stronach 97–100.

Ważność codziennego studiowania pism świętych.

Podstawowym celem pism świętych jest świadczenie o Chrystusie, pomaganie nam w przyjsciu do Niego i otrzymaniu życia wiecznego (zob. Ew. Jana 5:39; 20:31; 1 Nefi 6:4; Mosjasz 13:33–35). Prorok Mormon świadczył:

„Każdy, kto chce, może przyjąć słowo Boże, które daje życie, jest pełne mocy, obraca w niwecz wszelką chytrłość, zasadzki i podstępny diabła, i przeprowadzi człowieka należącego do Chrystusa wąską drogą nad wieczną otchłanią żalości przygotowaną na pochłonięcie niegodziwych.

I przywiedzie ich nieśmiertelne dusze, by spoczęli po pracy Boga w królestwie niebieskim obok Abrahama, Izaaka, Jakuba i wszystkich naszych świętych ojców, aby nie musieli nigdy odejść” (Helaman 3:29–30).

Prorocy w dniach ostatnich radzą nam, byśmy codziennie studiowali pisma święte, zarówno indywidualnie, jak i z naszymi rodzinami. Zachęcają nas, tak jak Nefi zachęcał swoich braci, abyśmy odnosili pisma święte do siebie, dowiadując się, w jaki sposób święte opowieści dawnych czasów mają zastosowanie w naszym dzisiejszym życiu (zob. 1 Nefi 19:23–24). Nawołują nas, abyśmy „[badali] Pisma” (Ew. Jana 5:39) i „[napawali] się słowami Chrystusa” (2 Nefi 32:3).

Odniesiesz wielkie korzyści, jeśli będziesz postępować zgodnie z tą radą. Codzienne, głębokie studiowanie pism

świętych pomoże ci być otwartym na podszepty Ducha Świętego. Zbuduje twoją wiarę, umocni cię w obliczu pokusy i pomoże ci zbliżyć się do twojego Ojca Niebieskiego i Jego Umiłowanego Syna.

Stwórz plan osobistego studiowania pism świętych. Zastanów się nad tym, ile czasu konkretnie przeznaczysz każdego dnia na studiowanie pism świętych. W tym czasie czytaj z uwagą, zważając na podszepty Ducha. Proś Ojca Niebieskiego, by pomógł ci dowiedzieć się, czego masz się uczyć i co robić, zgodnie z Jego wolą.

Kontynuuj czytanie pism świętych, szczególnie Księgi Mormona, przez całe swoje życie. Będziesz wciąż od nowa odkrywać skarby pism świętych, odnajdując w nich nowe znaczenie i zastosowanie w czasie studiowania ich na różnych etapach swojego życia.

Jeśli jesteś żonaty/zamężna wyznacz czas na codzienne czytanie pism świętych w swojej rodzinie. Może to być trudne zadanie, ale przyniesie wspaniałe, wieczne rezultaty. Pod przewodnictwem Ducha zaplanuj czytanie pism świętych, które zaspokoi potrzeby twojej rodziny. Nie obawiaj się czytania pism świętych małym dzieciom. Język tych świętych kronik ma moc, która dotknie nawet najmłodszych.

Biblia

Biblia podzielona jest na dwie części: Stary i Nowy Testament. Stary Testament jest świętym zapisem tego, jak Bóg postępował ze Swym ludem przymierza w Ziemi Świętej. Obejmuje nauki takich proroków jak: Mojżesz, Jozue, Izajasz, Jeremiasz i Daniel. Nowy Testament mówi o narodzinach, ziemskiej służbie i Zadośćuczynieniu Zbawiciela. Kończy się opisem służby uczniów Zbawiciela.

Jako że Biblia była tłumaczona wiele razy, wydawana jest w różnych wersjach. W języku angielskim Kościół przyjął jako pismo święte Biblię w wersji Króla Jakuba.

W Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich szanujemy Biblię i jej święte nauki. Z biblijnych opowie-

ści mówiących o postępowaniu Boga z Jego ludem możemy czerpać siłę i pocieszenie.

Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadcstwo o Jezusie Chrystusie

Księga Mormona ujawniona została w tej dyspensacji z woli Pana. Jest to zapis postępowania Boga z ludem, który zamieszkiwał starożytne Ameryki. Prorocy Pana wyryli oryginalne kroniki na złotych płytach. Pan oświadczył, że Księga Mormona zawiera „pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa” (NiP 20:9; zob. także NiP 42:12).

22 września 1827 roku anioł o imieniu Moroni — ostatni prorok z Księgi Mormona — przekazał te kroniki Prorokowi Józefowi Smithowi. Dzięki darowi i mocy Bożej Prorok Józef przetłumaczył je na język angielski. Od tamtej pory Księga Mormona została przetłumaczona na wiele innych języków.

Głównym celem Księgi Mormona jest przekonanie wszystkich ludzi, „że Jezus jest Chrystusem, Wiecznym Bogiem, objawiającym się wszystkim narodom” (zob. stronę tytułową Księgi Mormona). Naucza ona, że wszyscy ludzie „potrzebują do Niego przystąpić, aby mogli zostać zbawieni” (1 Nefi 13:40). Józef Smith powiedział, że Księga Mormona „jest bardziej poprawna niż jakakolwiek inna księga na Ziemi, że stanowi podstawę naszej religii i że przybliży do Boga ludzi przestrzegających jej nauk bardziej niż jakakolwiek inna księga” (przedmowa do Księgi Mormona).

Księga Mormona jest jeszcze jednym świadectwem prawd nauczanych w Biblii. Przywraca też „[cenne] i [proste]” prawdy, które zostały zagubione z Biblii z powodu błędów w tłumaczeniu lub które „zostały [...] usunięte”, aby „wykrzywić proste drogi Pana” (zob. 1 Nefi 13:24–27, 38–41). Biblia i Księga Mormona „[zrosną] się razem aż do wykazania fałszywych doktryn, zaprzestania sporów i ustanowienia pokoju” (2 Nefi 3:12).

Pod koniec Księgi Mormona prorok Moroni naucza nas, w jaki sposób możemy dowiedzieć się, że zawiera ona prawdę:

„I gdy otrzymacie te słowa, zachęcam was, abyście zapytali Boga, Wiecznego Ojca, w imię Chrystusa, czy jest to prawdą, i jeśli zapytacie w szczerości serca, z prawdziwym zamiarem, mając wiarę w Chrystusa, objawi On wam prawdę przez Ducha Świętego” (Moroni 10:4; zob. także wersety 3 i 5).

Nauki i Przymierza

Nauki i Przymierza zawierają objawienia dane Prorokowi Józefowi Smithowi. Zawierają też kilka objawień danych innym prorokom w dniach ostatnich. Ta księga pism świętych jest wyjątkowa, ponieważ nie jest tłumaczeniem starożytnych zapisów. Jest zbiorem objawień danych przez Pana Jego wybranym prorokom w dniach ostatnich.

Prorok Józef Smith powiedział, że Nauki i Przymierza stanowią „podwalinę Kościoła w tych dniach ostatnich, i dobrodziejstwo dla świata wykazujące, że klucze królestwa naszego Zbawiciela ponownie powierzono człowiekowi” (wstęp do rozdziału 70 NiP).

Perła Wielkiej Wartości

Perła Wielkiej Wartości obejmuje księgę Mojżesza, księgę Abrahama, natchnione tłumaczenie 24. rozdziału Ewangelii Mateusza dokonane przez Proroka Józefa Smitha i inne zapisy Proroka Józefa.

Księga Mojżesza to mały wyjątek z natchnionego tłumaczenia Biblii, dokonanego przez Józefa Smitha. Jest to pełniejsza kronika zapisów Mojżesza z początków I Księgi Mojżeszowej, która znajduje się w Starym Testamencie. Zawiera wiele doktryn i nauk z Biblii, które zagubiono i podaje dodatkowe informacje na temat planu zbawienia, stworzenia Ziemi i postępowania Pana z Adamem i Enochem.

Księga Abrahama jest tłumaczeniem starożytnych kronik spisanych na papirusie, w posiadanie których Kościół wszedł w 1835 roku. Prorok Józef Smith przetłumaczył te zapisy dzięki objawieniu. Księga ta zawiera prawdy na temat prze-

dziemskiej Narady w Niebie, stworzenia Ziemi, natury Boga i kapłaństwa.

Część „Józef Smith — Mateusz” powiększa naszą wiedzę o nauki Zbawiciela na temat Jego Drugiego Przyjścia.

Zapisy Józefa Smitha w Perle Wielkiej Wartości obejmują:

- Józef Smith — Historia; jest to fragment historii Kościoła, spisanej przez Proroka. To relacja z wydarzeń prowadzących do przywrócenia Kościoła, obejmujących Pierwszą Wizję, przybycie Moroniego do Proroka Józefa, otrzymanie złotych płyt oraz przywrócenie Kapłaństwa Aarona.
- Zasady Wiary, które spisał Prorok Józef Smith jako podstawowe wyznania wiary i doktryny.

Dodatkowe źródła: List do Rzymian 15:4; II List do Tymoteusza 3:15–17; 2 Nefi 25:26; Alma 17:2–3; 3 Nefi 23:1–5; NiP 18:33–36; Zasady Wiary 1:8

Zobacz także: Objawienie; Prorocy; Przywrócenie ewangelii

Plan zbawienia

W przedziemskiej egzystencji Ojciec Niebieski przygotował plan, by umożliwić nam stanie się takimi jak On i otrzymanie pełni radości. Pisma święte mówią o tym planie jako o „planie zbawienia” (Alma 24:14; Mojżesz 6:62), „planie szczęścia” (Alma 42:8), „planie odkupienia” (Jakub 6:8; Alma 12:30) oraz „planie miłosierdzia” (Alma 42:15).

Plan zbawienia jest pełnią ewangelii. Obejmuje Stworzenie, Upadek, Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa oraz wszystkie prawa, obrzędy i doktryny ewangelii. Niezbędna w planie Ojca Niebieskiego jest moralna wolna wola czyli nasza zdolność dokonywania wyborów i działania. Z powodu tego planu możemy być udoskonaleni poprzez Zadośćuczynienie, otrzymać pełnię radości i życie na zawsze w obecności Boga. Nasze związki rodzinne mogą trwać przez całą wieczność.

Uczestniczysz w planie Ojca Niebieskiego i twoje wieczne doświadczenie można podzielić na trzy główne części: życie przedziemskie, życie doczesne i życie po śmierci. Kiedy zrozumiesz ten plan, odnajdziesz odpowiedzi na pytania, które zadaje wiele osób: Skąd pochodzimy? Dlaczego tu jesteśmy? Gdzie się znajdziemy po tym życiu?

Życie przedziemskie

Zanim narodziłeś się na Ziemi, żyłeś w obecności swojego Ojca Niebieskiego jako jedno z Jego duchowych dzieci. W tej przedziemskiej egzystencji brałeś udział w naradzie wraz z innymi duchowymi dziećmi Ojca Niebieskiego. Podczas tej narady Ojciec Niebieski przedstawił wspaniały plan szczęścia (zob. Abraham 3:22–26).

Zgodnie z planem szczęścia przedziemski Jezus Chrystus, Pierworodny Syn Ojca w duchu, zgodził się być Zbawicielem (zob. Mojżesz 4:2; Abraham 3:27). Tym, którzy podążyli za Ojcem Niebieskim i Jezusem Chrystusem, pozwolono przyjść na Ziemię, by doświadczyli śmiertelności i robili postępy na drodze ku życiu wiecznemu. Lucyfer, inny duchowy syn Boga, zbuntował się i „chciał zniszczyć wolę człowieka” (Mojżesz 4:3). Stał się Szatanem i wraz ze swoimi naśladowcami został wyrzucony z Nieba. Odmówiono im przywileju otrzymania ciała fizycznego oraz doświadczenia śmiertelności (zob. Mojżesz 4:4; Abraham 3:27–28).

Podczas przedziemskiego życia rozwijałeś swą tożsamość i zwiększałeś swe możliwości duchowe. Będąc pobłogosławionym darem wolnej woli, podjąłeś ważne decyzje, takie jak postępowanie według planu Ojca Niebieskiego. Decyzje te wpłynęły na twoje ówczesne i obecne życie. Wzrosła twa inteligencja, nauczyłeś się kochać prawdę i przygotowałeś się do przyścia na Ziemię, gdzie nadal możesz robić postępy.

Życie śmiertelne

Teraz doświadczasz życia w śmiertelności. Twój duch zjednoczony jest z ciałem, dając ci możliwość wzrastania i rozwijania się w sposób, w jaki nie mogłeś wzrastać w życiu przedziemskim. Ten czas twej egzystencji jest czasem nauki, kiedy możesz dowieść swej wartości, zdecydować, że przyjdiesz do Chrystusa i przygotować się do bycia godnym życia wiecznego. Jest to również czas, kiedy możesz pomóc innym w odnalezieniu prawdy i zdobyciu świadectwa o planie zbawienia.

Życie po śmierci

Kiedy umrzesz, twój duch uda się do świata duchów i będzie oczekiwać na zmartwychwstanie. Podczas zmartwychwstania twój duch i ciało ponownie połączą się, zostaniesz osądzony i przyjęty do królestwa chwały. Chwała, jaką odziedziczysz, będzie zależeć od głębi twego nawrócenia i twego posłuszeństwa przykazaniom Pana (zob. „Królestwa chwały”, str. 57–60). Będzie zależeć od sposobu, w jaki „[przyjąłeś] świadectwo Jezusa” (NiP 76:51; zob. także wersety 74, 79, 101).

Błogosławieństwa wypływające z poznania planu

Świadectwo o planie zbawienia może dać ci nadzieję i nadać cel, podczas gdy zmagasz się z wyzwaniem życia. Możesz odnaleźć otuchę w wiedzy, że jesteś dzieckiem Boga i że żyłeś w Jego obecności, zanim narodziłeś się na Ziemi. Wiedza o tym, że twe uczynki dokonane podczas życia śmiertelnego wpływają na twe wieczne przeznaczenie, może pomóc odnaleźć sens twego obecnego życia. Mając tę wiedzę, możesz oprzeć ważne decyzje na wiecznych prawdach, a nie na zmiennych warunkach życia. Ciągłe możesz udoskonalać swe relacje z członkami rodziny, znajdując radość w obietnicy, że twoja rodzina może trwać wiecznie. Możesz znaleźć radość w świadectwie o Zadośćuczynieniu, przykazaniach Pana, obrzędach, przymierzach i doktrynach,

wiedząc, że „ten, co czyni dzieła prawości, otrzyma swoją nagrodę, nagrodę pokoju w tym świecie, i życia wiecznego w świecie przyszłym” (NiP 59:23).

Dodatkowe źródła: 2 Nefi 2:5–30; 10:23–25; Alma 12:24–37; 22:12–14; 42; Mojżesz 6:47–62

Zobacz także: Bóg Ojciec; Ewangelia; Jezus Chrystus; Królestwa chwały; Niebo; Piekło; Raj; Stworzenie; Śmierć duchowa; Śmierć fizyczna; Upadek; Wolna wola; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Zmartwychwstanie

Pocieszyciel (Zobacz: Duch Święty)

Podstawowe pisma święte (Zobacz: Pisma święte)

Pokora

Być pokornym to z wdzięcznością uznać swą zależność od Pana — zrozumieć, że ciągle potrzebujesz Jego wsparcia. Pokora jest uznaniem, że twe talenty i zdolności są darami od Boga. Nie jest oznaką słabości, bojaźni czy strachu. Jest znakiem tego, że wiesz, gdzie leży twoja prawdziwa siła. Możesz być zarówno pokorny jak i nieustraszony. Możesz być jednocześnie pokorny jak i odważny.

Jezus Chrystus jest najwspanialszym przykładem pokory. Podczas Swej ziemskiej służby zawsze przyznawał, że Jego siła pochodzi z tego, iż uznaje Swą zależność od Ojca. Powiedział: „Nie mogę sam z siebie nic uczynić. [...] Staram się pełnić nie moją wolę, lecz wolę tego, który mnie posłał” (Ew. Jana 5:30).

Pan wzmocni cię, kiedy ukorzysz się przed Nim. Jakub nauczał: „Bóg się pysznym przeciwstawia, a pokornym łaskę daje. [...] Uniźcie się przed Panem, a wywyższy was” (List Jakuba 4:6, 10).

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 18:4; 23:12; 26:39; Ew. Łukasza 22:42; I List Piotra 5:5–6; Mosjasz 4:11–12; 15:6–7; Alma 5:27–28; Helaman 3:33–35; Eter 12:27; NiP 12:8; 67:10; 112:10; 136:32–33

Pokój

Wielu ludzi myśli, że pokój to brak wojny. Jednakże możemy odczuwać pokój nawet w czasie wojny i brak pokoju nawet wtedy, kiedy wojna nie sieje grozy. Zwykły brak konfliktów to za mało, by w naszych sercach gościł pokój. Pokój przychodzi dzięki ewangelii — poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa, opiekę Ducha Świętego, naszą własną prawość, szczerą pokutę i pilną służbę.

Nawet kiedy świat wokół ciebie wrze, możesz cieszyć się błogosławieństwem wewnętrznego pokoju. I może tak być przez cały czas, tak długo, jak starasz się być wiernym swojemu świadectwu o ewangelii i kiedy pamiętasz, że Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus kochają cię i troszczą się o ciebie.

Poza odczuwaniem pokoju w własnym sercu możesz nieść pokój swojej rodzinie, społeczności i światu. Działasz na rzecz pokoju, gdy przestrzegasz przykazań, służysz, troszczysz się o członków rodziny i bliźnich oraz gdy dzielisz się ewangelią. Niesiesz pokój zawsze, kiedy próbujesz ulżyć cierpiącemu.

Poniższe słowa Zbawiciela uczą nas, w jaki sposób możemy doświadczać pokoju, który przynosi ewangelia:

„Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pośle w imieniu moim, nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem.

Pokój zostawiam wam, mój pokój daję wam; nie jak świat daje, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze i niech się nie lęka” (Ew. Jana 14:26–27).

„Nie bójcie się czynić dobra, synowie moi, bo cokolwiek zasiejecie, to zbierać będziecie; przeto jeśli siejecie dobro, dobro zbierzecie w nagrodę.

Przeto nie lękaj się, trzódko; czyń dobro; niech Ziemia i piekło jednoczy się przeciw wam, bo jeżeli budujecie na mojej opoce, nie przemogą was.

Oto nie potępiam cię; idź swoją drogą i nie grzesz więcej; z powagą wykonuj zleconą ci przeze mnie pracę.

Radź mi się w każdej myśli; nie wąp, nie lękaj się.

Patrz na rany, które przebiły mój bok i ślady gwoździ w rękach i stopach; bądź wierny, przestrzegaj moich przykazań, a odziedzicysz królestwo niebieskie” (NiP 6:33–37).

„To powiedziałem wam, abyście we mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie, ale ufajcie, Ja zwyciężyłem świat” (Ew. Jana 16:33).

Kiedy będziesz pamiętać o Zbawicielu i podążać Jego śladem, naprawdę możesz być dobrej myśli. Cały czas będziesz mógł cieszyć się prawdziwym i trwałym pokojem. Nadzieję możesz odnaleźć w pierwszych słowach Zbawiciela do uczniów po Jego Zmartwychwstaniu: „Pokój wam!” (Ew. Jana 20:19).

Dodatkowe źródło: NiP 59:23

Zobacz także: Duch Święty; Jezus Chrystus; Miłość; Miłość bliźniego; Nadzieja; Służba; Wojna

Pokusy

Apostoł Paweł prorokował, że w dniach ostatnich nastaną „trudne czasy” (II List do Tymoteusza 3:1). Wpływ przeciwnika jest powszechny i ma on siłę, by uwodzić. Jednakże możesz pokonać Szatana i przewyciężyć jego pokusy. Ojciec Niebieski ofiarował ci dar wolnej woli — moc wybierania pomiędzy dobrem a złem. Możesz „[ukorzyć] się przed Panem i [wzywać] Jego świętego imienia, [byś czuwał] i nie [ustawał] modląc się, [abyś] nie [był kuszony] ponad swą wytrzymałość” (Alma 13:28). Kiedy dobrowolnie będziesz przestrzegał przykazań, twój Ojciec Niebieski wzmocni cię, byś oparł się pokusom.

Poniższe rady pomogą ci pokonać pokusy:

Skoncentruj swoje życie na Zbawicielu. Prorok Helaman radził swoim synom: „Zapamiętajcie, że opoką, na której potrzebujecie budować, jest nasz Odkupiciel, którym jest Chrystus, Syn Boga, aby gdy diabeł pošle na was swe wichry i wiry powietrzne, gdy ze wszystkich sił uderzy w was swym

gradem i burzą, okazało się to bezskuteczne, aby nie był w stanie zepchnąć was w przepaść żalości i niekończącej się niedoli, abyście się ostali dzięki opoce, na której jesteście zbudowani, która jest pewną podstawą, i jeśli ludzie budują na niej, nie upadną” (Helaman 5:12).

Módl się o siłę. Kiedy zmartwychwstały Zbawiciel przyszedł do Nefitów, nauczał zgromadzone tłumy: „Czuwajcie i nie ustawajcie w modlitwie, aby nie ulec pokusie, gdyż szatan chce was dostać i przesiać jak pszenicę. Dlatego nie ustawajcie modląc się do Ojca w imię Moje” (3 Nefi 18:18–19). W późniejszych czasach udzielił podobnej rady: „Módl się zawsze, byś zakończył zwycięsko, abys mógł pokonać Szatana, i abys umknął rąk sług Szatana, co popierają jego dzieło” (NiP 10:5).

Codziennie studiuj pisma święte. Kiedy będziesz studiować prawdy ewangelii i stosować je w swoim życiu, Pan pobłogosławi cię mocą oparcia się pokusie. Nefi nauczał: „Ludzie, którzy są posłuszni słowu Boga i wytrwają przy nim, nigdy nie zgina, ani też pokusy, czy ogniste pociski złego ducha nie będą w stanie ich pokonać, aby zaślepiając prowadzić ich ku ruinie” (1 Nefi 15:24; zob. także Helaman 3:29–30).

Wypełnij swoje życie dobrem. Jest bardzo wiele dobrych rzeczy, pośród których możesz wybierać, że nie musisz mieć udziału w złu. Kiedy wypełnisz swoje życie dobrem, nie będzie miejsca na nic innego.

Unikaj pełnych pokus miejsc i sytuacji. Nie możesz całkowicie uniknąć pokus, ale możesz unikać miejsc czy sytuacji, gdzie najprawdopodobniej będziesz kuszony. Możesz też unikać niewłaściwych materiałów w czasopiśmie, książkach, telewizji, kinie, muzyce czy Internecie.

Staraj się natchnąć innych do czynienia dobra. Tuż przed tym, jak Zbawiciel cierpiał w Ogrodzie Getsemane, modlił się za Swoich uczniów: „Ja dałem im słowo twoje, a świat ich znienawidził, ponieważ nie są ze świata, jak Ja nie jestem ze świata. Nie proszę, abys ich wziął ze świata, lecz abys ich zachował od złego. Nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą. Jak mnie posłałeś

na świat, tak i ja posłałem ich na świat” (Ew. Jana 17:14–18). Jako uczeń Jezusa Chrystusa w dniach ostatnich możesz być w świecie, ale nie być „ze świata”. Poza tym, że sam możesz unikać pokus, możesz też wpływać na innych, by wiedli dobre i zdrowe życie. Możesz dawać dobry przykład, być dobrym przyjacielem, udzielać się w służbie dla społeczeństwa oraz, jeśli jest to właściwe, wypowiadać się otwarcie w obronie wartości moralnych.

Nigdy nie wahaj się z podjęciem decyzji, że oprzesz się pokusie. Staraj się naśladować przykład Zbawiciela, który „cierpiął [...] pokusy lecz się im nie poddał” (NiP 20:22). Kiedy Szatan kusił Jezusa na pustyni, Pan nigdy się nie zawahał. Jego odpowiedź była szybka i pewna: „Idź precz, szatanie!” (Ew. Mateusza 4:10). Dzięki swym prawym myślom, słowom i uczynom możesz odpowiedzieć na pokusy przeciwnika z takim samym przekonaniem. „Przeciwstawcie się diabłu, a ucieknie od was. Zbliźcie się do Boga, a zbliży się do was” (List Jakuba 4:7–8).

Dodatkowe źródła: List do Rzymian 12:21; List do Efezjan 6:11–17; List Jakuba 1:12; NiP 23:1; 31:12; Mojżesz 1:12–22

Zobacz także: Duch Święty; Pokuta; Post i ofiary postne; Sumienie; Szatan; Światło Chrystusa; Wolna wola

Pokuta

Pokuta jest jedną z pierwszych zasad ewangelii (zob. Zasady Wiary 1:4). Jest niezbędna dla twego szczęścia w tym życiu i przez całą wieczność. Pokuta jest czymś więcej niż zwyczajnym przyznaniem się do niewłaściwych uczynków. Jest przemianą umysłu i serca, która daje ci nowe spojrzenie na Boga, na siebie i na świat. Oznacza ona odwrócenie się od grzechu i zwrócenie się do Boga z prośbą o wybaczenie. Powoduje ją miłość do Boga i szczerą pragnienie przestrzegania Jego przykazań.

Potrzeba odpokutowania

Pan powiedział, że „nikt nieczysty nie odziedziczy królestwa niebieskiego” (Alma 11:37). Twoje grzechy czynią cię nieczystym — niegodnym powrotu i zamieszkania w obecności twojego Ojca Niebieskiego. Przynoszą też cierpienie twej duszy w tym życiu.

Poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa Ojciec Niebieski zapewnił jeden sposób na to, by twoje grzechy zostały wybaczone (zob. „Wybaczenie”, str. 179–181). Jezus Chrystus cierpiał karę za twoje grzechy, abyś mógł uzyskać wybaczenie, jeśli szczerze odpokutujesz. Kiedy odpokutujesz i będziesz polegać na Jego zbawiennej łasce, zostaniesz oczyszczony z grzechu. Powiedział On:

„Dlatego nakazuję ci, abyś odpokutował — odpokutuj, abym nie smagał cię biczem mych ust, i gniewem moim i oburzeniem, a cierpienia twoje będą dotkliwie — nie wiesz nawet jak dotkliwie, nie wiesz, jak przenikliwe, nie wiesz, jak ciężkie do zniesienia.

Bowiem ja, Bóg, cierpiałem je za wszystkich, aby nie cierpieli, jeżeli odpokutują;

Ale jeżeli nie odpokutują, cierpieć będą jako ja sam cierpiałem;

A cierpienia te sprawiły, że nawet ja sam, będąc Bogiem, ponad wszystko, drżałem z bólu, i krwawiłem ze wszystkich porów, i cierpiałem w ciele i duchu — i pragnąłem, abym nie musiał wypić tej czary goryczy, i cofnąć się —

Jednak chwała niech będzie Ojcu, i skosztowałem, i ukończyłem przygotowania dla dzieci ludzkich” (NiP 19:15–19).

Niebezpieczeństwo odkładania pokuty

Nie usprawiedliwiaj swoich grzechów, ani nie odkładaj pokuty. Amulek ostrzegął: „Albowiem to życie dane jest ludziom, aby przygotowali się na spotkanie z Bogiem. Okres tego życia jest okresem danym ludziom na wykonanie ich prac. [...] Błagam was, nie odkładajcie na koniec swego

nawrócenia. Oto jeśli podczas tego życia, danego nam, byśmy przygotowali się na wieczność, nie zmienimy się na lepsze, po tym życiu czeka nas noc ciemności, podczas której żadna praca nie może być wykonana” (Alma 34:32–33).

Elementy pokuty

Pokuta to bolesny proces, ale prowadzi on do wybaczenia i trwałego pokoju. Pan powiedział poprzez proroka Izajasza: „Choć wasze grzechy będą czerwone jak szkarłat, jak śnieg zbieleją; choć będą czerwone jak purpura, staną się białe jak wełna” (Ks. Izajasza 1:18). Pan obiecał w tej dyspensacji: „Oto przebaczone temu, co odpokutował za swe grzechy, i ja, Pan, nie pamiętam ich więcej” (NiP 58:42). Na pokutę składają się następujące elementy:

Wiara w Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa. Moc grzechu jest wielka. Aby uwolnić się od niego, musisz zwrócić się do Ojca Niebieskiego i modlić się do Niego z wiarą. Szatan może próbować przekonać cię, że nie jesteś godzien, by modlić się, że Ojciec Niebieski jest tak z ciebie niezadowolony, że nie wysłucha twoich modlitw. To kłamstwo. Twój Ojciec w Niebie zawsze jest gotów ci pomóc, jeśli przyjdiesz do Niego ze skruszonym sercem. Ma On moc, by uzdrowić cię i pomóc ci zatriumfować nad grzechem.

Pokuta jest aktem wiary w Jezusa Chrystusa — uznaniem mocy Jego Zadośćuczynienia. Pamiętaj, że możesz uzyskać wybaczenie jedynie na Jego warunkach. Kiedy z wdzięcznością uznasz Jego Zadośćuczynienie i Jego moc do oczyszczenia cię z grzechu, będziesz mógł „rozwijać swą wiarę dla nawrócenia się” (Alma 34:17).

Żal za grzech. W celu uzyskania wybaczenia musisz najpierw przyznać się sam przed sobą, że zgrzeszyłeś. Jeśli starasz się żyć według ewangelii, takie przyznanie się doprowadzi cię do „[smutku], który jest według Boga”, który „sprawia upamiętanie ku zbawieniu” (II List do Koryntian 7:10). Smutek Boży nie przychodzi z powodu naturalnych konsekwencji

grzechu lub z powodu strachu przed karą, natomiast wypływa z wiedzy, że Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus nie są z ciebie zadowoleni. Kiedy doświadczasz Bożego smutku, masz szczerze pragnienie zmiany i gotowość do podporządkowania się każdemu z wymogów uzyskania przebaczenia.

Wyznanie. „Kto ukrywa występki, nie ma powodzenia, lecz kto je wyznaje i porzuca, dostępuje miłosierdzia” (Przypowieści Salomona 28:13). Niezbędna do uzyskania wybaczenia jest gotowość do pełnego ujawnienia Ojcu Niebieskiemu wszystkiego, co zrobiłeś. Padnij przed Nim na kolana w pokornej modlitwie, przyznając się do swoich grzechów. Wyznaj swój wstyd i winę, a potem proś o pomoc.

Poważne grzechy, takie jak pogwałcenie prawa czystości moralnej, mogą zagrozić twojemu członkostwu w Kościele. A zatem musisz wyznać takie grzechy zarówno Panu, jak i Jego przedstawicielom w Kościele. Dzieje się to pod okiem biskupa lub prezydenta gminy, a możliwe że również prezydenta parafii czy misji, którzy służą jako stróże i sędziowie w Kościele. Chociaż jedynie Pan może wybaczyć grzechy, ci przywódcy kapłańscy odgrywają niezmiernie ważną rolę w procesie pokuty. Twoje wyznanie potraktują jako poufne i pomogą ci przejść przez proces pokuty. Bądź z nimi całkowicie uczciwy. Jeśli twoje wyznanie będzie częściowe, gdy wspomnisz jedynie o mniejszych błędach, nie będziesz mógł rozwiązać problemu spowodowanego poważniejszym, nieujawnionym grzechem. Im szybciej rozpoczniesz ten proces, tym szybciej odnajdziesz pokój i radość, które przychodzą wraz z cudem wybaczenia.

Porzucenie grzechu. Chociaż wyznanie jest niezbędnym elementem pokuty, samo w sobie nie wystarczy. Pan powiedział: „Przez to możecie wiedzieć, czy człowiek odpokutował za swe grzechy — oto wyzna je i wyrzeknie się ich” (NiP 58:43).

Trwaj w niezachwianym i stałym postanowieniu, że nigdy nie powtórzysz grzechu. Kiedy dotrzymasz tego zobowiązania, nigdy już nie doświadczysz bólu tego grzechu.

Natychmiast uciekaj, gdy znajdziesz się w jakiegokolwiek niebezpiecznej sytuacji. Jeśli jakaś sytuacja powoduje lub może powodować, że zgrzeszysz, odejść. Nie możesz poddawać się pokusie i oczekiwać, że przetrwyciężysz grzech.

Naprawienie win. Na tyle, na ile jest to możliwe, musisz naprawić wszystko, co zniszczyłeś swoimi uczynkami, niezależnie od tego, czy będzie to czyjaś własność, czy reputacja. Dobrowolne naprawianie krzywd pokazuje Panu, że robisz wszystko, co możesz, by odpokutować.

Prawe życie. Nie wystarczy po prostu próbować opierać się złu lub być wolnym od grzechu. Musisz wypełnić swoje życie prawością i oddać się zajęciom, które przynoszą duchową siłę. Zatop się w pismach świętych. Codziennie módl się, by Pan dał ci siłę przekraczającą twoją własną. Czasami módl się o szczególne błogosławieństwa.

Pełne posłuszeństwo wnosi pełnię mocy ewangelii do twego życia, włączając ze wzrastającą siłą, potrzebną do przewyciężenia swoich słabości. Posłuszeństwo to obejmuje działania, które początkowo mogą nie być częścią pokuty, jak np. uczęszczanie na spotkania, płacenie dziesięciny, służenie i wybaczenie innym. Pan obiecał: „Jednakże temu, kto dokonuje pokuty i przestrzega przykazań Pana, zostanie przebaczone” (NiP 1:32).

Dodatkowe źródła: Ew. Łukasza 15:11–32; 2 Nefi 9:19–24; Mosjasz 4:1–3, 10–13; 26:30–31; NiP 18:10–16

Zobacz także: Chrzesz; Grzech; Kościelne rady dyscyplinarne; Plan zbawienia; Pokusy; Wiara; Wybaczenie; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Pomoc wzajemna

Każdy członek Kościoła ma dwa obowiązki związane z pomocą wzajemną: stać się samowystarczalnym oraz troszczyć się o biednych i potrzebujących.

Na rodzicach spoczywa święta odpowiedzialność za fizyczne i duchowe dobro swoich dzieci. Kiedy dzieci dorastają, stają się coraz bardziej odpowiedzialne za własny dobrobyt. Rodzice powinni nauczać dzieci podstawowych zasad pomocy wzajemnej, pomagając im przygotować się na bycie samowystarczalnymi i zaspokajanie w przyszłości potrzeb ich własnych rodzin. Rodzice mogą też dawać dzieciom możliwość niesienia pomocy biednym i potrzebującym.

Jeśli jesteś dorosłym członkiem Kościoła, wszystkie poniższe rady odnoszą się bezpośrednio do ciebie. Jeśli jesteś młodą mężczyzną lub młodą kobietą, większość ma zastosowanie w twoim przypadku, nawet jeśli nadal w dużej mierze jesteś na utrzymaniu rodziców.

Stawanie się samowystarczalnymi

Odpowiedzialność za społeczny, emocjonalny, duchowy, fizyczny i ekonomiczny dobrobyt w pierwszej kolejności spoczywa na tobie, w drugiej na twojej rodzinie i w trzeciej na Kościele. Pod natchnieniem Pana i dzięki własnej pracy powinieneś zaspokajać potrzeby własne i twojej rodziny zarówno w kwestiach duchowych jak i doczesnych.

Będziesz mógł lepiej zatroszczyć się o siebie i swoją rodzinę, kiedy będziesz samowystarczalny. Będziesz przygotowany, by przetrwać czasy przeciwności, nie stając się zależnym od innych.

Możesz stać się samowystarczalnym poprzez (1) wykorzystanie wszelkich możliwości zdobywania wykształcenia; (2) praktykowanie zdrowych zasad odżywiania się i higieny; (3) przygotowanie się i zdobycie odpowiedniej pracy; (4) przechowywanie zapasów pożywienia i odzieży w takim stopniu, w jakim zezwala na to prawo; (5) mądre zarządzanie swoimi

zasobami, włącznie z płaceniem dziesięciny i ofiar oraz unikanem długów; (6) rozwijanie duchowej, emocjonalnej i społecznej siły.

Aby stać się samowystarczalnym, musisz być chętny do pracy. Pan nakazał nam, abyśmy pracowali (zob. I Ks. Mojżeszowa 3:19; NiP 42:42). Uczciwa praca jest podstawowym źródłem szczęścia, poczucia własnej wartości oraz powodzenia.

Jeśli chwilowo nie jesteś w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb dzięki pracy własnych rąk czy przy wsparciu rodziny, być może Kościół będzie mógł ci pomóc. W takiej sytuacji Kościół często zapewnia zasoby pozwalające przeżyć, by pomóc tobie i twojej rodzinie na powrót stać się samowystarczalnymi.

Troszczenie się o biednych i potrzebujących

Pan zawsze nakazywał, aby Jego lud troszczył się o biednych i potrzebujących. Powiedział: „Musicie odwiedzać biednych i potrzebujących, i służyć im pomocą, aby im ulżyć” (NiP 44:6). Nakazał również: „I we wszystkim pamiętajcie biednych i potrzebujących, chorych i cierpiących, bo kto tego nie czyni, nie jest moim uczniem” (NiP 52:40).

Możesz troszczyć się o biednych i potrzebujących na wiele sposobów. Jednym z ważnych sposobów jest post i przekazywanie ofiar postnych, które biskup lub prezydent gminy wykorzystuje, by pomagać członkom okręgu lub gminy, cierpiącym z powodu ubóstwa, choroby czy innych trudności. Możesz też poświęcać swój czas i dzielić się swoimi talentami. Możesz służyć bezdomnym, niepełnosprawnym, wdowom i innym osobom z sąsiedztwa czy społeczności.

Poza troską o potrzebujących na poziomie lokalnym i indywidualnym Kościół dociera do ludzi innych wyznań, którzy cierpią z powodu klęsk żywiołowych, ubóstwa, choroby i innych sytuacji kryzysowych. Kościół zapewnia zasoby potrzebne do przeżycia, by pomóc rodzinom i poszczególnym jednostkom w wyjściu z kryzysu i w pracy zmierzającej ku samowystarczalności. Darowizny na kościelny Nieusta-

jący Fundusz Edukacyjny zapewniają pozbawionym przywilejów społecznych Świętym w Dniach Ostatnich środki na kontynuowanie ich kształcenia. Misjonarze służby kościelnej poświęcają swój czas i środki, by podnieść poziom w zakresie umiejętności czytania i pisania, promować zdrowy tryb życia oraz zapewnić szkolenie.

Dodatkowe źródła: List Jakuba 1:27; Jakub 2:17–19; NiP 42:31; 104:15–18

Zobacz także: Post i ofiary postne; Służba

Ponowne narodzenie (*Zobacz:* Chrzcist; Przymierze; Zbawienie)

Pornografia

Pornografią nazywamy wszelkie materiały, przedstawiające lub opisujące ciało ludzkie lub zachowanie seksualne w sposób wywołujący podniecenie seksualne. Rozpowszechniana jest za pośrednictwem mediów, czyli czasopism, książek, telewizji, filmów, muzyki oraz Internetu. Jest ona szkodliwa dla ducha podobnie jak dla ciała szkodliwe są: tytoń, alkohol i narkotyki. Jakakolwiek forma korzystania z materiałów pornograficznych jest pogwałceniem przykazania Bożego: „Nie będziesz [...] popełniał cudzołóstwa, [...] ani czynił niczego takiego” (NiP 59:6). Pornografia może prowadzić do innych poważnych grzechów. Członkowie Kościoła powinni unikać wszelkich form pornografii i sprzeciwiać się jej wydawaniu, rozpowszechnianiu i wykorzystywaniu.

Pornografia uzależnia, co jest tragiczne w skutkach. Podobnie jak inne uzależnienia prowadzi ludzi do eksperymentowania i szukania silniejszych form pobudzania się. Jeśli eksperymentujesz z nią i dajesz się złapać w pułapkę, zniszczy cię, obniżając stan twego umysłu, uczuciowości i ducha. Obedrze cię z szacunku do siebie i poczucia piękna życia. Zniszczy cię i poprowadzi ku złym myślom, a prawdopodobnie także ku złym czynkom. Sprowadzi straszne zniszczenie do twoich związków rodzinnych.

Ze względu na uzależniającą naturę pornografii i krzywdę, jaką może wyrządzić ciału i duchowi, słudzy Boga nieustannie ostrzegają nas, byśmy od niej stronili. Jeśli znalazłeś się w pułapce pornografii, natychmiast przestań zajmować się nią i szukaj pomocy. Dzięki pokucie możesz uzyskać wybaczenie i znaleźć nadzieję w ewangelii. Udaj się do biskupa lub prezydenta gminy po poradę na temat przezwyciężenia problemu i szukaj uzdrowienia poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa. Proś Pana, by dał ci siłę, abyś przezwyciężył to okropne uzależnienie.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 5:27–28; List do Rzymian 6:12; Alma 39:9; NiP 42:23

Zobacz także: Czystość moralna; Pokusy

Posłuszeństwo

W przedziemskiej egzystencji Ojciec Niebieski przewodniczył wielkiej Naradzie w Niebie. Tam dowiedzieliśmy się o Jego planie dla naszego zbawienia, który obejmował czas próby na Ziemi: „Uczyńmy Ziemię, na której mogą mieszkać. I tak ich wypróbujemy, czy wykonają wszystko, co im Pan, ich Bóg, nakaze” (Abraham 3:24–25). Jednym z powodów, dla których jesteś na Ziemi, jest okazanie twej gotowości do przestrzegania przykazań Ojca Niebieskiego.

Wiele osób uważa, że przykazania są ciężarem i ograniczają wolność i osobisty rozwój. Zbawiciel nauczał jednak, że prawdziwa wolność pojawia się jedynie w wyniku podążania za Nim: „Jeżeli wytrwacie w słowie moim, prawdziwie uczniami moimi będziecie i poznacie prawdę, a prawda was wyswobodzi” (Ew. Jana 8:31–32). Bóg daje przykazania dla twego dobra. Są one pełnymi miłości wskazówkami, danymi dla twego szczęścia oraz fizycznego i duchowego dobrobytu.

Prorok Józef Smith nauczał, że posłuszeństwo przykazaniom prowadzi do błogosławieństw Bożych. Powiedział: „Jest prawo, nieodwołalnie postanowione w niebie zanim powstał świat, od którego są uzależnione wszystkie błogosławieństwa — I kiedy otrzymujemy jakieś błogosławieństwo

od Boga, jest to przez posłuszeństwo temu prawu, od którego jest ono uzależnione” (NiP 130:20–21). Zasady tej nauczał też król Beniamin. „Pragnę, abyście rozważyli błogosławieństwa i szczęście tych, którzy przestrzegają przykazań Boga” — radził. „Gdyż Bóg ich błogosławi we wszystkim, zarówno w sprawach doczesnych jak i duchowych, i jeśli pozostaną wierni do końca, wstąpią do nieba, aby tam przebywać z Bogiem w stanie wiecznego szczęścia. Pamiętajcie, że jest to prawda, albowiem Pan to powiedział” (Mosjasz 2:41).

Nasze posłuszeństwo przykazaniom jest wyrazem naszej miłości do Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa. Zbawiciel powiedział: „Jeśli mnie miłujecie, przykazań moich przestrzegać będziecie” (Ew. Jana 14:15). Później oświadczył: „Jeśli przykazań moich przestrzegać będziecie, trwać będziecie w miłości mojej, jak i Ja przestrzegałem przykazań Ojca mego i trwam w miłości jego” (Ew. Jana 15:10).

Dodatkowe źródła: Ks. Jozuego 24:14–15; Ks. Kaznodziei Salomona 12:13; Ew. Mateusza 7:21; Ew. Jana 7:17; 1 Nefi 3:7; NiP 58:21–22; 82:8–10

Zobacz także: Plan zbawienia; Wolna wola

Post i ofiary postne

Post to dobrowolne obywanie się bez jedzenia i picia przez pewien czas. Post połączony ze szczerą modlitwą może pomóc ci w przygotowaniu siebie i innych na otrzymanie błogosławieństw Bożych.

Cele postu

Pewnego razu Zbawiciel wypędził z dziecka diabła i wykorzystał to doświadczenie, aby nauczać Swoich uczniów na temat mocy modlitwy i postu. Jego uczniowie zapytali Go: „Dlaczego my nie mogliśmy go wypędzić?” Jezus odpowiedział: „Dla niedowiarstwa waszego. Bo zaprawdę powiadam wam, gdybyście mieli wiarę jak ziarno gorczycy, to powiedzielibyście tej górze: Przenieś się stąd tam, a przeniesie się,

i nic niemożliwego dla was nie będzie. Ale ten rodzaj nie wychodzi inaczej, jak tylko przez modlitwę i post". (Zob. Ew. Mateusza 17:14–21).

Opowieść ta uczy, że modlitwa i post mogą dać dodatkową siłę zarówno tym, którzy udzielają błogosławieństw kapłańskich, jak i tym, którzy je otrzymują. Można też zastosować ją do osobistych wysiłków zmierzających do życia według ewangelii. Jeśli masz jakąś słabość lub grzech, który starasz się przezwyciężyć, możesz potrzebować postu i modlitwy celem otrzymania pomocy lub wybaczenia, którego pragniesz. Podobnie jak w przypadku demona, którego wypędził Zbawiciel, twoja trudność może być tego rodzaju, że poradzić sobie z nią można jedynie poprzez modlitwę i post.

Twój post może mieć wiele celów. Post jest jednym ze sposobów oddawania czci Bogu i wyrażania Mu wdzięczności (zob. Ew. Łukasza 2:37; Alma 45:1). Możesz pościć, kiedy prosisz Ojca Niebieskiego o błogosławieństwo dla chorych lub cierpiących (zob. Ew. Mateusza 17:14–21). Post może pomóc tobie i tym, których kochasz, w otrzymaniu objawienia i nawróceniu się na prawdę (zob. Alma 5:46; 6:6). Poprzez post możesz zdobyć siłę do opierania się pokusom (zob. Ks. Izajasza 58:6). Możesz pościć, kiedy starasz się ukorzyć przed Bogiem i wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa (zob. Omni 1:26; Helaman 3:35). Możesz pościć, by otrzymać przewodnictwo, kiedy dzielisz się ewangelią i wykonujesz powołania kościelne (zob. Dzieje Apostolskie 13:2–3; Alma 17:3, 9; 3 Nefi 27:1–2). Post może towarzyszyć prawemu smutkowi lub żałobie (zob. Alma 28:4–6; 30:1–2).

Niedziela postna

Kościół wyznaczył na dzień postu jedną niedzielę w miesiącu, zazwyczaj jest to pierwsza niedziela. Właściwe przestrzeganie niedzieli postnej oznacza obejście się bez jedzenia i picia przez dwa kolejne posiłki, obecność na spotkaniu postnym połączonym ze składaniem świadectw oraz przekazanie ofiary postnej na pomoc dla tych, którzy są w potrzebie.

Kwota twojej ofiary postnej powinna stanowić przynajmniej równowartość dwóch posiłków, których nie zjadłeś. Jeśli możesz, bądź szczodry i przekaż kwotę przekraczającą tę sumę.

Poza przestrzeganiem dni postu wyznaczonych przez przywódców Kościoła, możesz pościć w innych dniach, zgodnie ze swoimi potrzebami i potrzebami innych. Jednakże nie powinienes pościć zbyt często ani przez zbyt długi okres.

Prawdziwy post

W Kazaniu na Górze Jezus nauczał, czym jest prawdziwy post. Potępiał hipokrytów, którzy w czasie postu „szpecą [...] twarze swoje, aby ludziom pokazać, że poszczą”. Zamiast na zewnątrz okazywać prawość, powinienes pościć przed „[Ojcem twoim], który jest w ukryciu, a Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odplaci tobie” (Ew. Mateusza 6:16–18).

Prorok Izajasz również nauczał o prawdziwym duchu postu: „Lecz to jest post, w którym mam upodobanie: że się rozwiązuje bezprawne więzy, że się zrywa powrozy jarzma, wypuszcza na wolność uciśnionych i łamie wszelkie jarzmo, że podzielisz twój chleb z głodnym i biednych bezdomnych przyjmiesz do domu, gdy zobaczysz nagiego, przyodziejiesz go, a od swojego współbrata się nie odwrócisz” (Ks. Izajasza 58:6–7).

Izajasz świadczył też o błogosławieństwach, które przychodzą w wyniku przestrzegania przez nas prawa postu. „Wtedy twoje światło wszędzie jak zorza poranna i twoje uzdrowienie rychło nastąpi; twoja sprawiedliwość pójdzie przed tobą, a chwała Pańska będzie twoją tylną strażą. Gdy potem będziesz wołał, Pan cię wysłucha, a gdy będziesz krzychał o pomoc, odpowie: Oto jestem! Gdy usuniesz spośród siebie jarzmo, szydercze pokazywanie palcem i bezecne mówienie, gdy głodnemu podasz swój chleb i zaspokoisz pragnienie strapionego, wtedy twoje światło wszędzie w ciemności, a twój zmierzch będzie jak południe, i Pan będzie

ciebie stale prowadził i nasyci twoją duszę nawet na pustkowia-
ch, i sprawi, że twoje członki odzyskają swoją siłę, i
będziesz jak ogród nawodniony i jak źródło, którego wody
nie wysychają” (Ks. Izajasza 58:8–11).

Dodatkowe źródła: 3 Nefi 13:16–18; NiP 59:12–14; 88:76, 119

Zobacz także: Modlitwa

Poświęcenie

Poświęcić to wyrzec się czegoś, co jest dla nas cenne, ze
względu na coś, co ma większą wartość. Jako Święci w
Dniach Ostatnich mamy możliwość poświęcania ziemskich
rzeczy dla Pana i Jego królestwa. Członkowie Kościoła Jezusa
Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich powinni być gotowi
na dokonanie każdego poświęcenia, wymaganego przez
Pana. Gdyby nie wymagano od nas poświęcenia, nigdy nie
bylibyśmy w stanie rozwinąć wiary koniecznej do wiecznego
zbawienia.

Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa jest wielką i wieczną
ofiarą (czyli poświęceniem), która znajduje się u podstaw
ewangelii (zob. Alma 34:8–16). Zanim Zbawiciel dokonał
Zadośćuczynienia, lud Jego przymierza składał w ofierze
zwierzęta, co było symbolem Jego ofiary. Praktyka ta pomogła
im oczekiwać Zadośćuczynienia (zob. Mojżesz 5:4–8). Nakaz
składania ofiar ze zwierząt zakończył się wraz ze śmiercią
Jezusa Chrystusa. W dzisiejszym Kościele na pamiątkę zadość
czyniącej ofiary Zbawiciela przyjmujemy sakrament.

Poza pamiętaniem o zadość czyniącej ofierze Jezusa
Chrystusa, mamy składać naszą własną ofiarę: skruszone
serce i pokornego ducha. Zbawiciel powiedział: „Nie złożycie
Mi więcej krwawych ofiar ani ofiar całopalenia, gdyż nie
przyjmę żadnej krwawej ofiary ani ofiary całopalenia. Waszą
ofiara dla Mnie będzie skruszone serce i pokorny duch. I kto
przyjdzie do mnie ze skruszonym sercem i w pokorze ducha,
ochrzczę go ogniem Ducha Świętego” (3 Nefi 9:19–20).

Mieć skruszone serce i pokornego ducha to ukorzyć się i być otwartym na wolę Boga oraz na radę tych, których On powołał do przewodzenia Jego Kościołowi. Oznacza to także odczuwanie głębokiego smutku z powodu grzechu i szczerą pragnienie pokuty. Prorok Lehi podkreślił ważność składania takiej ofiary: „Oto [Chrystus] poświęca siebie jako ofiarę za grzech, aby zaspokoić wymagania prawa wobec tych wszystkich, którzy mają skruszone serce i pokornego ducha, i wobec nikogo innego wymagania tego prawa nie mogą być zaspokojone” (2 Nefi 2:7). Jeśli nie złożymy w ofierze skruszonego serca i pokornego ducha, nie możemy otrzymać pełni błogosławieństw, które przychodzą dzięki Zadośćuczynieniu.

Jeśli jesteś gotów poświęcić się tak, jak nakazał Pan, będziesz przez Niego przyjęty. Nauczał On: „Wszyscy spośród tych, co wiedzą, że serca ich są uczciwe, i są ukorzeni, i ich duchy skruszone, i chętni przestrzegać przymierzy przez ofiarę — wszelką ofiarę, jaką Ja, Pan, nakażę — przyjęci są przeze mnie” (NiP 97:8). Mając wieczną perspektywę możesz dostrzec, że wyrzekanie się rzeczy tego świata wcale nie jest poświęceniem. Błogosławieństwa, które otrzymujesz, przewyższają wszystko, co oddajesz.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 19:16–22; NiP 59:8

Zobacz także: Miłość; Pokuta; Posłuszeństwo; Sakrament; Służba; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Praca misjonarska

Kiedy doświadczamy błogosławieństw życia zgodnego z zasadami ewangelii, w oczywisty sposób chcemy dzielić się tym błogosławieństwem z innymi. Pan mówił o radości, która pojawia się w naszym życiu, kiedy dzielimy się Jego ewangelią:

„I choćbyś się trudził przez wszystkie swoje dni głosząc pokutę temu ludowi i przywiódł do mnie zaledwie jedną duszę, jakże wielka będzie twoja radość z nią w królestwie mojego Ojca!

A jeżeli wielka będzie twoja radość z przyprowadzenia do mnie jednej duszy do królestwa mojego Ojca, jakże wielka będzie twoja radość, gdy przyprowadzisz do mnie wiele dusz!” (NiP 18:15–16).

Każdy członek jest zobowiązany do tego, aby być misjonarzem

Pan oświadczył, że obowiązek pracy misjonarskiej spoczywa na wszystkich Świętych w Dniach Ostatnich (zob. NiP 88:81). Jako członek Kościoła Pana możesz dzięki prowadzeniu dobrego życia i dzięki sile świadectwa pomóc w przygotowaniu członków rodziny, przyjaciół i znajomych na spotkanie się z pełnoetatowymi misjonarzami.

Najsilniejszym przesłaniem misjonarskim, jakie możesz przekazać, jest twój przykład szczęśliwego życia, jakie widzisz jako Święty w Dniach Ostatnich. Pamiętaj, że ludzie nie przystępują do Kościoła jedynie z powodu zasad ewangelii, jakich się uczą. Robią to, ponieważ odczuwają coś, co zaczyna zaspokajać ich potrzeby duchowe. Jeśli twa przyjaźń jest szczerą, przyjaciele będą mogli poczuć ducha twego świadectwa i szczęścia.

Poza tym ustanawiając dobry przykład, możesz być „zawsze [gotów] do obrony przed każdym, domagającym się od [ciebie] wytłumaczenia się z nadziei [twojej]” (I List Piotra 3:15). Możesz modlić się o możliwość opowiedzenia innym o przywróconej ewangelii. Wówczas bądź czujny, ponieważ wielu ludzi tęskni do prawdy.

Służenie na pełnoetatowej misji

Po swoim Zmartwychwstaniu Pan nakazał uczniom: „Idźcie [...] i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Ew. Mateusza 28:19). Aby wypełnić to przykazanie, młodzi mężczyźni tego Kościoła, którzy są do tego zdolni, mają obowiązek duchowego, fizycznego i emocjonalnego przygotowania się do słu-

żenia jako pełnoetatowi misjonarze. Możliwość odbycia pełnoetatowej misji mają również kobiety stanu wolnego i dojrzałe pary. Jeśli pragniesz służyć na pełnoetatowej misji, porozmawiaj ze swoim biskupem lub prezydentem gminy.

Śłużenie nowym członkom Kościoła

Praca misjonarska obejmuje pomaganie i wspieranie tych, którzy przystąpili do Kościoła. Kiedy zastanawiasz się nad tym obowiązkiem, pamiętaj, że nowi członkowie mogą napotykać próby, kiedy przystępują do Kościoła. Ich nowe zobowiązania często obejmują wyrzeczenie się starych przyzwyczajzeń oraz opuszczenie starych przyjaciół i znajomych. Poza tym Kościół pokazuje nowy sposób życia, który może wydawać się inny i stawiać duże wymagania.

Każdy nowy członek Kościoła potrzebuje trzech rzeczy: przyjaciela, powołania i odżywiania „dobrym słowem Bożym” (Moroni 6:4). Możesz starać się pomagać w tych wysiłkach. Zawsze możesz być przyjacielem. Nawet jeśli nie zajmujesz stanowiska, które pozwala ci formalnie powoływać do służby w Kościele lub przydzielać obowiązki, możesz pracować u boku nowych członków w dziele służby. Możesz też szukać możliwości dzielenia się słowem Bożym z nowymi członkami.

Dodatkowe źródła: Ew. Marka 16:15; Alma 26:1–16; NiP 4; 60:2; 84:88; 123:12

Praca nad historią rodzinną i genealogia

3 kwietnia 1836 roku prorok Eliasz przyszedł do Józefa Smitha i Oliwiera Cowdery w Świątyni Kirtland. Nadał im kapłańską moc pieczętowania, umożliwiając zapieczętowanie rodzin przez wszystkie pokolenia. Nadając tę moc, wypełnił prorocтво mówiące, że Pan pošle go, „aby zwrócił serca ojców do dzieci, a dzieci do ojców, bo inaczej cała ziemia zostanie dotknięta klątwą” (zob. NiP 110:14–16; zob. także Ks. Malachiasza 3:23–24).

Dzięki pracy nad historią rodzinną możesz wziąć udział w dalszym wypełnianiu się tego proroctwa. Możesz poznać swoich przodków i bardziej ich pokochać. Historie o ich odwadze i wierze mogą być dla Ciebie natchnieniem. Będziesz mógł przekazać to dziedzictwo swoim dzieciom.

Są to trwałe korzyści płynące z pracy nad historią rodzinną, ale nie stanowią one zasadniczego powodu, dla którego Kościół z wielkim poświęceniem gromadzi rejestry genealogiczne. Wszystkie wysiłki związane z kościelną historią rodzinną idą w kierunku stworzenia „łączącego ogniwa [...] pomiędzy ojcami a dziećmi” (NiP 128:18). To łączące ogniwo powstaje dzięki mocy kapłańskiej poprzez święte obrzędy świątynne, jakie otrzymujemy w imieniu naszych przodków.

Odkupienie zmarłych

Wiele dzieci Ojca Niebieskiego umarło, nie mając możliwości przyjęcia pełni ewangelii. Pan w Swym miłosierdziu i nieskończonej miłości przygotował dla nich sposób zdobycia świadectwa o ewangelii i przyjęcia kapłańskich obrzędów niezbędnych do zbawienia.

W świecie duchów głosi się „Ewangelię tym, co umarli w swych grzechach, bez wiedzy prawdy, czyli w występku, odrzuciwszy proroków. Tych [uczy się] wiary w Boga, pokuty za grzechy, zastępczego chrztu dla odpuszczenia grzechów, daru Ducha Świętego przez nałożenie rąk, i wszystkich innych zasad Ewangelii niezbędnych im do poznania, aby się nadawali i mogli być sądzeni według ludzi w ciele, ale żyć według Boga w duchu” (NiP 138:32–34).

Wielu ludzi w świecie duchów przyjmuje ewangelię. Jednakże sami nie mogą przyjąć obrzędów kapłańskich, ponieważ nie posiadają ciał fizycznych. W świętych świątyniach mamy przywilej dokonywania obrzędów w ich imieniu. Obrzędy te obejmują: chrzest, konfirmację, wyświęcenie do Kapłaństwa Melchizedeka (w przypadku mężczyzn), obdarowanie, zapieczętowanie małżeństwa i zapieczętowanie dzieci

do rodziców. Pan objawił tę pracę Prorokowi Józefowi Smithowi, przywracając praktykę, która była objawiona chrześcijanom krótko po Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa (zob. I List do Koryntian 15:29).

Kiedy otrzymujesz obrzędy kapłańskie w imieniu zmarłych, stajesz się dla nich zbawicielem na górze Syjon (zob. Ks. Abdiasza 1:21). Twoje wysiłki stają się podobne do zadość czyniącej ofiary Zbawiciela — wykonujesz pracę zbawienia dla tych, którzy sami nie mogą jej dokonać.

Twoje obowiązki w zakresie pracy nad historią rodzinną

W pracy nad historią rodzinną masz trzy podstawowe obowiązki:

1. Przyjęcie obrzędów świątynnych dla siebie i pomoc najbliższym członkom rodziny w otrzymaniu ich.
2. Posiadanie aktualnej rekomendacji świątynnej i jak najczęstsze uczęszczanie do świątyni, gdy tylko pozwalają na to okoliczności.
3. Zbieranie informacji na temat historii rodzinnej, abyś mógł pomóc swoim przodkom w otrzymaniu błogosławieństw świątynnych.

Możesz brać udział w pracy świątynnej i pracy nad historią rodzinną, przynajmniej do pewnego stopnia, bez względu na okoliczności i na to, gdzie mieszkasz. Choć prawdopodobnie nie będziesz mógł zrobić wszystkiego, możesz jednak uczynić coś. Poniższe pomysły mogą pomóc ci zacząć:

- Zapisuj ważne szczegóły swojego życia. Zapisz datę i miejsce swoich urodzin oraz datę chrztu i konfirmacji. Prowadź osobisty dziennik, by zapisywać najważniejsze wydarzenia swojego życia, włącznie z osobistymi doświadczeniami, które będą wzmacniać wiarę twoich dzieci i przyszłych pokoleń.

- Poznaj swoich przodków. Zacznij od zapisania informacji ze swojej pamięci i z dostępnych ci w domu źródeł. Notuj istotne informacje, które dokładnie pamiętasz lub które możesz uzyskać od rodzeństwa, rodziców, wujków, cioć, dziadków i pradziadków. W miarę możliwości zdobądź kopie zaświadczeń lub innych dokumentów, które zawierają te informacje. Kiedy zbierzesz więcej informacji, możesz zechcieć poszukać danych w innych miejscach, takich jak rejestry publiczne. W swoim okręgu lub gminie być może jest konsultant ds. historii rodzinnej, który może ci pomóc. Możesz też odwiedzić oficjalną stronę internetową Kościoła, zajmującą się historią rodzinną: www.familysearch.org.
- Kiedy odnajdziesz dane o swoich przodkach, zapisz te informacje na wykresach rodowych i na formularzach grupowych rejestrów rodzinnych. Formularze te dostępne są w formie dokumentów na papierze, jak i programów komputerowych wydanych przez Kościół, takich jak Personal Ancestral File (Osobisty rejestr rodowy przodków).

Kiedy zdobędziesz niezbędne informacje o przodkach, którzy zmarli nie przyjąwszy ewangelii, zapewnij im wykonanie za nich pracy świątynnej. Nawet jeśli nie mieszkasz wystarczająco blisko świątyni, aby dokonać dla siebie i za członków rodziny tych obrzędów, możesz przedłożyć nazwiska przodków do świątyni, aby inni mogli wykonać za nich tę pracę. Może jesteś w stanie odwiedzić najbliższe centrum historii rodzinnej lub skonsultować się z konsultantami ds. historii rodzinnej w okręgu lub gminie, by zobaczyć, jak to zrobić.

Prorok Józef Smith oświadczył, że „są to zasady co do umarłych i żywych, których nie można lekko pominąć, jeżeli chodzi o nasze zbawienie. Bowiem ich zbawienie jest niezbędne i zasadnicze dla naszego zbawienia [...], że oni nie

mogą być udoskonaleni bez nas — ani my nie możemy być udoskonaleni bez naszych umarłych” (NiP 128:15). Dzięki swojemu udziałowi w pracy nad historią rodzinną, ty i twoi przodkowie możecie robić postępy ku zbawieniu.

Zobacz także: Świątynie

Proroctwo (*Zobacz:* Dary duchowe; Objawienie)

Prorocy

Jako członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jesteście błogosławieni tym, że prowadzą nas żyjący prorocy — natchnieni mężczyźni powołani do tego, by mówić w imieniu Pana tak jak Mojżesz, Izajasz, Piotr, Paweł, Nefi, Mormon i inni prorocy z pism świętych. Popieramy Prezydenta Kościoła jako naszego proroka, widzącego i objawiciela — jedyną osobę na Ziemi, która otrzymuje objawienia, by prowadzić cały Kościół. Popieramy też doradców w Radzie Prezydenta Kościoła i członków Kworum Dwunastu Apostołów jako proroków, widzących i objawicieli.

Podobnie jak prorocy dawnych czasów, dzisiejsi prorocy świadczą o Jezusie Chrystusie i nauczają Jego ewangelii. Czynią wiadomymi wolę Boga i Jego prawdziwy charakter. Mówią w sposób odważny i jasny, potępiając grzech i ostrzegając przed jego konsekwencjami. Czasami mogą być natchnieni, by dla naszej korzyści prorokować o przyszłych wydarzeniach.

Zawsze możesz pokładać zaufanie w żyjących prorokach. Ich nauki odzwierciedlają wolę Pana, który oświadczył: „Co ja, Pan, powiedziałem, rzekłem i nie usprawiedliwiam się; i chociaż przeminie niebo i Ziemia, słowo moje nie przeminie, lecz wszystko się wypełni, co sam rzekłem, lub co powiedzieli moi słudzy, bowiem jest to jedno” (NiP 1:38).

Twoje bezpieczeństwo zależy w największej mierze od postępowania w zgodzie ze słowem Pana, danym poprzez Jego proroków, szczególnie przez obecnego Prezydenta

Kościola. Pan ostrzega, że ci, którzy ignorują słowa żyjącego proroka, upadną (zob. NiP 1:14–16). Obiecuje On wielkie błogosławieństwa tym, którzy idą w ślady Prezydenta Kościoła.

„Przeto wy, to znaczy Kościół, zważać będziecie na wszystkie jego słowa i przykazania, które on wam da w miarę jak sam otrzyma, żyjąc w świętości wobec mnie;

Bo słowo jego przyjmiecie tak, jakby pochodziło z mych własnych ust, z całą cierpliwością i wiarą.

Bo jeżeli tak czynić będziecie, bramy piekielne nie prze mogą was; i rozproszy Pan Bóg moce ciemności przed wami i sprawi, że zadrży niebo dla waszego dobra i chwały Jego imienia” (NiP 21:4–6).

Dodatkowe źródła: II Ks. Kronik 20:20; Ks. Amosa 3:7; List do Efezjan 2:19–20; 1 Nefi 22:1–2; Mosjasz 13:33–35; NiP 107:91–92; Zasady Wiary 1:6

Przeciwności

Plan odkupienia Ojca Niebieskiego zawiera doświadczenie przez siebie przeciwności podczas ziemskiego życia. Próby, rozczarowania, smutek, choroby i ból stanowią trudny okres twego życia, jednak, jeśli zwrócisz się do Pana, mogą prowadzić do wzrostu duchowego, doskonalenia się i rozwoju.

Przeciwności mają różne źródła. Czasami możesz napotkać próby, które są konsekwencją twej dumy czy nieposłuszeństwa. Prób tych można unikać, prowadząc prawe życie. Inne stanowią po prostu naturalny etap życia i mogą pojawić się wtedy, kiedy żyjemy w prawości. Na przykład: możesz doświadczyć prób w postaci choroby, niepewności lub śmierci bliskiej ci osoby. Czasami przeciwności mogą pojawić się jako następstwo złych wyborów czy raniących słów i uczynków innych osób.

Reagowanie na przeciwności z wiarą

Twoje powodzenie i szczęście, zarówno doczesne jak i wieczne, w dużej mierze zależą od tego, w jaki sposób reagujesz na trudy życia.

Jedną z opowieści z Księgi Mormona ilustruje różne reakcje na przeciwności. Przez kilka dni prorok Lehi i jego rodzina wędrowali po pustkowiu, zdobywając pożywienie za pomocą łuków i strzał. Rodzina napotkała na trudności, kiedy synowie Lehiego stracili możliwość używania swoich łuków. Łuki Lamana i Lemuela utraciły swą sprężystość, a łuk Nefiego się złamał. Laman i Lemuel, głodni i zmęczeni, zaczęli złorzeczyć Panu. Nawet Lehi zaczął szemrać. Jednak Nefi nie poddał się zniechęceniu. Zaczął działać. Powiedział: „I stało się, że ja, Nefi, zrobiłem z drzewa łuk i z prostej żerdzi strzałę i uzbroiwszy się w łuk i strzałę, w procę i kamienie, zapytałem mojego ojca: Dokąd mam pójść, by zdobyć żywność?” Ukorzony słowami Nefiego Lehi zapytał Pana, gdzie powinni udać się, by zdobyć pożywienie. Pan odpowiedział na jego modlitwy i zaprowadził Nefiego do takiego miejsca. (Zob. 1 Nefi 16:15–31).

Niektórzy ludzie, stając w obliczu przeciwności przypominają Lamana i Lemuela. Narzekają i gorzknieją. Zadają pytania w stylu: „Dlaczego przytrafiło się to właśnie mnie? Dlaczego teraz muszę cierpieć? Czym sobie na to zasłużyłem?” A te pytania mają moc dominowania nad myślami. Mogą one zawładnąć ich widzeniem spraw, pochłonąć ich energię i pozbawić ich doświadczeń, które mieli otrzymać zgodnie z wolą Pana. Zamiast reagować w taki właśnie sposób, powinniśmy naśladować przykład Nefiego. Zastanów się nad takimi pytaniami jak: „Co mam zrobić? Czego ma mnie nauczyć to doświadczenie? Co mam zmienić? Komu mam pomóc? W jaki sposób mam przypomnieć sobie w czasie prób o wielu błogosławieństwach?”

Każdy rodzaj przeciwności wymaga innej reakcji. Na przykład: jeśli dotknęła cię choroba, może po prostu musisz być cierpliwy i wierny. Jeśli cierpisz z powodu słów lub czynów innych osób, powinieneś pracować nad wybaczeniem tym, którzy cię obrazili. Jeśli jesteś ofiarą znęcania się, natychmiast powinieneś/powinnaś poszukać pomocy. Jeśli próby są

następstwem twego nieposłuszeństwa, powinieneś/powinnaś poprawić swoje zachowanie i z pokorą prosić o wybaczenie.

Choć reakcje na przeciwności będą się różnić, jedna kwestia powinna być niezmienna: twoje zaufanie do Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa. Prorok Alma nauczał: „Kto zaufa Bogu, otrzyma pomoc w swych trudnościach, kłopotach i cierpieniach i zostanie podniesiony ostatniego dnia” (Alma 36:3).

Zaufanie do Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa

Kiedy ufasz Ojcu i Synowi, jesteś pewien, że kochają cię w doskonały sposób — chcą, abyś był szczęśliwy i pomogą ci wzrastać duchowo. Przestrzegasz przykazań. Starasz się poznać Ich wolę i czynisz to, czego Oni wymagają od ciebie, nawet jeśli twoje własne pragnienia są inne. Twoim modlitwom o ulgę w cierpieniach towarzyszy zrozumienie, że Ojciec Niebieski nie rozwiąże natychmiast wszystkich problemów, że może chce, abyś poczekał, nadal wzrastając i ucząc się. Dzięki temu wszystkiemu odnajdziesz pocieszenie w przekonaniu, że Zbawiciel doskonale rozumie twoje próby. Jego nieskończone Zadośćuczynienie polegało między innymi na tym, że wziął On na Siebie „boleści i choroby swego ludu”. Wziął na Siebie „ich słabości, aby Jego serce przepęłniło się miłosierdziem przez doświadczenia w ciele, aby przez doświadczenia w ciele poznał, jak może pomagać swoim w ich słabościach” (Alma 7:11–12). Jako że doświadczył On twojego bólu, wie też, w jaki sposób ci pomóc. Jeśli zwracasz się do Niego z wiarą, wzmocni cię tak, że wytrzymasz każdą próbę, jakiej doświadczysz.

Kiedy starasz się zaufać Panu w czasach prób, pamiętaj o następującej radzie danej poprzez Proroka Józefa Smitha:

„Nagroda tego, co jest wierny w cierpieniu, jest większa w królestwie niebieskim.

Nie możecie tymczasem dostrzec waszymi śmiertelnymi oczami zamiaru Boga odnośnie tego, co nastąpi później, ni chwały, jaka nastąpi po wielu cierpieniach.

Bowiem błogosławieństwa przychodzą po wielu cierpieniach” (NiP 58:2–4).

Odnajdowanie pokoju i radości podczas przeciwności

Możesz odnaleźć pokój i radość nawet wtedy, kiedy zmagasz się z wyzwaniem i smutkiem. W Księdze Mormona znajduje się opowieść o prawym ludzie, który nauczył się tej prawdy. Cierpiąc niewolę pod rządami okrutnego władcy, otworzyli swe serca przed Bogiem (zob. Mosjasz 24:8–12). Pan odpowiedział:

„Podnieście głowy i bądźcie dobrej myśli, albowiem pamiętam obietnicę, którą mi daliście, i sprzymierzę się z Moim ludem, i wyzwolę go z niewoli.

Uczynię lekkimi ciężary włożone na wasze ramiona, że nie będziecie ich odczuwać, nawet gdy jesteście w niewoli, i uczynię to, abyście mogli odtąd świadczyć o Mnie i z całą pewnością wiedzieli, że Ja, Pan Bóg, jestem z Moim ludem w ich niedoli” (Mosjasz 24:13–14).

Lud zareagował z wiarą i „stało się, że ciężary włożone na [nich] stały się im lekkie, a Pan wzmocnił ich, że mogli znosić swe trudy z łatwością, i we wszystkim poddawali się oni woli Pana cierpliwie i z pogodą ducha” (Mosjasz 24:15).

Podobnie jak ci prawi ludzie możesz „[poddac] się [...] woli Pana cierpliwie i z pogodą ducha”, wiedząc, że wzmocni cię podczas prób. Obiecał On: „Wszystko, co was dotknęło, obróci się na wasze dobro i chwałę mojego imienia” (NiP 98:3).

Dodatkowe źródła: List do Hebrajczyków 4:15–16; 2 Nefi 2:11–24; Mosjasz 23:21–22; NiP 105:6; 121:7–9; 122

Zobacz także: Plan zbawienia; Pokój; Pokuta; Wybaczenie

Przedziemska egzystencja (*Zobacz:* Plan zbawienia)

Przeklinanie (*Zobacz:* Błuznierstwo)

Przymierze

Przymierze to święta umowa pomiędzy Bogiem a jakąś osobą lub grupą ludzi. Bóg ustanawia określone warunki i obiecuje błogosławić nas, kiedy będziemy dochowywać tych warunków. Kiedy zdecydujemy, że nie dochowamy przymierzy, nie możemy otrzymać błogosławieństw i w niektórych przypadkach cierpimy karę, która następuje w wyniku naszego nieposłuszeństwa.

Wszystkim obrędom kapłańskim niezbędnym do zbawienia towarzyszą przymierza. Na przykład: zawarłeś przymierze, kiedy zostałeś ochrzczony i odnawiasz je za każdym razem, kiedy przyjmujesz sakrament (zob. Mosjasz 18:8–10; NiP 20:37, 77, 79). Jeśli otrzymałeś Kapłaństwo Melchizedeka, złożyłeś przysięgę i zawarłeś przymierze kapłaństwa (zob. NiP 84:33–44). Świątynne obrzędy obdarowania i zapieczętowania również obejmują święte przymierza.

Zawsze pamiętaj o przymierzach, jakie zawierasz z Panem i szanuj je. Wówczas nie będziesz potrzebował żadnych napomnień w kwestii tego, co masz robić (zob. NiP 58:26–28). Duch Święty natchnie cię, a zachowanie Chrystusowe wejdzie na stałe do twego usposobienia. Zgodnie z tym, co obiecał Pan, „[otrzymasz] objawienie za objawieniem, wiedzę za wiedzą, [abyś poznał] tajemnice i ewangeliczne zasady pokoju — co przynoszą radość, co przynoszą życie wieczne” (NiP 42:61). Twoja największa nadzieja powinna mieć źródło w radości uświęcenia, które wypływa z boskiego przewodnictwa. Twoje największe obawy powinny być związane z utratą tych błogosławieństw.

Dodatkowe źródła: Ks. Jeremiasza 31:31–34; Mosjasz 5; Moroni 10:33; NiP 82:10; 97:8; 98:13–15

Zobacz także: Chrzest; Kapłaństwo; Małżeństwo; Obrzędy; Przymierze Abrahama; Sakrament; Świątynie

Przymierze Abrahama

Abraham otrzymał ewangelię i został wyświęcony na wyższego kapłana (zob. NiP 84:14; Abraham 1:2). Później zawarł małżeństwo celestialne, które jest przymierzem wyniesienia (zob. NiP 131:1–4; 132:19, 29). W związku z zawartym przymierzem otrzymał od Pana wspaniałe obietnice dotyczące jego rodziny. Mówiły one między innymi, że:

- Liczne będzie jego potomstwo (zob. I Ks. Mojżeszowa 17:5–6; Abraham 2:9; 3:14).
- Jego nasienie, czyli potomstwo, otrzyma ewangelię i będzie dzierżyć kapłaństwo (zob. Abraham 2:9).
- Dzięki służbie jego potomstwa „błogosławione będą wszystkie rodziny na Ziemi błogosławieństwami Ewangelii, które są błogosławieństwami zbawienia, czyli życia wiecznego” (Abraham 2:11).

Wszystkie te przymierza i obietnice, jakie Abraham otrzymał od Pana, nazywają się przymierzem Abrahama. Jest to wieczne przymierze, które rozciąga się na całe potomstwo Abrahama (zob. I Ks. Mojżeszowa 17:7). Aby dana osoba mogła być zaliczona do potomstwa Abrahama, musi przestrzegać praw i obrzędów ewangelii. Wówczas osoba ta może otrzymać wszystkie błogosławieństwa przymierza Abrahama, nawet jeśli nie jest jego dosłownym potomkiem (zob. List do Galacjan 3:26–29; 4:1–7; NiP 84:33–40).

Jako członek Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jesteś dzieckiem przymierza (zob. 3 Nefi 20:25–26). Otrzymałeś wieczną ewangelię i odziedziczyłeś te same obietnice, jakie dano Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Masz prawo do błogosławieństw kapłańskich i życia wiecznego, zależnie od twojej wierności w dokonywaniu obrzędów zbawienia i dotrzymywaniu towarzyszących im przymierzy. Dzięki twoim wysiłkom i pracy twych potomków błogosławione będą narody Ziemi.

Zobacz także: Błogosławieństwa patriarchalne; Kapłaństwo; Obrzędy; Przymierze; Życie wieczne

Przywrócenie ewangelii

Kiedy Jezus Chrystus był na Ziemi, ustanowił Swój Kościół pośród tych, którzy Go naśladowali. Po Jego Ukrzyżowaniu i śmierci Apostołów, z powodu rozprzestrzeniającego się odstępstwa zabrano z Ziemi pełnię ewangelii (zob. „Odstępstwo”, str. 92–93). Wielu mężczyzn i kobiet przez wieki Wielkiego Odstępstwa szukało pełni ewangelii, ale nie mogli jej znaleźć. Choć wielu szczerze głosiło o Zbawicielu i Jego naukach, nikt nie posiadał pełni prawdy czy kapłańskiego upoważnienia od Boga.

Wielkie Odstępstwo było czasem duchowej ciemności, ale teraz żyjemy w czasach, kiedy możemy mieć udział w „[świeśle] ewangelii o chwale Chrystusa” (II List do Koryntian 4:4; zob. także NiP 45:28). Pełnia ewangelii została przywrócona i znowu na Ziemi jest prawdziwy Kościół Jezusa Chrystusa. Nie może się z nim równać żadna inna organizacja. Jego istnienie nie jest wynikiem reformacji, kiedy mężczyźni i kobiety w dobrej wierze robili wszystko, co w ich mocy, by nastąpiła zmiana. Jest to przywrócenie Kościoła ustanowionego przez Jezusa Chrystusa. To dzieło Ojca Niebieskiego i Jego Umiłowanego Syna.

Jako członek Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich możesz otrzymać błogosławieństwa, których nie było na Ziemi przez prawie dwa tysiące lat. Poprzez obrzęd chrztu i konfirmacji możesz uzyskać odpuszczenie grzechów i cieszyć się stałym towarzystwem Ducha Świętego. Możesz żyć zgodnie z zasadami ewangelii, w jej pełni i prostocie. Możesz zrozumieć naturę Boskiej Trójcy, Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa, cel życia na Ziemi oraz rzeczywistość życia po śmierci. Masz ten przywilej, że jesteś prowadzony przez żyjącego proroka, który naucza w dzisiejszych czasach woli Bożej. Obrzędy świątynne umożliwiają ci

uzyskanie przewodnictwa i pokoju, przygotowanie do życia wiecznego, zapieczerowanie do rodziny oraz zapewnienie zmarłym przodkom obrzędów niezbędnych do zbawienia.

Wydarzenia związane z Przywróceniem

Poniżej znajduje się zarys kilku ważnych wydarzeń związanych z przywróceniem ewangelii i ustanowieniem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, o którym Pan powiedział, że jest „[jedynym prawdziwym i żywym kościołem] na powierzchni całej Ziemi” (NiP 1:30).

Wczesna wiosna 1820 roku. W poszukiwaniu prawdziwego Kościoła Jezusa Chrystusa czterastoletni Józef Smith modlił się w lasku, w pobliżu swego domu w Palmyrze, w stanie Nowy Jork. W odpowiedzi na jego pokorną modlitwę ukazali mu się Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus i powiedzieli, że nie powinien przystępować do żadnego z kościołów, znajdujących się w owych czasach na Ziemi. (Zobacz Józef Smith — Historia 1:11–19). W Kościele to doświadczenie nazywamy Pierwszą Wizją Józefa Smitha.

21–22 września 1823 roku. Do Józefa Smitha przyszedł anioł o imieniu Moroni. Moroni prorokował o nadchodzących wydarzeniach i powiedział Józefowi o kronikach Księgi Mormona, spisanych na złotych tablicach. Anioł pozwolił Józefowi zobaczyć złote płyty, które zostały zakopane w pobliżu Wzgórza Kumorah. (Zob. Józef Smith — Historia 1:27–53).

22 września 1827 roku. Józef Smith otrzymał złote płyty z rąk Moroniego na Wzgórzu Kumorah po tym, jak przez cztery kolejne lata 22 września, spotykał się z Moronim. (Zob. Józef Smith — Historia 1:53, 59).

15 maja 1829 roku. Józef Smith i jego skryba, Oliwier Cowdery, przeczytawszy podczas pracy nad tłumacze-

niem złotych płyt fragment na temat chrztu dla odpuszczenia grzechów, udali się w odosobnione miejsce, by zapytać Pana o tę sprawę. Tam, na brzegu rzeki Susquehanna, w pobliżu Harmony, w stanie Pensylwania, uzyskali odpowiedź na swoją modlitwę. Jan Chrzciel, zmartwychwstała istota, przyszedł do nich jako „wysłannik niebios [...] w obłoku światła”. Nadał im Kapłaństwo Aarona. Następnie, zgodnie z jego wskazówkami, Józef i Oliwier ochrztili się nawzajem i ustanowili się do Kapłaństwa Aarona. (Zob. Józef Smith — Historia 1:68–72; zob. także NiP 13).

Maj 1829 roku. Starożytni Apostołowie, Piotr, Jakub i Jan, nadali Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery Kapłaństwo Melchizedeka. (Zob. NiP 128:20).

Czerwiec 1829 roku. Prorok Józef Smith, prowadzony przez „dar i moc Bożą” (NiP 135:3), ukończył tłumaczenie Księgi Mormona.

26 marca 1830 roku. W Palmyrze, w stanie Nowy Jork, ukazały się pierwsze wydrukowane egzemplarze Księgi Mormona.

6 kwietnia 1830 roku. W Fayette Township, w stanie Nowy Jork, zorganizowano Kościół, który liczył na początku sześciu członków.

27 marca 1836 roku. Poświęcono Świątynię Kirtland, pierwszą świątynię wybudowaną w tej dyspensacji. Prorok Józef Smith ofiarował modlitwę poświęcającą, która dana mu była poprzez objawienie. (Zob. NiP 109).

3 kwietnia 1836 roku. W Świątyni Kirtland Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery ukazał się Zbawiciel. Józefowi i Oliwierowi ukazali się też i przekazali im

klucze kapłaństwa Mojżesz, Eliasz i prorok Eliasz. Prorok Eliasz przyniósł klucze mocy pieczętującej, które umożliwiają pieczętowanie rodzin na wieczność. (Zob. NiP 110).

Przeznaczenie Kościoła

Starotestamentowy prorok Daniel przepowiedział, że Bóg „stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone” i które „ostoi się na wieki” (Ks. Daniela 2:44). Prorokując, mówił o Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich — królestwie Bożym na Ziemi w dzisiejszych czasach. Kościół, mający początkowo sześciu członków, od dnia, w którym go zorganizowano, wzrasta i rozkwita, i nadal będzie rozwijał się, aż „[wypełni] całą ziemię” (Ks. Daniela 2:35; zob. także NiP 65:2). Każdego roku przyjmują chrzest setki tysięcy osób. Księga Mormona jest tłumaczona na wiele języków. Świątynie są wznoszone na całym świecie. Wraz z Jezusem Chrystusem, który jest głową Kościoła, żyjący prorocy będą kierować postępem Kościoła do aż czasu, gdy Ziemia będzie przygotowana na Drugie Przyjście Zbawiciela.

Prorok Józef Smith powiedział o błogosławieństwach Przywrócenia: „Teraz, cóż słyszymy w Ewangelii, którą otrzymaliśmy? Głos radości! Głos litości z nieba; i głos prawdy z ziemi; radosną nowinę dla umarłych; głos radości dla żyjących i umarłych; radosną nowinę wielkiej radości” (NiP 128:19).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 2:1–3; 29:13–14; Dzieje Apostolskie 3:19–21; Objawienie 14:6–7; 2 Nefi 3:3–15; NiP 128:19–21; 133:36–39, 57–58; Józef Smith — Historia

Zobacz także: Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Józef Smith; Objawienie; Odstępstwo

Rada Prezydenta Kościoła (*Zobacz:* Administracja Kościoła; Prorocy)

Raj

W pismach świętych słowo *raj* używane jest w różnych znaczeniach. Po pierwsze, wskazuje na miejsce pokoju i szczęścia w świecie duchów po życiu śmiertelnym, zarezerwowanym dla tych, którzy zostali ochrzczeni i pozostali wierni (zob. Alma 40:12; Moroni 10:34). Duchy, znajdujące się w więzieniu duchów, mają możliwość uczenia się ewangelii Jezusa Chrystusa, odpokutowania za swoje grzechy i przyjęcia obrzędów chrztu i konfirmacji dzięki pracy, jaką wykonujemy w świątyniach (zob. NiP 138:30–35). Kiedy to uczynią, mogą wejść do raju.

Słowo *raj* użyte w drugim znaczeniu występuje w opowieści Łukasza, opisującej Ukrzyżowanie Zbawiciela. Kiedy Jezus był na krzyżu, ukrzyżowany złoczyńca powiedział: „Jezu, wspomnij na mnie, gdy wejdiesz do Królestwa swego” (Ew. Łukasza 23:42). Zgodnie ze słowami Ew. Łukasza 23:43, Pan odpowiedział: „Zaprawdę, powiadam ci, dziś będziesz ze mną w raju”. Prorok Józef Smith wyjaśnił, że słowo to zostało tu błędnie przetłumaczone. W rzeczywistości Pan powiedział, że złoczyńca będzie z Nim w świecie duchów.

Słowo *raj* występuje również w II Liście do Koryntian 12:4, gdzie prawdopodobnie odnosi się do królestwa celestialnego. W dziesiątej Zasadzie Wiary słowo *rajskiej* opisuje chwałę Ziemi podczas Milenium.

Zobacz także: Plan zbawienia; Śmierć fizyczna; Zmartwychwstanie

Rodzina

23 września 1995 roku Prezydent Gordon B. Hinckley, piętnasty Prezydent Kościoła, przeczytał poniższą proklamację podczas generalnego spotkania Stowarzyszenia Pomocy. Ta natchniona proklamacja zatytułowana „Rodzina: Proklamacja dla świata” stała się ostatecznym oświadczeniem Kościoła na temat rodziny.

„My, Rada Prezydenta Kościoła i Rada Dwunastu Apostołów Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, uroczyście ogłaszamy, że małżeństwo między mężczyzną i kobietą jest wyświęcone od Boga i że rodzina zajmuje centralne miejsce w planie Stworzyciela dotyczącego wiecznego przeznaczenia Jego dzieci.

Wszystkie istoty ludzkie — mężczyźni i kobiety — są stworzone na obraz i podobieństwo Boga. Każdy jest umiłowanym synem lub córką niebiańskich rodziców i dlatego każdy posiada boską naturę i przeznaczenie. Płeć stanowi zasadniczą cechę tożsamości i celu istnienia każdej osoby w jej życiu przed przyjściem na ziemię, podczas życia ziemskiego i w wieczności.

Podczas życia przed przyjściem na świat, duchowi synowie i duchowe córki znały i czciły Boga, jako swojego Wiecznego Ojca i przyjęły Jego plan, dzięki któremu Jego dzieci mogą otrzymać fizyczne ciało i zdobyć doświadczenia podczas życia na ziemi, aby czynić postępy ku doskonałości i ostatecznie osiągnąć swoje boskie przeznaczenie, jako dziedzice życia wiecznego. Boski plan szczęścia umożliwia, aby związki rodzinne trwały nadal po śmierci. Święte obrzędy i przymierza dostępne w świętych świątyniach, umożliwiają ludziom powrót do obecności Boga a rodzinom zjednoczenie na wieczność.

Pierwsze przykazanie, jakie Bóg dał Adamowi i Ewie, nawiązywało do ich rodzicielskiego potencjału jako mąż i żona. Oświadczamy, że przykazanie Boga dla Jego dzieci, aby się rozmnażały i zapelniały ziemię, pozostaje w mocy. Oświadczamy także, iż Bóg nakazał, aby święta moc prokreacji była wykorzystywana tylko pomiędzy mężczyzną i kobietą, prawnie zaślubionymi jako mąż i żona.

Oświadczamy, że sposób, w jaki powstaje życie na ziemi, jest ustanowiony przez Boga. Potwierdzamy świętość życia i jego ważność w wiecznym planie Boga.

Mąż i żona mają świętą odpowiedzialność, aby kochać i dbać o siebie nawzajem oraz o swoje dzieci. 'Oto dzieci są

darem Pana' (Psalm 127:3). Rodzice mają święty obowiązek wychowywania swoich dzieci w miłości i prawości, zaspokajania ich potrzeb fizycznych i duchowych, nauczania ich miłości i służby wzajemnej, zachowywania przykazań Boga i bycia przestrzegającymi prawa obywatelami, niezależnie od tego gdzie mieszkają. Mężowie i żony — matki i ojcowie — staną przed Bogiem, aby być przez Niego osądzeni za wypełnienie tych zobowiązań.

Rodzina jest wyświęcona od Boga. Małżeństwo pomiędzy mężczyzną i kobietą stanowi podstawę Jego wiecznego planu. Dzieci mają prawo do tego, aby przyjść na świat w prawnie zaślubionym związku i być wychowywane przez ojca i matkę, którzy szanują przysięgę małżeńską i są im całkowicie wierni. Szczęście w życiu rodzinnym może być najpewniej osiągnięte, kiedy opiera się na naukach Pana Jezusa Chrystusa. Udatane małżeństwa i rodziny powstają i trwają w oparciu o zasady wiary, modlitwy, pokuty, przebaczenia, szacunku, miłości, współczucia, pracy i zdrowej rekreacji. Według boskiego zamysłu, ojcowie mają przewodniczyć swoim rodzinom w miłości i prawości, i są odpowiedzialni za zapewnienie swoim rodzinom niezbędnych środków do życia i ochrony. Głównym obowiązkiem matek jest dbałość o duchowy i fizyczny rozwój dzieci. W tych świętych odpowiedzialnościach, ojcowie i matki, są zobowiązani pomagać sobie wzajemnie, jako równi partnerzy. Niepełnosprawność, śmierć lub inne okoliczności mogą wymagać przystosowania do konkretnej sytuacji. W razie potrzeby powinna służyć pomocą dalsza rodzina.

Ostrzegamy te osoby, które łamią przymierze czystości, które molestują współmałżonka albo potomstwo, lub które nie wypełniają swoich obowiązków rodzinnych, pewnego dnia staną przed Bogiem, aby być przez Niego za to sądzeni. Ostrzegamy ponadto, że dezintegracja rodziny sprowadzi na ludzi, społeczeństwa i narody nieszczęścia przepowiedziane przez starożytnych i współczesnych proroków.

Wzywamy odpowiedzialnych obywateli i członków rządów na całym świecie, aby promowali takie zasady, które są przeznaczone, aby zachować i wzmacniać rodzinę, jako podstawową jednostkę społeczeństwa” (*Liahona*, październik 1996, 20).

Zobacz także: Domowy wieczór rodzinny; Małżeństwo; Świątynie

Rodzina modlitwa (*Zobacz:* Modlitwa)

Rozwód

W dokumencie „Rodzina: Proklamacja dla świata” Rada Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów „uroczyście [ogłosili], że małżeństwo między mężczyzną i kobietą jest wyświęcone od Boga i że rodzina zajmuje centralne miejsce w planie Stworzyciela dotyczącego wiecznego przeznaczenia Jego dzieci” (zob. str. 138 w tej książce). Pomimo tych prawd rozwody stały się czymś powszechnym w wielu społecznościach i wzrasta ich liczba nawet pośród członków Kościoła. Ta rozpowszechniająca się plaga nie jest dziełem Boga, ale Jego przeciwnika.

Każda para małżonków powinna wspólnie pracować nad tym, aby byli godni błogosławieństw wiecznego małżeństwa. Jeśli jesteś żonaty/zamężna i wraz z małżonkiem doświadczacie trudności, pamiętajcie, że rozwód czy separacja nie jest lekarstwem na większość kłopotów małżeńskich. Lekarstwo tkwi w ewangelii Jezusa Chrystusa — w pokucie, wybaczeniu, uczciwości i miłości; w traktowaniu współmałżonka tak, jak sam byś chciał być traktowany (zob. Ew. Mateusza 7:12). Kiedy pracujecie nad rozwiązaniem problemów, możecie iść razem do biskupa lub prezydenta gminy, by poradzić się go.

Zobacz także: Małżeństwo; Miłość; Miłość bliźniego; Rodzina; Świątynie

Rząd (*Zobacz:* Rządy i prawa cywilne)

Rządy i prawa cywilne

Rozdział 134 Nauk i Przymierzy zawiera deklarację wiary Świętych w Dniach Ostatnich „odnośnie rządów i praw w ogóle” (NiP 134, streszczenie rozdziału). Rozdział ten zawiera następujące oświadczenie:

„Wierzymy, że rządy zostały ustanowione przez Boga dla pożytku człowieka; i że czyni On ludzi odpowiedzialnymi za ich uczynki odnośnie ich, tak co do ustanawiania praw jaki i wykonywania ich, dla dobra i bezpieczeństwa społeczeństwa. [...]

Wierzymy, że wszyscy ludzie są zobowiązani do utrzymywania i popierania swych rządów, pod którymi zamieszkują, mając jednocześnie zapewnioną ochronę swych przyrodzonych i niezbędnych praw przez kodeksy tych rządów; i że bunt i rebelia nie przystoją żadnemu obywatelowi chronionemu w takowy sposób, i winny być stosownie karane; i że wszystkie rządy mają prawo wprowadzenia takich przepisów, jakie w ich własnej opinii są najlepiej obliczone na zabezpieczenie interesów publicznych; jednocześnie jednak uznające za świętą wolność sumienia.

Wierzymy, że każdy człowiek winien być poszanowany na swoim stanowisku, władcy i sędziowie jako tacy, będąc umieszczeni dla ochrony niewinnych i dla ukarania winnych; i że prawom wszyscy ludzie winni są respekt i poszanowanie, jako że bez nich pokój i harmonia byłyby zastąpione przez anarchię i terror; prawa ludzkie będąc ustanowione w tym właśnie celu, by regulować nasze interesy jako jednostki i jako narody, między człowiekiem i człowiekiem; a prawa boskie dane od nieba, wytyczające zasady co do spraw duchowych, dla wiary i oddawania czci, za oba rodzaje ma człowiek odpowiedzieć przed swym Stwórcą” (NiP 134:1, 5–6).

Kluczowym elementem oddzielenia kościoła od państwa jest obowiązek zagwarantowania wolności religijnej, spoczywający na rządzie. Prorocy w dniach ostatnich popierają tę zasadę, zgodnie ze słowami zapisanymi w jedenastej zasadzie wiary: „Domagamy się przywileju czczenia

Wszchemogącego Boga według tego, co nam dyktuje nasze sumienie i przyznajemy ten sam przywilej wszystkim ludziom — niech czczą na swój sposób, gdziekolwiek i cokolwiek czcić pragną”. Zgodnie z zasadą rozdziału kościoła od państwa, Kościół nie udziela poparcia żadnej partii ani kandydatowi. Nie zezwala na wykorzystywanie swoich budynków i urzędzeń dla celów politycznych. Kościół nie angażuje się w politykę, chyba że podnoszone są kwestie moralne, w których to przypadkach Kościół będzie się często wypowiadał.

Chociaż Kościół zajmuje stanowisko neutralne wobec polityki, jego przywódcy zachęcają członków, aby byli zaangażowanymi obywatelami. Jako Święci w Dniach Ostatnich powinniśmy zrozumieć, że w kraju, w którym mieszkamy, zajmujemy pewne miejsca i stanowiska. Uczmy się historii, dziedzictwa i praw swego kraju. Jeśli możemy głosować i wpływać na poczynania rządu, aktywnie zaangażujmy się w popieranie i obronę zasad prawdy, prawości i wolności.

Dodatkowe źródła: NiP 98:10; Zasady Wiary 1:12

Sabat

Sabat to dzień Pański, wyznaczony w każdym tygodniu na odpoczynek i oddawanie czci. W czasach Starego Testamentu lud przymierza uznawał za Sabat siódmy dzień tygodnia, ponieważ Bóg odpoczywał siódmego dnia po tym, jak stworzył Ziemię. Pan podkreślił ważność przestrzegania Sabatu w Dziesięciorgu Przykazań:

„Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić.

Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę,

ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego: Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach.

Gdyż w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął.

Dlatego Pan pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go” (II Ks. Mojżeszowa 20:8–11).

Po Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa, które miało miejsce pierwszego dnia tygodnia, uczniowie Pana zaczęli przestrzegać Sabatu w pierwszy dzień tygodnia — w niedzielę (zob. Dzieje Apostolskie 20:7).

W dniach ostatnich Pan nakazał nam, byśmy nadal święcili dzień Sabatu. Obiecał, że jeśli będziemy przestrzegać tego przykazania, otrzymamy „[pełnię] ziemi” (zob. NiP 59:16–20).

Jako że Sabat jest dniem świętym, powinien być zarezerwowany na godne i święte zajęcia. Nie wystarczy samo powstrzymywanie się od pracy i rekreacji. W rzeczywistości jeśli w Sabat jedynie powstrzymujemy się od robienia czegokolwiek, zawadzimy w święceniu dnia Sabatu. W objawieniu danym Józefowi Smithowi w 1831 roku Pan nakazał: „I abyś pełniej ustrzegł się od skazy świata, udasz się do domu modlitwy i ofiarujesz swe sakramenty w moim świętym dniu; Bowiem zaprawdę jest to dzień przeznaczony tobie, abyś odpoczął od trudów, i oddał cześć Najwyższemu” (NiP 59:9–10). W zgodzie z tym objawieniem każdego tygodnia uczestniczymy w spotkaniu sakramentalnym. Inne zajęcia odpowiednie dla dnia Sabatu to: modlenie się, medytowanie, studiowanie pism świętych i nauk proroków w dniach ostatnich, pisanie listów do rodziny i przyjaciół, czytanie odpowiednich materiałów, odwiedzanie chorych i cierpiących oraz uczęszczanie na inne spotkania kościelne.

Dodatkowe źródła: II Ks. Mojżeszowa 31:16–17; Mosjasz 18:23; NiP 59:11–14; 68:29

Zobacz także: Cześć; Oddawanie czci; Sakrament

Sakrament

Podczas nocy poprzedzającej Ukrzyżowanie Jezus Chrystus spotkał się ze Swoimi Apostołami i ustanowił sakrament. „I wzięwszy chleb, i podziękowawszy, łamał i dawał im, mówiąc: To jest ciało moje, które się za was daje; to

czyńcie na pamiątkę moją. Podobnie i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich, to nowe przymierze we krwi mojej, która się za was wylewa" (Ew. Łukasza 22:19–20). Po Swoim Zmartwychwstaniu ustanowił sakrament pośród Nefitów (zob. 3 Nefi 18:1–11).

Dzisiaj, na pamiątkę zadość czyniącej ofiary Jezusa Chrystusa, spożywamy chleb i wodę. Obrzęd ten jest zasadniczą częścią oddawania czci i duchowego rozwoju. Im częściej zastanawiamy się nad jego znaczeniem, tym świętszy się dla nas staje.

Pamięć o Zbawicielu i Jego Zadośćuczynieniu

Sakrament daje ci sposobność, byś z wdzięcznością pamiętał o życiu, służbie i Zadośćuczynieniu Syna Bożego.

Przełamany chleb stanowi pamiątkę Jego ciała. Możesz wspominać Jego fizyczne cierpienie — szczególnie Jego cierpienie na krzyżu. Możesz rozpamiętywać to, że dzięki Jego miłosierdziu i łasce wszyscy ludzie zmartwychwstaną i będą mieli możliwość uzyskania życia wiecznego z Bogiem.

Trzymając mały kubeczek z wodą, możesz rozpamiętywać to, że Zbawiciel przelał Swą krew w czasie wielkiego cierpienia i bólu duchowego, które swój początek miały w Ogrodzie Getsemane. Tam powiedział On: „Smężna jest dusza moja aż do śmierci" (Ew. Mateusza 26:38). Podporządkowując się woli Ojca, wycierpiał więcej, niż jesteśmy w stanie pojąć: „Oto krew [...] się sączyła z każdego Jego poru, tak wielka [była] Jego męka za niegodziwość i występki Jego ludu" (Mojżesz 3:7). Możesz przypominać sobie, że Jezus Chrystus poprzez przelanie Swej krwi zbawił ciebie i wszystkich ludzi od tego, co pisma święte nazywają „grzechem pierworodnym" Adama (Mojżesz 6:54). Możesz też wspominać, że cierpiał także za grzechy, smutki i cierpienia wszystkich dzieci Ojca Niebieskiego, zapewniając odpuszczenie grzechów tym wszystkim, którzy odpokutują i żyją w zgodzie z ewangelią (zob. 2 Nefi 9:21–23).

Odnowienie przymierzy i obiecanych błogosławieństw

Kiedy przyjmujesz sakrament, świadczysz Bogu, że twa pamięć o Jego Synu będzie trwać dłużej niż ta krótka chwila świętego obrzędu. Obiecujesz, że zawsze będziesz o Nim pamiętać. Świadczysz, że jesteś gotów wziąć na siebie imię Chrystusa i będziesz przestrzegać Jego przykazań. Przyjmując sakrament i dokonując tych zobowiązań, odnawiasz swe przymierze chrztu (zob. Mosjasz 18:8–10; NiP 20:37).

Kiedy dotrzymujesz przymierza chrztu, otrzymujesz wspaniałe błogosławieństwa. Gdy je odnawiasz, Pan odnawia obiecanie odpuszczenie grzechów. Będąc oczyszczonym z grzechu, możesz „zawsze [...] mieć z sobą Jego Ducha” (NiP 20:77). Stałe towarzystwo Ducha jest jednym z najwspanialszych darów, jakie możesz otrzymać w życiu śmiertelnym. Duch będzie cię prowadził ścieżkami prawości i pokoju, doprowadzając cię do życia wiecznego z twoim Ojcem w Niebie i Jezusem Chrystusem.

Godne przyjmowanie sakramentu

Każdego tygodnia, przygotowując się do sakramentu, zarezerwuj sobie czas na ocenienie swego życia i odpokutowanie za grzechy. Nie musisz być doskonały, aby przyjąć sakrament, ale powinieneś mieć w swoim sercu ducha pokory i pokuty. Każdego tygodnia powinieneś przygotować się do tego świętego obrzędu, mając skruszone serce i pokornego ducha (zob. 3 Nefi 9:20).

Kiedy podchodzisz do sakramentu uroczyście i z szacunkiem, na jaki on zasługuje, stanie się cotygodniową sposobnością do introspekcji, odpokutowania i ponownego oddania się Panu — będzie źródłem siły i stałym przypomnieniem Zadośćuczynienia Zbawiciela.

Dodatkowe źródła: I List do Koryntian 11:23–29; Moroni 4–5; NiP 20:75–79; 27:2

Zobacz także: Przymierze; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Siedemdziesiąty (Zobacz: Administracja Kościoła)

Siedemdziesiąty Przedstawiciel Władz Obszaru

(Zobacz: Administracja Kościoła)

Skromność

Skromność to pokora i przyzwoitość w ubiorze, wyglądzie, języku i zachowaniu. Jeśli jesteś skromny, nie przyciągasz niezасłużonej uwagi. Raczej „[wysławiasz] tedy Boga w ciele [swoim]” (I List do Koryntian 6:20; zob. także werset 19).

Jeśli nie jesteś pewien, czy twój ubiór bądź wygląd jest skromny, zadaj sobie pytanie: „Czy tak wyglądając dobrze bym się czuł, gdybym był w obecności Pana?” Możesz zadać sobie podobne pytanie w kwestii języka i zachowania. „Czy wypowiedziałbym te słowa lub brał udział w tych wydarzeniach, gdyby obecny był tu Pan?” Uczciwe odpowiedzi na te pytania mogą doprowadzić cię do wprowadzenia w twym życiu ważnych zmian. Poniższe informacje pomogą ci w wysiłkach, zmierzających do tego, aby być skromnym.

Ubiór i wygląd

Prorocy zawsze radzili nam, abyśmy ubierali się skromnie. Radę tę można odnaleźć w prawdzie, która mówi, że ciało ludzkie jest świętym dziełem Bożym. Szanuj swe ciało jako dar od Boga. Poprzez swój ubiór i wygląd możesz pokazać Panu, iż wiesz, jak wiele jest ono warte.

Twój ubiór jest wyrazem tego, kim jesteś. Przekazuje informacje na twój temat i wpływa na zachowanie twoje i innych. Kiedy jesteś zadbany i skromnie ubrany, zapraszasz Ducha, by ci towarzyszył i we właściwy sposób wpływasz na innych.

Najważniejszym aspektem przykazania skromności jest zrozumienie świętej mocy prokreacji, zdolności do sprawowania dzieci na ten świat. Mocy tej można używać jedynie pomiędzy mężem a żoną. Skąpe i wywołujące seksualne

skojarzenia stroje, takie jak bardzo krótkie spodenki i spódniczki, obcisłe ubrania i koszulki, które nie zakrywają brzucha, mogą pobudzać pewne pragnienia i działania, łamiące Pańskie prawo czystości moralnej.

Poza unikaniem skąpych strojów powinieneś unikać wszelkiej ekstrawagancji w stroju, wyglądzie i fryzurach. Niech twój ubiór, wygląd i sposób bycia zawsze będą schludne i czyste. Niech nigdy nie będą niechlujne czy w niewłaściwy sposób swobodne. Nie szpecć ciała tatuażem czy kolczykowaniem. Jeśli jesteś kobietą i pragniesz przekłuć uszy, noś tylko jedną parę skromnych kolczyków.

Przy każdej okazji zachowuj wysokie zasady skromności. Nie obniżaj ich, by przyciągnąć uwagę do swego ciała lub zyskać aprobatę innych. Prawdziwi uczniowie Jezusa Chrystusa zachowują Pańskie zasady bez względu na obecną modę czy presję otoczenia.

Język i zachowanie

Podobnie jak ubiór i wygląd twój język i zachowanie to wyraz twego charakteru. Twe słowa i czyny mogą mieć ogromny wpływ na ciebie i innych. Wyrażaj się w czysty, pozytywny i wzniosły sposób, a twe czyny niech przynioszą szczęście osobom cię otaczającym. Wysiłki zmierzające do bycia skromnym w słowach i czynkach doprowadzą do większego przewodnictwa i pociechy od Ducha Świętego.

Unikaj wulgarnej mowy i swobodnego, niewłaściwego wypowiadania imienia Pańskiego, które jest tak powszechne na świecie. Oprzyj się wszelkim pokusom, by brać udział w ekstremalnym lub niewłaściwym zachowaniu. Lekceważąca natura takiego języka i zachowania osłabia zdolność do otrzymywania cichych podszeptów Ducha Świętego.

Dodatkowe źródła: NiP 42:40–41; Zasady Wiary 1:13

Zobacz także: Czystość moralna; Kolczykowanie ciała; Profanacja; Tatuaże

Słowo Mądrości

Słowo Mądrości jest prawem dotyczącym zdrowia, które Pan objawił, by niosło korzyści fizyczne i duchowe. W objawieniu, znajdującym się w 89 rozdziale Nauk i Przymierzy, Pan mówi nam, jakie pożywienie jest dla nas dobre i jakie substancje nie są dobre dla naszych ciał. Za przestrzeganie Słowa Mądrości obiecuje błogosławieństwa duchowe i fizyczne.

W Słowie Mądrości Pan nakazuje nam, abyśmy nie spożywali następujących substancji:

- Napoje alkoholowe (zob. NiP 89:5–7).
- Tytoń (zob. NiP 89:8).
- Herbata i kawa (zob. NiP 89:9; prorocy w dniach ostatnich nauczali, że termin „gorące napoje” odnosi się do herbaty i kawy).

Wszystko, co szkodzi człowiekowi i co człowiek spożywa celowo, nie jest w harmonii ze Słowem Mądrości. Odnosi się to szczególnie do narkotyków, które mogą zniszczyć osoby od nich uzależnione. Trzymaj się od nich z dala. Nie eksperymentuj z nimi. Nadużywanie lekarstw przepisanych na receptę również prowadzi do destrukcyjnego uzależnienia.

Pan powiedział, że następujące pokarmy są dobre dla naszych ciał:

- Warzywa i owoce, które powinny być spożywane „z umiarem i dziękczynieniem” (zob. NiP 89:10–11).
- Mięso „zwierząt i ptactwa w powietrzu”, które „trzeba [...] używać oszczędnie” (zob. NiP 89:12–13).
- Ziarna takie jak: pszenica, ryż i owies, które są „podporą życia” (zob. NiP 89:14–17).

Błogosławieństwa przestrzegania Słowa Mądrości

Tym, którzy przestrzegają Słowa Mądrości, Pan obiecał:
„A wszyscy święci, co pomną, by zachowywać i czynić te powiedzenia, żyjąc w posłuszeństwie przykazaniom, otrzymają zdrowie w żywocie i szpik w kościach swoich;

I znajdą mądrość i wielkie skarby wiedzy, nawet ukryte skarby;

I będą biec i nie utrudzą się, i pójdą i nie osłabną.

A Ja, Pan, dam im obietnicę, że ominie ich anioł zagłady, jak dzieci Izraela, i nie zabije ich” (NiP 89:18–21).

Przewycięzanie uzależnienia

Najlepszym wyjściem jest całkowite unikanie substancji, których Pan zakazał w Słowie Mądrości. Jednakże jeśli uzależniłeś się od jakiejś substancji, możesz się od tego uwolnić. Możesz przewyciężyć uzależnienie dzięki własnemu wysiłkowi, dzięki dodającej mocy łaski Pana, pomocy członków rodziny i przyjaciół oraz wskazówkom przywódców Kościoła.

Módl się o pomoc i rób wszystko, co w twej mocy, by oprzeć się pokusom wynikającym z uzależnienia. Twój Ojciec Niebieski chce, abyś otrzymał błogosławieństwa wypływające z przestrzegania Słowa Mądrości, a On wzmocni cię, gdy będziesz podejmował szczere wysiłki.

Dodatkowe źródła: NiP 49:19–21; 59:15–20; 88:124; 89:1–4

Zobacz także: Pokusy; Posłuszeństwo

Służba

Prawdziwi uczniowie Jezusa Chrystusa pragną służyć tym, którzy są wokół nich. Zbawiciel powiedział: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie” (Ew. Jana 13:35).

Kiedy zostałeś ochrzczony, zawarłeś przymierze, by wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa. Prorok Alma wyjaśnił

to przymierze grupie osób nowo nawróconych, które chciały dostąpić chrztu. Zauważył, że ich pragnienie, by „przystąpić do stada Boga”, obejmowało znamienne służbę, by „dźwigać jedni drugich brzemiona, aby ulżyć jeden drugiemu”, „płakać z tymi, którzy płaczą” i „pocieszać tych, którzy potrzebują pocieszenia” (Mosjasz 18:8–9).

Kiedy starasz się służyć innym, bierz przykład ze Zbawiciela. Pomimo tego że przyszedł na Ziemię jako Syn Boży, pokornie służył tym, którzy Go otaczali. Powiedział: „Ja jestem wśród was jako ten, który usługuje” (Ew. Łukasza 22:27).

Zbawiciel nauczał ważności służby za pomocą przypowieści. W tej przypowieści powraca On na Ziemię w chwale i oddziela prawych od niegodziwych. Do prawych powiedział: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata. Albowiem łaknąłem, a daliście mi jeść, pragnąłem, a daliście mi pić, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie, byłem nagi, a przyodzialiście mnie, byłem chory, a odwiedzaliście mnie, byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie” (Ew. Mateusza 25:34–36).

Prawi, którzy nie pojmowali tych słów, zapytali: „Panie! Kiedy widzieliśmy cię łaknącym, a nakarmiliśmy cię, albo pragnącym, a daliśmy ci pić? A kiedy widzieliśmy cię przychodniem i przyjęliśmy cię albo nagim i przyodzialiśmy cię? I kiedy widzieliśmy cię chorym albo w więzieniu, i przychodziliśmy do ciebie?” (Ew. Mateusza 25:37–39).

Wówczas Pan odpowiedział: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście” (Ew. Mateusza 25:40).

Zbawiciel prosi nas, byśmy oddali się służbie innym ludziom. Możliwości ku temu są nieograniczone. Każdego dnia szukaj sposobności, by uradować czyjeś serce, powiedziec coś miłego, zrobić dla kogoś coś, czego sam nie mógłby dokonać, dzielić się ewangelią. Bądź otwarty na podszepty Ducha, który podpowiada ci, byś służył. Przekonasz się, że kluczem do prawdziwego szczęścia jest działanie na rzecz szczęścia innych.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 22:35–40; 25:41–46; Ew. Łukasza 10:25–37; List do Galacjan 5:13–14; Mosjasz 2:17

Zobacz także: Miłość; Miłość bliźniego

Smith, Józef jr (Zobacz: Józef Smith)

Spotkanie sakramentalne (Zobacz: Poświęcenie; Sabat; Sakrament)

Sprawiedliwość

Sprawiedliwość to niezmienne prawo, które przynosi konsekwencje pewnych działań. Dzięki prawu sprawiedliwości otrzymujesz błogosławieństwa, kiedy przestrzegasz przykazań Boga (zob. NiP 130:21–22). Prawo sprawiedliwości żąda też, abyś zapłacił karę za każdy grzech, jaki popełniasz. Mówi, że żadna nieczysta rzecz nie może zamieszkać z Bogiem (zob. 1 Nefi 10:21).

Kiedy Zbawiciel dokonał Zadośćuczynienia, wziął na Siebie nasze grzechy. Mógł „zaspokoić wymagania prawa” (2 Nefi 2:7), ponieważ poddał się karze, której prawo żądało za nasze grzechy. Czyniąc tak „[uczynił] zadość wymaganiom sprawiedliwości” i umożliwił okazanie miłosierdzia każdemu, kto odpokutuje i naśladuje Go (zob. Mosjasz 15:9; Alma 34:14–16). Jako że zapłacił cenę za nasze grzechy, nie będziesz musiał ponosić tej kary, jeśli odpokutujesz (zob. NiP 19:15–20).

Dodatkowe źródła: 2 Nefi 9:26; Alma 42

Zobacz także: Miłosierdzie; Pokuta; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Starszy (Zobacz: Kapłaństwo; Kapłaństwo Melchizedeka)

Stowarzyszenie Pomocy

Stowarzyszenie Pomocy zostało założone przez Proroka Józefa Smitha 17 marca 1842 roku w Nauvoo, w stanie Illinois. W czasie swego powstania Stowarzyszenie Pomocy miało

dwa główne cele: zapewniać pomoc biednym i potrzebującym oraz pracować dla zbawienia dusz. Organizacja ta istnieje nadal, pozostając wierną swym pierwotnym, przewodnim zasadom. Na całym świecie siostry ze Stowarzyszenia Pomocy współpracują z posiadaczami kapłaństwa, by spełniać misję Kościoła. Wspierają się nawzajem, kiedy:

- Rozwijają swoje świadectwa o Jezusie Chrystusie dzięki modlitwie i studiowaniu pism świętych.
- Szukają duchowej siły poprzez postępowanie zgodne z podszeptami Ducha Świętego.
- Z oddaniem pracują nad wzmacnianiem małżeństw, rodzin i domów.
- Odnajdują zaszczyt w macierzyństwie i radość w kobiecości.
- Odnajdują radość w służbie i dobrych uczynkach.
- Kochają życie i naukę.
- Opowiadają się za prawdą i prawością.
- Wspierają kapłaństwo jako upoważnienie Boga na Ziemi.
- Radują się błogosławieństwami świątyni.
- Rozumieją swe boskie przeznaczenie i dążą do uzyskania wyniesienia.

Jeśli jesteś w Stowarzyszeniu Pomocy, jednym ze sposobów wzięcia udziału w misji organizacji jest przyjęcie zadania, by służyć jako nauczycielka odwiedzająca. Kiedy odwiedzasz wyznaczone ci siostry i służysz im, zarezerwuj czas na nauczanie ewangelii i pielęgnowanie przyjaźni. Poza służeniem poszczególnym osobom, możesz odgrywać ważną rolę we wzmacnianiu rodzin.

Przywódcy w okręgach i gminach upewniają się, czy każda siostra powyżej 18 roku życia ma przydzielone nauczycielki odwiedzające. Przywódcy kapłaństwa i Stowarzyszenia

Pomocy sprawdzają pracę nauczycielek odwiedzających, by pomóc w zaspokojeniu duchowych i doczesnych potrzeb każdej siostry.

Jako siostra w Stowarzyszeniu Pomocy jesteś członkinią światowej wspólnoty sióstr, które jednoczy oddanie Jezusowi Chrystusowi. Łączysz się z innymi córkami Boga jako kobieta wiary, cnoty, wizji i miłości bliźniego, mając pewną wiedzę, że twoje życie ma sens, cel i kierunek. Będąc w Stowarzyszeniu Pomocy masz możliwość odnajdowania radości we wspólnocie i przyjaźni sióstr, służenia w znamienny sposób, dzielenia się świadectwem i talentami oraz wzrastania duchowego.

Stworzenie

Jezus Chrystus, pod przewodnictwem Ojca Niebieskiego, stworzył Niebiosa i Ziemię (zob. Mojżesz 3:8; Mojżesz 2:1). Z pisma świętego, objawionego poprzez Proroka Józefa Smitha, wiemy, że podczas dzieła Stworzenia Pan zorganizował materię, która już istniała (zob. Abraham 3:24). Nie stworzył świata „z niczego”, jak uważają niektórzy.

Pisma święte nauczają także, że Adam był „[pierwszym człowiekiem]” (Mojżesz 1:34). Bóg stworzył Adama i Ewę na Swe własne podobieństwo i na podobieństwo Swego Jednorodzonego (zob. Mojżesz 2:26–27).

Stworzenie stanowi integralną część planu zbawienia Ojca Niebieskiego. Daje ono każdemu z nas szansę przyjścia na Ziemię, gdzie otrzymujemy ciało fizyczne i wykorzystujemy naszą wolną wolę. Podczas przedziemskiej Narady Bogów padły następujące słowa: „Zejdźmy na dół, bo jest tam przestrzeń, i weźmy materiał i uczynmy Ziemię, na której mogą mieszkać. I tak ich wypróbujemy, czy wykonają wszystko, co im Pan, ich Bóg, nakaze” (Abraham 3:24–25).

Jesteś duchowym dzieckiem Boga, a twoje ciało stworzone jest na Jego podobieństwo. Aby okazać wdzięczność za te błogosławieństwa, możesz troszczyć się o swe ciało, przestrzegając Słowa Mądrości i innych przykazań, związanych

Sumienie

ze zdrowiem duchowym i fizycznym (zob. NiP 89; zob. także NiP 88:124). Możesz też okazywać szacunek innym ludziom jako dzieciom Boga.

Jako beneficjent całego piękna dzieła stworzenia, możesz troszczyć się o Ziemię i pomagać w zachowaniu jej dla przyszłych pokoleń.

Dodatkowe źródła: I Ks. Mojżeszowa 1–2; List do Hebrajczyków 1:1–2; 1 Nefi 17:36; NiP 38:1–3; 59:16–20; Mojżesz 1–3; Abraham 4–5

Zobacz także: Bóg Ojciec; Jezus Chrystus; Plan zbawienia

Sumienie

Wszyscy ludzie rodzą się ze zdolnością rozróżnienia pomiędzy dobrem a złem. Ta umiejętność, zwana sumieniem, jest przejawem Światła Chrystusa (zob. Moroni 7:15–19).

Twoje sumienie pomoże ci unikać sytuacji, które są szkodliwe dla twego ducha. Kiedy będziesz przestrzegać przykazań i podejmować dobre decyzje, doświadczysz spokoju sumienia.

Kiedy grzeszysz, odczuwasz wyrzuty sumienia lub poczucie winy, tak jak czujesz ból fizyczny, kiedy jesteś zraniony fizycznie. Jest to naturalna reakcja twego sumienia na grzech i może cię ona doprowadzić do odpokutowania.

Dzięki pokucie i wybaczeniu odzyskasz spokój sumienia. Z drugiej strony, jeśli zignorujesz podszepty sumienia i nie odpokutujesz, osłabnie ono, jakbyś był „[naznaczony] w sumieniu piętnem występku” (I List do Tymoteusza 4:2).

Naucz się słuchać swego sumienia. Jest to ważna część wykorzystywania swej wolnej woli. Im częściej będziesz słuchać sumienia, tym silniejszy będzie jego głos. Wrażliwe sumienie jest oznaką zdrowego ducha.

Dodatkowe źródła: Mosjasz 4:1–3; NiP 84:45–47

Zobacz także: Pokusy; Posłuszeństwo; Światło Chrystusa, Wolna wola

Syjon

Nauki i Przymierza zawierają wiele fragmentów, w których Pan nakazuje Świętym, by „[dążyli do ujawnienia i ustanowienia sprawy Syjonu” (NiP 6:6; zob. także NiP 11:6; 12:6; 14:6).

W pismach świętych słowo *Syjon* pojawia się w kilku różnych znaczeniach. Ogólnie przy pomocy tego słowa określa się „ludzi czystego serca” (NiP 97:21). Słowa *Syjon* często używa się w odniesieniu do ludu Pana czyli Kościoła i jego palików (zob. NiP 82:14).

Na początku tej dyspensacji przywódcy Kościoła radzili członkom, by budowali Syjon, emigrując do jednego miejsca. Dzisiaj nasi przywódcy radzą nam budować Syjon tam, gdzie mieszkamy. Prosi się członków Kościoła, by pozostawali w swoich ojczyznach i pomagali w ustanowieniu tam Kościoła. Buduje się wiele świątyń, aby Święci w Dniach Ostatnich z całego świata mogli otrzymywać błogosławieństwa świątynne.

Słowo *Syjon* często odnosi się do konkretnych miejsc geograficznych, jak na przykład:

- Miasto Enocha (zob. Mojżesz 7:18–21).
- Starożytne miasto Jerozolima (zob. II Ks. Samuela 5:6–7; I Ks. Królewską 8:1; II Ks. Królewską 9:28).
- Nowa Jerozolima, która będzie wybudowana w Hrabstwie Jackson, w stanie Missouri (zob. NiP 45:66–67; 57:1–3; Zasady Wiary 1:10).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 2:2–3; 1 Nefi 13:37; NiP 35:24; 39:13; 45:68–71; 59:3–4; 64:41–43; 90:36–37; 97:18–28; 101:16–18; 105:5; 115:5–6; 136:31

Szatan

Szatan, zwany też przeciwnikiem lub diabłem, jest wrogiem prawości i tych, którzy starają się postępować według

zasad Boga. Jest on duchowym synem Boga, kiedyś był aniołem i „miał władzę w obliczu Boga” (NiP 76:25; zob. także Ks. Izajasza 14:12; NiP 76:26–27). Jednakże podczas przedziemskiej Narady w Niebie Lucyfer, jak wówczas zwano Szatana, zbuntował się przeciwko Ojcu Niebieskiemu i planowi zbawienia. Podczas tego buntu przeciwko Bogu Szatan „chciał zniszczyć wolę człowieka” (Mojżesz 4:3). Powiedział: „Odkupię całą ludzkość tak, że ani jedna dusza nie będzie stracona i dokonam tego na pewno, daj mi więc Twoją cześć” (Mojżesz 4:1).

Szatan przekonał „trzecią część zastępów niebieskich”, by odwrócili się od Ojca (NiP 29:36). W wyniku tego buntu Szatan i jego naśladowcy zostali odcięci od obecności Boga i odmówiono im błogosławieństwa otrzymania ciała fizycznego (Objawienie 12:9). Odmówiono im też możliwości odziedziczenia któregokolwiek z królestw chwały.

Ojciec Niebieski pozwala Szatanowi i jego naśladowcom, by kusili nas, co stanowi część naszego doświadczenia w życiu śmiertelnym (zob. 2 Nefi 2:11–14; NiP 29:39). Jako że Szatan „dąży do tego, aby wszyscy ludzie byli tak samo jak on nieszczęśliwi” (2 Nefi 2:27), on i jego naśladowcy starają się sprowadzić nas z drogi prawości. Najsilniej atakuje on najważniejsze aspekty planu szczęścia Ojca Niebieskiego. Na przykład, stara się zdyskredytować Zbawiciela i kapłaństwo, aby wzbudzić wątpliwości co do mocy Zadośćuczynienia, by sfalszować objawienie, aby odwrócić naszą uwagę od prawdy i zaprzeczyć osobistej odpowiedzialności za czyny. Próbuje umniejszyć wartość rodziny poprzez wprowadzanie zamieszania w kwestiach płci, promowanie związków seksualnych poza małżeństwem, wyśmiewanie małżeństwa oraz zniechęcanie par małżeńskich do posiadania dzieci, które gdyby nie to, wychowywałyby dzieci w prawości.

Nie musisz ulegać pokusom Szatana. Masz w sobie moc, by przedłożyć dobro ponad zło i zawsze możesz szukać pomocy Pana dzięki modlitwie. (Zobacz „Pokusy”, str. 105–107).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 14:12–17; 1 Nefi 15:23–24; 2 Nefi 2:16–18; Moroni 7:12; NiP 10:5; 29:36–40, 46–47; 76:25–29

Zobacz także: Grzech; Pokusy; Wolna wola

Szczęście

Prorok Lehi, świadcząc o „wiecznych celach”, nauczał: „Ludzie przychodzą na świat, aby mogli osiągnąć szczęście” (2 Nefi 2:15, 25).

Ojciec Niebieski pragnie, abyśmy odnaleźli prawdziwe, trwałe szczęście. Nasze szczęście jest zamysłem wszystkich błogosławieństw, jakie nam daje: nauk ewangelii, przykazań, obrzędów kapłańskich, związków rodzinnych, proroków, świętyń, piękna stworzenia, a nawet możliwości doświadczenia przeciwności. Jego plan dla naszego zbawienia często zwany jest „[wielkim planem] szczęścia” (Alma 42:8). Wysłał Swego Umiłowanego Syna, aby dokonało się Zadośćuczynienie tak, abyśmy mogli być szczęśliwi w tym życiu i otrzymać pełną radość w wieczności.

Wielu ludzi próbuje odnaleźć szczęście i spełnienie w działaniach, które stoją w sprzeczności z przykazaniami Pana. Ignorując plan, jaki ma dla nich Bóg, odrzucają jedyne źródło prawdziwego szczęścia. Oddają się diabłu, który „dąży do tego, aby wszyscy ludzie byli tak samo jak on nieszczęśliwi” (2 Nefi 2:27). W końcu poznają prawdę w słowach ostrzeżenia, jakie Alma skierował do swego syna, Koriantona: „Czynienie zła nigdy nie było szczęściem” (Alma 41:10).

Niektórzy w tym życiu chcą się tylko bawić. A kiedy staje się to ich głównym celem, pozwalają na to, by doczesne przyjemności odciągały ich od trwałego szczęścia. Tym samym okradają się z trwałej radości duchowego wzrastania, służby i ciężkiej pracy.

Jeśli chcesz być szczęśliwy, pamiętaj, że jedyną drogą ku prawdziwemu szczęściu jest życie zgodne z treściami ewangelii. Odnajdziesz pokój, wieczne szczęście, gdy będziesz

starał się przestrzegać przykazań, modlił się o siłę, odpokutujesz za swe grzechy, będziesz uczestniczył w zdrowych zajęciach i służył w znamienny sposób. Okaże się, że dobrze się bawisz w granicach ustanowionych przez kochającego Ojca w Niebie.

Twoje szczęście może być zaraźliwe. Kiedy inni będą cię obserwować, być może zapragną poznać źródło twojej radości. Wówczas także oni będą mogli doświadczyć szczęścia, które swe źródło ma w życiu zgodnym z ewangelią Jezusa Chrystusa.

Dodatkowe źródła: Psalm 35:9; 2 Nefi 5:27; Mosjasz 2:41; 3 Nefi 17:18–20; 4 Nefi 1:15–16; NiP 18:10–16

Zobacz także: Plan zbawienia; Praca misjonarska; Służba

Śmierć duchowa

Śmierć duchowa to oddzielenie od Boga. Pisma święte mówią o dwóch źródłach śmierci duchowej. Pierwszym źródłem jest Upadek, a drugim nasze własne nieposłuszeństwo.

Prorok Samuel z Księgi Mormona nauczał: „Od upadku Adama wszyscy ludzie są odcięci od Pana i umierają, zarówno docześnie jak i duchowo” (Helaman 14:16). Podczas naszego życia na Ziemi jesteśmy oddzieleni od Boga. Poprzez Zadośćuczynienie Jezus Chrystus odkupił każdą osobę od śmierci duchowej. Samuel świadczył, że Zmartwychwstanie Zbawiciela powoduje „wykupienie całej ludzkości od pierwszej, duchowej śmierci; [...] Ale zmartwychwstanie Chrystusa odkupuje całą ludzkość i umożliwia ludziom powrót do Pana” (Helaman 14:16–17). Prorok Lehi nauczał, że dzięki Zadośćuczynieniu „wszyscy ludzie przyjdą do Boga i staną w jego obecności, aby być przez Niego sądzeni według Jego prawdy i świętości” (2 Nefi 2:10).

Poza tym śmierć duchowa przychodzi w wyniku naszego nieposłuszeństwa. Nasze grzechy powodują, że jesteśmy nieczysti i nie możemy mieszkać w obecności Boga (zob. List do Rzymian 3:23; Alma 12:12–16, 32; Helaman 14:18; Mojżesz

6:57). Poprzez Zadośćuczynienie Jezus Chrystus ofiarowuje odkupienie od śmierci duchowej, ale jedynie wówczas, gdy wykazujemy się wiarą w Niego, dokonujemy pokuty za nasze grzechy i przestrzegamy zasad i obrzędów ewangelii (zob. Alma 13:27–30; Helaman 14:19; Zasady Wiary 1:3).

Dodatkowe źródła: 1 Nefi 15:33–35; Alma 40:26; 42:23

Zobacz także: Grzech; Pokuta; Posłuszeństwo; Upadek; Wiara; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Śmierć fizyczna

Śmierć fizyczna to oddzielenie ducha od ciała śmiertelnego. Upadek Adama sprowadził na świat śmierć fizyczną (zob. Mojżesz 6:48).

Śmierć jest integralną częścią planu zbawienia Ojca Niebieskiego (zob. 2 Nefi 9:6). Abyśmy stali się podobni do naszego Ojca Niebieskiego, musimy doświadczyć śmierci i później otrzymać doskonałe, zmartwychwstałe ciało.

Kiedy ciało fizyczne umiera, duch żyje nadal. W świecie duchów duchy prawych „zostają przyjęte w stan szczęścia nazwany rajem, stan odpoczynku i pokoju, gdzie odpoczywają od wszelkich kłopotów, trosk i smutku” (Alma 40:12). Miejsce zwane więzieniem duchów jest zarezerwowane dla tych, „co umarli w swych grzechach, bez wiedzy prawdy, czyli w występku, odrzuciwszy proroków” (NiP 138:32). Duchy w więzieniu „[naucza się] wiary w Boga, pokuty za grzechy, zastępczego chrztu dla odpuszczenia grzechów, daru Ducha Świętego przez nałożenie rąk, i wszystkich innych zasad Ewangelii niezbędnych im do poznania” (NiP 138:33–34). Jeśli zaakceptują zasady ewangelii, odpokutują za swe grzechy i przyjmą obrzędy dokonane w ich imieniu w świątyni, powitani zostaną w raj.

Dzięki Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa śmierć fizyczna jest jedynie czymś tymczasowym: „Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (I List do Koryntian

15:22). Każdy zmartwychwstanie, co oznacza, że duch każdej osoby powróci do ciała — „wszystkim zostanie przywrócone kompletne ciało” i już więcej nie będzie podlegać śmierci (Alma 40:23; zob. także Alma 11:44–45).

Prawdopodobnie doświadczyłeś bólu, związanego ze śmiercią członka rodziny lub przyjaciela. To naturalne, że w takiej chwili odczuwa się smutek. Tak naprawdę, żałoba jest jednym z najgłębszych wyrazów miłości. Pan powiedział: „Żyć będziecie w miłości tak, że będziecie płakać nad utratą tych, co umrą” (NiP 42:45). Jedynym sposobem na nieodczuwanie smutku z powodu śmierci byłoby wyeliminowanie miłości ze swojego życia.

Nawet kiedy opłakujesz śmierć ukochanej osoby, możesz znaleźć pocieszenie w obietnicy zmartwychwstania i pewności tego, że rodziny mogą być na zawsze razem. Możesz mieć „wielki powód do żałości, jak również do radowania się — żałości z powodu śmierci i zagłady wielu ludzi, a radości ze względu na światło Chrystusa prowadzące do życia” (Alma 28:14; zob. także 9–13).

Poza uzyskaniem pocieszenia w związku ze śmiercią ukochanej osoby, możesz znaleźć spokój wynikający z wiedzy, że ty też w końcu umrzesz. Kiedy żyjesz zgodnie z ewangelią, możesz pamiętać o obietnicy Pana: „Ci, co umrą we mnie, nie zakosztują śmierci, bowiem słodką im będzie” (NiP 42:46).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 25:8; I List do Koryntian 15:51–58; 2 Nefi 9:6–15; Mosjasz 16:6–8

Zobacz także: Plan zbawienia; Raj; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Zmartwychwstanie

Świadectwo

Świadectwo to duchowe potwierdzenie dane przez Ducha Świętego. Podstawą świadectwa jest wiedza, że Ojciec Niebieski żyje i kocha nas, że Jezus Chrystus żyje, że jest On Synem Bożym i że dokonał nieskończonego

Zadośćuczynienia, że Józef Smith jest prorokiem Boga, który został powołany, by przywrócić ewangelię, że dzisiaj prowadzi nas żyjący prorok i że Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest prawdziwym Kościołem Zbawiciela na Ziemi. W oparciu o tę podstawę świadectwo rośnie, aż obejmie wszystkie zasady ewangelii.

Uzyskiwanie i wzmacnianie świadectwa

Jako członek Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich masz świętą sposobność i obowiązek zdobyć własne świadectwo. Gdy masz już świadectwo, twoim obowiązkiem jest dbanie o nie przez całe życie. Twoje szczęście w tym życiu i przez całą wieczność w dużym stopniu zależy od tego, czy jesteś „[dzielny] w świadectwie Jezusa” (NiP 76:79; zob. także wersety 51, 74, 101). Kiedy pracujesz nad tym, pamiętaj o następujących zasadach:

Staranie o świadectwo rozpoczyna się od prawego, szczerego pragnienia. Ojciec Niebieski pobłogosławi cię stosownie do prawych pragnień twojego serca i wysiłków, zmierzających do wykonywania Jego woli. Alma nauczał, przemawiając do grupy ludzi, którzy nie mieli jeszcze świadectwa o ewangelii: „Jeśli jednak przebudzicie się, wyteżycie swoje siły i wypróbujecie moje słowa, wierząc nawet w małym stopniu, a jeśli nie możecie więcej, mając tylko pragnienie wiary, pozwólcie, aby to pragnienie wzrastało w was, aż uwierzycie na tyle, by dopatrzeć się prawdy przynajmniej w części moich słów” (Alma 32:27).

Świadectwo pojawia się poprzez cichy wpływ Ducha Świętego. Skutki posiadania świadectwa mogą być cudowne i mogą zmienić życie, ale dar świadectwa zazwyczaj przychodzi jako cicha pewność, której nie towarzyszą spektakularne przejawy mocy Bożej. Nawet Alma, którego odwiedzili aniołowie i który widział Boga zasiadającego na tronie, musiał pościć i modlić się, by móc otrzymać świadectwo dzięki mocy Ducha Świętego (zob. Alma 5:45–46; 36:8, 22).

Twoje świadectwo będzie wzrastało wraz z doświadczeniem. Nikt nie otrzymuje od razu pełnego świadectwa. Twoje świadectwo będzie wzrastało coraz bardziej wraz z doświadczeniem. Będzie rozwijać się, kiedy okażesz swą gotowość do służenia Kościołowi w dowolnym powołaniu. Będzie wzrastało, gdy podejmiesz decyzję, że będziesz przestrzegać przykazań. Kiedy będziesz wspierać i wzmacniać innych, zobaczysz, że twoje świadectwo stopniowo będzie się rozwijało. Gdy będziesz modlił się i pościł, studiował pisma święte, uczęszczał na spotkania kościelne i słuchał, jak inni dzielą się swoimi świadectwami, będziesz pobłogosławiony chwilami natchnienia, które podbudują twoje świadectwo. Takie chwile będą się pojawiały przez całe życie, gdy tylko będziesz starał się żyć według ewangelii.

Twoje świadectwo będzie wzrastać, kiedy będziesz się nim dzielił. Nie czekaj z dzieleniem się świadectwem, aż będzie ono w pełni rozwinięte. Częściowy rozwój świadectwa ma miejsce wtedy, gdy się nim dzielisz. W rzeczywistości zobaczysz, że kiedy dajesz ze swojego świadectwa to, co masz, powróci ono do ciebie wzmocnione.

Składanie świadectwa

Podczas postnego spotkania świadectw i w czasie rozmów z członkami rodziny i przyjaciółmi możesz odczuwać podszept, by podzielić się świadectwem. Pamiętaj, że w takich przypadkach nie musisz przedstawiać długiego, robiącego wrażenie wywodu. Twoje świadectwo będzie najsilniejsze, kiedy wyrazisz krótkie, płynące z głębi serca przekonanie o Zbawicielu, Jego naukach i Przywróceniu. Módl się o przewodnictwo, a Duch pomoże ci dowiedzieć się, w jaki sposób wyrazić uczucia serca. Odnajdziesz wielką radość, kiedy będziesz dzielić się z innymi nadzieją i pewnością, jaką dał ci Pan.

Dodatkowe źródła: Ew. Jana 7:17; I List do Koryntian 2:9-14; List Jakuba 1:5-6; Moroni 10:3-5; NiP 6:22-23; 62:3; 88:81

Zobacz także: Bóg Ojciec; Dary duchowe; Duch Święty; Modlitwa; Objawienie; Post i ofiary postne; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Światło Chrystusa

Światło Chrystusa „wychodzi z obecności Boga, aby wypełnić ogrom przestworzy”. Jest to „światło, co jest we wszystkim, co daje życie wszystkiemu, co jest prawem, którym wszystko jest zarządzane” (NiP 88:12–13; zobacz także wersety 6–11). Moc ta w dobry sposób wpływa na życie wszystkich ludzi (zob. Ew. Jana 1:9; NiP 93:2). W pismach świętych Światło Chrystusa nazywane jest czasami Duchem Pana, Duchem Bożym, Duchem Chrystusa lub Światłem Życia.

Światła Chrystusa nie należy mylić z Duchem Świętym. Nie jest ono osobą, jak Duch Święty. Jego wpływ prowadzi ludzi tak, by odnaleźli prawdziwą ewangelię, zostali ochrzczeni i otrzymali dar Ducha Świętego (zob. Ew. Jana 12:46; Alma 26:14–15).

Sumienie jest przejawem Światła Chrystusa, umożliwiającym nam odróżnienie dobra od zła. Prorok Mormon nauczał: „Oto każdy człowiek otrzymał Ducha Chrystusa, aby mógł odróżnić dobro od zła, i wyjaśnię wam, jak macie to czynić. Otóż wszystko, co skłania do czynienia dobra i przekonuje do wiary w Chrystusa, jest dane mocą Chrystusa i jest Jego darem, będziecie więc przekonani, że pochodzi od Boga. [...] A teraz, moi bracia, wiedząc, jakim światłem macie się kierować rozsądzając pomiędzy dobrem a złem, a jest to światło Chrystusa, uważajcie, abyście rozsądzili właściwie, gdyż będziecie sądzeni zależnie od tego, jak rozsądzicie” (Moroni 7:16, 18).

Dodatkowe źródła: Ew. Jana 8:12; Alma 28:14

Zobacz także: Duch Święty; Sumienie

Świątynie

Świątynie są dosłownymi domami Pana. Są to święte miejsca oddawania czci, które może odwiedzić Pan. Pod względem świętości jedynie dom można porównać do świątyni.

Na przestrzeni historii Pan nakazywał Swojemu ludowi budowanie świątyń. Współczesny Kościół zważa na wezwanie Pana, by budować świątynie na całym świecie, udostępniając błogosławieństwa świątyni większej liczbie dzieci Ojca Niebieskiego.

Obrzędy dla żyjących

Najważniejszym celem istnienia świątyń jest zapewnienie obrzędów niezbędnych dla naszego wyniesienia w królestwie celestialnym. Obrzędy świątynne prowadzą do najwspanialszych błogosławieństw dostępnych dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Wszystko, co robimy w Kościele — nasze spotkania i zajęcia, nasze wysiłki misjonarskie, lekcje, jakie nauczamy i hymny, które śpiewamy — powinno kierować nas do Zbawiciela i pracy, jaką wykonujemy w świętych świątyniach.

Jednym z obrzędów, jakie otrzymujemy w świątyni, jest obdarowanie. Słowo *obdarowanie* wskazuje na „dar”, a obdarowanie świątynne naprawdę jest darem od Boga. Obrzęd składa się z serii nauk i obejmuje przymierza, jakie zawieramy, obiecując, że będziemy żyć w prawy sposób i stosować się do wymogów ewangelii. Obdarowanie pomaga nam skupić się na Zbawicielu, Jego roli w planie naszego Ojca Niebieskiego oraz na zobowiązaniu się do podążania Jego śladem.

Innym obrzędem świątynnym jest zawarcie małżeństwa celestialnego, kiedy to mąż i żona są do siebie zapieczętowywani na wieczność. Zapieczętowanie dokonane w świątyni trwa przez wieczność, jeśli mąż i żona są wierni przymierzom, jakie zawarli.

Dzieci rodziców, którzy zostali zapieczętowani w świątyni, rodzą się w przymierzu. Dzieci te stają się automatycz-

nie częścią wiecznej rodziny. Dzieci, które nie przyszły na świat w przymierzu, również mogą stać się częścią wiecznej rodziny, kiedy ich naturalni lub adopcyjni rodzice zostają zapieczętowani do siebie. Obrzędu zapieczętowania dzieci do rodziców dokonuje się w świątyni.

Jeśli otrzymałeś obrzędy świątynne, zawsze pamiętaj o przymierzach, jakie zawarłeś. Powracaj do świątyni tak często, jak jest to możliwe. Jeśli jesteś ojcem lub matką, nauczaj swoje dzieci o ważności świątyni. Pomóż im przygotować się do tego, by byli godni wejścia do świątyni.

Jeśli nie otrzymałeś jeszcze obrzędów świątynnych, już teraz zacznij się przygotowywać. Kiedy pozwolą na to okoliczności, udaj się do świątyni, by uczestniczyć w chrztach i konfirmacjach za zmarłych.

Obrzędy za zmarłych

Ludzie, którzy zmarli nie przyjąwszy niezbędnych obrzędów ewangelii, mogą je otrzymać dzięki pracy dokonywanej w świątyni. Możesz wykonać tę pracę w imieniu swoich przodków i innych zmarłych osób. W ich imieniu możesz zostać ochrzczony i konfirmowany, możesz otrzymać obdarowanie i uczestniczyć w zapieczętowaniach męża do żony i dzieci do rodziców.

Powinieneś aktywnie poszukiwać rejestrów swoich zmarłych przodków, aby móc wykonać za nich pracę świątynną.

Więcej informacji na temat pracy świątynnej za zmarłych oraz pracy nad historią rodzinną uzyskasz w części „Praca nad historią rodzinną i genealogia”, na str. 122–126.

Godny wejścia do świątyni

Aby wejść do świątyni, musisz być godny. O swojej godności zaświadczasz w czasie dwóch wywiadów — jednego z członkiem swojej rady biskupiej lub prezydentem gminy oraz drugiego — z członkiem prezydium palika lub prezydentem misji. Twój przywódca kapłański potraktuje ten wywiad jako sprawę prywatną i poufną. Podczas każdego z tych wywia-

dów przywódca kapłański zada ci pytania na temat twojego prowadzenia się i bycia godnym. Zapyta cię o twoje świadectwo na temat Ojca Niebieskiego i Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa oraz o to, czy popierasz naczelnych i lokalnych przywódców Kościoła. Poprosi cię, byś potwierdził, że jesteś czysty moralnie i że przestrzegasz Słowa Mądrości, płacisz pełną dziesięcinę, żyjesz w harmonii z naukami Kościoła i nie pozostajesz w związku odstępczym ani nie sympatyzujesz z żadną grupą odstępczą.

Jeśli na pytania wywiadu udzielisz właściwych odpowiedzi i jeśli ty i twój przywódca kapłański jesteście przekonani, że jesteś godny tego, by wejść do świątyni, otrzymasz rekomendację świątynną. Ty i twoi przywódcy kapłańscy podpiszecie rekomendację, która pozwoli ci uczęszczać do świątyni przez następne dwa lata, o ile pozostaniesz godny.

Wywiady w sprawie rekomendacji świątynnej oferują wspaniałą sposobność sprawdzenia stylu swojego życia i tego, czy jesteś godny. Jeśli w twoim życiu jest coś, co nie jest właściwe, umów się na rozmowę z biskupem lub prezydentem gminy na długo przed wywiadem w sprawie rekomendacji świątynnej. Będzie mógł ci pomóc w przygotowaniu się do bycia godnym rekomendacji świątynnej.

Ubranie świątynne

Kiedy udajesz się do świątyni, powinieneś nałożyć swoje najlepsze ubranie, tak jak to robisz, gdy idziesz do kościoła. Kiedy jesteś wewnątrz świątyni, zmieniasz swoje ubranie na białą odzież świątynną. Odbywa się to w przebieralni, gdzie masz do dyspozycji szafkę i osobne, prywatne miejsce na zmianę ubrania. W świątyni zwraca się szczególną uwagę na skromność.

Kiedy wkładasz swoje ubranie do szafki, możesz zostawić za sobą wszystkie swe ziemskie przeszkody. Ubrany na białą możesz mieć poczucie jedności i równości z innymi osobami w świątyni, ponieważ każda z osób znajdujących się w pobliżu ciebie jest ubrana podobnie.

Noszenie odzienia świątynnego

Kiedy już zostałeś obdarowany, jesteś błogosławiony noszeniem odzienia świątynnego przez całe swoje życie. Jesteś zobligowany, by nosić je zgodnie ze wskazówkami, jakie otrzymałeś podczas obdarowania. Pamiętaj, że błogosławieństwa związane z tym świętym przywilejem uzależnione są od tego, czy jesteś godny i czy wiernie przestrzegasz przymierzy świątynnych.

Odzienie jest stałym przypomnieniem o przymierzach, jakie zawarłeś w świątyni. Cały czas powinieneś traktować je z szacunkiem. Nie powinieneś wystawiać odzienia na widok tych, którzy nie rozumieją jego znaczenia oraz nie powinieneś modyfikować go, by dostosować do różnych stylów ubioru. Kiedy nosisz je we właściwy sposób, zapewnia ci ochronę przed pokusą i złem. Noszenie odzienia jest zewnętrznym wyrazem wewnętrznego zobowiązania do naśladowania Zbawiciela.

Błogosławieństwa płynące z uczęszczania do świątyni

Poza tym, że świątynia jest miejscem dokonywania świętych obrzędów kapłańskich, jest też miejscem pokoju i objawienia. Kiedy jesteś targany konfliktami lub kiedy ciążą ci ważne decyzje, które musisz podjąć, możesz zanieść swe troski do świątyni. Tam możesz zyskać duchowe przewodnictwo.

Czasami możesz mieć odczucie, że nie myślisz w jasny sposób, ponieważ twój umysł jest bardzo obciążony problemami i wiele spraw domaga się twojej uwagi. W świątyni kurz tych zakłóceń może osiaść, mgła i opary mogą się unieść, a ty możesz zrozumieć to, czego nie rozumiałeś wcześniej. Możesz znaleźć nowe sposoby radzenia sobie z wyzwaniem, jakie napotykasz.

Pan będzie cię błogosławił, kiedy będziesz brał udział w świętych obrzędach w świątyni. A błogosławieństwa, jakie ci da, nie będą ograniczały się do czasu, kiedy przebywasz w świątyni. Pobłogosławi cię we wszystkich aspektach życia. Twoja praca w świątyni wzmocni cię i udoskonali pod względem duchowym.

Tatuże

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 2:1–3; NiP 88:119; 109–110; 124:39–41

Zobacz także: Małżeństwo; Obrzędy; Plan zbawienia; Praca nad historią rodzinną i genealogia; Przymierze

Tatuże

Prorocy w dniach ostatnich usilnie zniechęcają członków do tatuowania ciała. Osoby, które lekceważą tę radę, okazują brak szacunku wobec siebie jak i wobec Boga. Apostoł Paweł nauczał o ważności naszych ciał i niebezpieczeństwie celowego ich bezczeszczenia: „Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś niszczy świątynię Bożą, tego zniszczy Bóg, albowiem świątynia Boża jest święta, a wy nią jesteście” (I List do Koryntian 3:16–17).

Jeśli masz tatuaż, nosisz na sobie ciągle przypomnienie błędu, jaki popełniłeś. Możesz zastanowić się nad jego usunięciem.

Zobacz także: Kolczykowanie ciała

Tytoń *(Zobacz: Słowo Mądrości)*

Uczciwość

Trzynasta Zasada Wiary mówi: „Wierzymy w uczciwość”. Być uczciwym oznacza być przez cały czas szczerym, wiernym i nie dopuszczać się kłamstwa.

Kiedy jesteś całkowicie uczciwy, możesz cieszyć się pokojem umysłu i zachować szacunek do siebie. Budujesz w ten sposób siłę charakteru, co pozwala ci służyć Bogu i innym. W oczach Boga i ludzi cię otaczających jesteś godny zaufania.

Z drugiej strony, jeśli jesteś nieuczciwy w słowach czy uczynkach, ranisz siebie, a często ranisz też innych. Jeśli kłamiesz, kradniesz, oszukujesz czy zaniedbujesz pracę, za którą otrzymujesz zapłatę, tracisz szacunek do siebie. Tracisz też przewodnictwo Ducha Świętego. Może okazać się, że znisz-

czyłeś więzi z członkami rodziny i przyjaciółmi i że ludzie już ci nie ufają.

Pozostawanie uczciwym często wymaga odwagi i ofiarności, szczególnie wtedy, gdy inni próbują przekonać cię, że nieuczciwość można usprawiedliwić. Jeśli znajdziesz się w takiej sytuacji, pamiętaj, że trwałe pokój wynikający z uczciwości, jest czymś cenniejszym niż chwilowe uczucie komfortu płynące z podążania za tłumem.

Dodatkowe źródła: II Ks. Mojżeszowa 20:16; 2 Nefi 9:34; NiP 97:8

Ukrzyżowanie (Zobacz: Krzyż; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa)

Upadek

W Ogrodzie Eden Bóg nakazał: „Z każdego drzewa w ogrodzie możesz swobodnie spożywać, ale nie będziesz spożywać owocu z drzewa znajomości dobrego i złego; jednakże możesz sam wybrać, bo decyzja należy do ciebie; ale pamiętaj, że ja tego zakazałem, bo w dniu, w którym spożyjesz owoc z tego drzewa, umrzesz na pewno” (Mojżesz 3:16–17). Jako że Adam i Ewa złamali to przykazanie i spożyli owoc z drzewa wiadomości dobrego i złego, zostali wypędzeni sprzed oblicza Pana (zob. NiP 29:40–41). Mówiąc innymi słowy — doświadczyli śmierci duchowej. Stali się też istotami śmiertelnymi czyli podlegali śmierci fizycznej. Śmierć duchowa i fizyczna nazywana jest Upadkiem.

Nasz upadły stan

Jako potomkowie Adama i Ewy odziedziczyliśmy w życiu doczesnym upadły stan (zob. Alma 42:5–9, 14). Jesteśmy oddzieleni od obecności Pana i podlegamy śmierci fizycznej. Żyjemy też w stanie przeciwności, w którym jesteśmy wystawiani na próby przez trudności życia i pokusy przeciwnika (zob. 2 Nefi 2:11–14; NiP 29:39; Mojżesz 6:48–49).

Ten upadły stan powoduje, że wewnątrz nas rozgrywa się konflikt. Jesteśmy duchowymi dziećmi Boga, w których

tkwi potencjał, byśmy byli „uczestnikami boskiej natury” (II List Piotra 1:4). Jednakże „jesteśmy niegodni przed [Bogiem], gdyż z powodu upadku ustawicznie skłaniamy się ku nieprawości” (Eter 3:2). Ciągłe musimy starać się przezwycięzać w sobie niegodziwe skłonności i pragnienia.

Powtarzając słowa anioła, król Beniamin powiedział: „Albowiem naturalny człowiek [...] jest wrogiem Boga, był nim od upadku Adama”. Król Beniamin ostrzegał, że w tym naturalnym czyli upadłym stanie każdy człowiek będzie wrogiem Boga na zawsze, „jeśli nie podda się wpływowi Świętego Ducha i nie odsunie tego, co jest w nim naturalne, stając się świętym poprzez zadośćuczynienie Chrystusa Pana, i będzie jak dziecko, uległy, łagodny, pokorny, cierpliwy, pełen miłości, skłonny do poddania się wszystkiemu, co Pan uważa za stosowne mu wyznaczyć, tak jak dziecko poddaje się woli swego ojca” (Mosjasz 3:19).

Korzyści płynące z Upadku

Upadek jest integralną częścią planu zbawienia Ojca Niebieskiego (zob. 2 Nefi 2:15–16; 9:6). Idzie on w dwóch kierunkach — w dół i do przodu. Poza wprowadzeniem śmierci fizycznej i duchowej Upadek daje nam możliwość, byśmy urodzili się na Ziemi, uczyli się i dokonywali postępów. Poprzez wykorzystywanie w prawy sposób wolnej woli i naszą szczerą pokutę, z chwilą grzechu możemy przyjść do Chrystusa i dzięki Jego Zadośćuczynieniu przygotować się na otrzymanie daru życia wiecznego. Prorok Lehi nauczał:

„I jeśli Adam nie popełniłby wykroczenia, nie upadłby, lecz pozostał w ogrodzie w Edenie. I wszystko, co zostało stworzone, musiałoby pozostać w takim samym stanie, w jakim zostało stworzone, i Adam i Ewa musieliby pozostać w tym stanie na zawsze, bez końca.

[Adam i Ewa] nie mieliby dzieci, pozostaliby więc w niewinności nie odczuwając radości, gdyż nie znalazłyby nieszczęścia, nie czyniąc nic dobrego, albowiem nie znalazłyby grzechu.

Ale wszystko stało się według mądrości Tego, który wie wszystko.

Upadek Adama nastąpił, aby ludzie mogli przyjść na świat, i ludzie przychodzą na świat, aby mogli osiągnąć szczęście.

I gdy wypełni się czas, Mesjasz przyjdzie wykupić ludzi z upadku" (2 Nefi 2:22–26; zob. także wersety 19–21, 27).

Adam i Ewa wyrazili swą wdzięczność za błogosławieństwa, które nastąpiły w wyniku Upadku.

„I tego dnia błogosławił Adam Boga i został napełniony Duchem i zaczął prorokować o wszystkich rodzinach na ziemi, mówiąc: Błogosławione niech będzie imię boskie, bo przez moje wykroczenie otwały się moje oczy i doznam radości w tym życiu i znowu w ciele ujrzę Boga.

A Ewa, jego małżonka, słyszała wszystko i cieszyła się, mówiąc: Gdyby nie nasz występki, nigdy nie mielibyśmy potomstwa ani nie znali dobra i zła, radości odkupienia i wiecznego życia, które Bóg daje wszystkim posłusznym" (Mojżesz 5:10–11).

Odkupienie z Upadku

Z powodu naszej upadłej, śmiertelnej natury i naszych osobistych grzechów naszą jedyną nadzieję możemy pokładać w Chrystusie i planie odkupienia.

Poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa każdy dostąpi odkupienia od skutków Upadku. Zmartwychwstanimy i zostaniemy przyprowadzeni przed oblicze Pana, by być osądzeni (zob. 2 Nefi 2:5–10; Alma 11:42–45; Helaman 14:15–17).

Poza odkupieniem nas od powszechnych skutków Upadku Zbawiciel może odkupić nas z naszych własnych grzechów. W naszym upadłym stanie grzeszymy i oddalamy się od Pana, ściągając na siebie śmierć duchową. Jak powiedział Apostoł Paweł: „Gdyż wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej" (List do Rzymian 3:23). Jeśli pozostaniemy w naszych grzechach, nie będziemy mogli zamieszkać w obec-

Ustanowienie przed narodzeniem

ności Boga, ponieważ „żadna nieczysta rzecz nie może [...] zamieszkać [...] w Jego obecności” (Mojżesz 6:57). Na szczęście Zadoścuczynienie „daje warunek nawrócenia” (Helaman 14:18), umożliwiając nam uzyskanie przebaczenia naszych grzechów i zamieszkania w obecności Boga na zawsze. Alma nauczał: „Dany jest człowiekowi okres czasu, podczas którego może się nawrócić. To życie stało się więc okresem próby, okresem przygotowania na spotkanie Boga, przygotowania do stanu wieczności, o którym mówiliśmy, że następuje po zmartwychwstaniu umarłych” (Alma 12:24).

Wdzięczność za zadość czyniącą ofiarę Zbawiciela

Podobnie jak naprawdę nie pragniemy jedzenia, dopóki nie jesteśmy godni, tak i nie pragniemy w pełni wiecznego zbawienia, dopóki nie dostrzeżemy tego, że potrzebujemy Zbawiciela. Staje się to, kiedy wzrasta nasze zrozumienie Upadku. Jak nauczał prorok Lehi: „I cała ludzkość jest zgubiona i upadła, i pozostanie taką na zawsze, jeśli ludzie nie dadzą się na tego Odkupiciela” (1 Nefi 10:6).

Dodatkowe źródła: I Ks. Mojżeszowa 3; Mormon 9:12–14; Mojżesz 4

Zobacz także: Grzech; Grzech pierwotny; Plan zbawienia; Wolna wola; Zadoścuczynienie Jezusa Chrystusa

Ustanowienie przed narodzeniem

W przedziemskim świecie duchowym Bóg wyznaczył pewne duchy do wypełnienia szczególnej misji podczas ich życia doczesnego. Nazywa się to ustanowieniem przed narodzeniem.

Ustanowienie przed narodzeniem nie gwarantuje, że dane osoby otrzymają pewne powołania lub obowiązki. Możliwości takie pojawiają się w tym życiu jako następstwo prawego korzystania z przywileju wolnej woli, podobnie jak ustanowienie przed narodzeniem było wynikiem prawego postępowania w przedziemskiej egzystencji.

Jezus Chrystus został ustanowiony przed narodzeniem, aby wypełnić Zadośćuczynienie, stając się „[barankiem niewinnym] i [nieskalanym]” (Objawienie 13:8; zob. także I List Piotra 1:19–21). Pisma święte mówią o innych, którzy zostali ustanowieni przed narodzeniem. Prorok Abraham dowiedział się o swoim ustanowieniu, kiedy miał wizję, w której zobaczył „wielu szlachetnych i wielkich” pośród duchów w przedziemskim świecie duchowym. Powiedział: „I widział Bóg, że dusze te są dobre, i stanął między nimi, i powiedział: Tych uczynię moimi władcami; bowiem stał między duchami widząc, że są dobre; i powiedział mi: Abrahamie, jesteś jednym z nich; zostałeś wybrany jeszcze przed narodzeniem” (Abraham 3:22–23). Pan powiedział Jeremiaszowi: „Wybrałem cię sobie, zanim cię utworzyłem w łonie matki, zanim się urodziłeś, poświęciłem cię, na proroka narodów przeznaczyłem cię” (Ks. Jeremiasza 1:5). Jan Chrzciciel został ustanowiony przed narodzeniem, by przygotować ludzi na ziemską służbę Zbawiciela (zob. Ks. Izajasza 40:3; Ew. Łukasza 1:13–17; 1 Nefi 10:7–10).

Doktryna ustanowienia przed narodzeniem odnosi się do wszystkich członków Kościoła, nie tylko do Zbawiciela i Jego proroków. Przed stworzeniem Ziemi, wiernym kobietom powierzono określone zadania, a wierni mężczyźni zostali ustanowieni do wykonywania pewnych obowiązków kapłańskich. Chociaż nie pamiętasz tego, z pewnością zgodziłeś się wypełnić ważne zadania w służbie swojemu Ojcu. Kiedy dowiedziesz tego, że jesteś godny, będziesz miał możliwość wykonania zadań, które ci wówczas wyznaczono.

Dodatkowe źródła: Alma 13:1–9; NiP 138:53–56

Zobacz także: Plan zbawienia; Wolna wola

Uzależnienie (Zobacz: Hazard; Pornografia; Słowo Mądrości)

Wdzięczność

Pan obiecał: „A kto przyjmuje wszystko z wdzięcznością, będzie uczyniony chwalebny” (NiP 78:19). Wdzięczność to postawa, która podnosi i wynosi nas duchowo. Prawdopodobnie z własnego doświadczenia wiesz, że jesteś szczęśliwszy, kiedy wdzięczność gości w twoim sercu. Kiedy jesteś wdzięczny, nie możesz być zgorzkniały, pełny urazy czy wątplęgo ducha.

Bądź wdzięczny za wspaniałe błogosławieństwa, które są twym udziałem. Bądź wdzięczny za ogromne możliwości, które przed tobą stoją. Bądź wdzięczny swoim rodzicom. Niech wiedzą o twojej wdzięczności. Podziękuj swoim przyjaciołom i nauczycielom. Wyraź wdzięczność każdemu, kto robi ci przysługę lub pomaga w jakikolwiek sposób.

Dziękuj swojemu Ojcu Niebieskiemu za dobroć, którą ci On okazuje. Możesz wyrazić swą wdzięczność Bogu, uznając we wszystkim Jego rękę, dziękując za wszystko, co ci daje, przestrzegając Jego przykazań i służąc innym. Podziękuj Mu za Jego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa. Wyraź wdzięczność za wspaniały przykład Zbawiciela, za Jego nauki, za Jego wyciągniętą rękę, która podnosi i pomaga, za Jego nieskończone Zadośćuczynienie.

Podziękuj Panu za Jego przywrócony Kościół. Podziękuj Mu za wszystko, co Kościół ci oferuje. Podziękuj Mu za przyjaciół i rodzinę. Niech duch dziękczynienia przewodzi twoim dniom i nocom i niech je błogosławi. Popracuj nad postawą wdzięczności. Okaze się, że przyniesie to wspaniałe wyniki.

Dodatkowe źródła: Psalm 100:3–4; Ew. Łukasza 17:11–19; Mosjasz 2:19–22; Alma 34:38; NiP 59:7

Wiara

Apostoł Paweł nauczał, że „wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy” (List do Hebrajczyków 11:1). Alma powiedział

podobnie: „Jeśli więc masz wiarę, pokładasz nadzieję w tym, czego nie widziałeś, a co jest prawdą” (Alma 32:21).

Wiara jest zasadą działania i mocy. Kiedykolwiek pracujesz nad osiągnięciem godnego celu, wykazujesz się wiarą. Okazujesz nadzieję osiągnięcia czegoś, czego nie możesz jeszcze zobaczyć.

Wiara w Pana Jezusa Chrystusa

Aby twoja wiara doprowadziła cię do zbawienia, musi koncentrować się na Panu Jezusie Chrystusie (zob. Dzieje Apostolskie 4:10–12; Mosjasz 3:17; Moroni 7:24–26; Zasady Wiary 1:4). Możesz wykazać się wiarą w Chrystusa, kiedy masz pewność, że On istnieje, masz właściwe wyobrażenie o Jego charakterze i wiedzę, którą wykorzystujesz, gdy starasz się żyć wedle Jego woli.

Posiadanie wiary w Jezusa Chrystusa to całkowite poleganie na Nim — ufanie Jego nieskończonej mocy, inteligencji i miłości. Obejmuje wiarę w Jego nauki. Oznacza wiarę, iż nawet jeśli nie rozumiesz wszystkiego, On to rozumie. Pamiętaj, że ponieważ On doświadczył twego bólu, nieszczęść i chorób, wie, jak pomóc ci wznieść się ponad codzienne trudy (zob. Alma 7:11–12; NiP 122:8). On „[zwyciężył] świat” (Ew. Jana 16:33) i przygotował ci możliwość otrzymania życia wiecznego. Zawsze jest gotów ci pomóc, kiedy będziesz pamiętał o Jego usilnej prośbie: „Radź mi się w każdej myśli; nie wąp, nie lękaj się” (NiP 6:36).

Życie z wiarą

Wiara to coś więcej niż pasywne wierzenia. Okazujesz swą wiarę poprzez uczynki, sposób, w jaki żyjesz.

Zbawiciel obiecał: „Jeśli będziecie mieli wiarę we Mnie, będziecie mogli dokonać wszystkiego, co uznaję za wskazane” (Moroni 7:33). Wiara w Jezusa Chrystusa może motywować cię do naśladowania Jego doskonałego przykładu (zob. Ew. Jana 14:12). Twoja wiara może prowadzić cię do

Wiara

dobrych uczynków, przestrzegania przykazań i odpokutowania za grzechy (zob. List Jakuba 2:18; 1 Nefi 3:7; Alma 34:17). Może pomóc ci w przewycięzaniu pokus. Alma poradził swojemu synowi Helamanowi: „Nauczaj ich, aby [...] wierząc w Pana Jezusa Chrystusa opierali się wszelkiej pokusie diabła” (Alma 37:33).

Pan dokona w twoim życiu wielu cudów, zgodnie z twoją wiarą (zob. 2 Nefi 26:13). Wiara w Jezusa Chrystusa pomoże ci w duchowym i fizycznym uzdrowieniu poprzez Jego Zadośćuczynienie (zob. 3 Nefi 9:13–14). Kiedy nadejdą czasy próby, wiara może dać ci odwagę do podążania naprzód i dzielnego zmierzenia się z wszelkimi trudnościami. Nawet jeśli przyszłość zdaje się być niepewna, twoja wiara w Zbawiciela może przynieść ci spokój (zob. List do Rzymian 5:1; Helaman 5:47).

Pogłębianie wiary

Wiara jest darem od Boga, ale musisz pielęgnować ją, aby była silna. Wiara podobna jest do mięśni ręki — jeśli będziesz ją ćwiczyć, będzie stawać się silniejsza. Jeśli zostawisz ją na temblaku, osłabnie.

Możesz pielęgnować dar wiary poprzez modlitwy do Ojca Niebieskiego w imię Jezusa Chrystusa. Kiedy wyrażasz swoją wdzięczność Ojcu i prosisz Go o błogosławieństwa, których potrzebujesz ty i inne osoby, zbliżasz się do Niego. Zbliżysz się do Zbawiciela, którego Zadośćuczynienie daje ci możliwość proszenia o miłosierdzie (zob. Alma 33:11). Będziesz też otwarty na ciche przewodnictwo Ducha Świętego.

Wzmacniasz swą wiarę poprzez przestrzeganie przykazań. Podobnie jak wszystkie błogosławieństwa, wiarę zdobywa się i pogłębia dzięki osobistemu posłuszeństwu i prawym działaniom. Jeśli pragniesz wzbogacić swą wiarę do granic możliwości, musisz dotrzymać przymierzy, które zawarłeś.

Możesz również rozwijać swą wiarę poprzez studiowanie pism świętych i słów proroków w dniach ostatnich. Prorok Alma nauczał, że słowo Boże pomaga we wzmacnianiu wiary.

Porównując słowo do nasiona, powiedział, że „pragnienie wiary” może doprowadzić cię do tego, że „[zrobisz] miejsce” dla słowa, aby można je było „zasadzić w [twoim] sercu”. Wówczas poczujesz, że słowo jest dobre, ponieważ zacznie powiększać twoją duszę i oświecać zrozumienie. Wzmocni twą wiarę. Kiedy wciąż będziesz pielęgnował słowo w swoim sercu, „gorliwie wzmacniając je swą wiarą, jeśli [zadbasz] o drzewko, gdy zaczyna rosnać, wytrwale czekając na jego owoc, zakorzeni się i stanie drzewem rosnącym ku życiu wiecznemu”. (Zob. Alma 32:26–43).

Dodatkowe źródła: List do Hebrajczyków 11; List Jakuba 1:5–6; 2:14–26; Eter 12:4–27; Moroni 7:20–48; NiP 63:7–11; 90:24

Zobacz także: Bóg Ojciec; Chrzest; Jezus Chrystus; Pokuta

Więzienie duchów (Zobacz: Piekło; Raj; Śmierć fizyczna)

Władze Naczelne (Zobacz: Administracja Kościoła)

Wojna

Pan powiedział, że w dniach ostatnich „pójdą słuchy o wojnach i pogłoskach wojny, i cała ziemia będzie pełna zamieszania, i upadną serca ludzi” (NiP 45:26).

Jako członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jesteśmy ludem pokoju. Naśladujemy Zbawiciela, który jest Księciem Pokoju. Wyczekujemy Jego mileńskich rządów, kiedy zakończą się wojny, a pokój zostanie przywrócony na Ziemię (zob. Ks. Izajasza 2:4). Jednakże uznajemy, że w tym świecie przywódcy rządowi czasami wysyłają wojska na wojnę, aby bronić swych narodów i wartości.

Święci w Dniach Ostatnich, będący w wojsku, nie muszą czuć się rozdarci pomiędzy swoim krajem a swoim Bogiem. W Kościele „wierzymy w posłuszeństwo królom, prezydentom, władcom i rządóm; w przestrzeganie, poszanowanie i poparcie dla prawa” (Zasady Wiary 1:12). Służba wojskowa pokazuje oddanie tej zasadzie.

Wolna wola

Jeśli Święci w Dniach Ostatnich wezwani są na pole walki, mogą brać przykład z kapitana Moroniego, wspaniałego przywódcy wojskowego z Księgi Mormona. Choć był on wojownikiem o potężnej sile, „nie znajdował przyjemności w rozlewie krwi” (Alma 48:11). Miał on „niezachwianą wiarę w Chrystusa” i jedynym powodem, dla którego walczył, była „[obrona jego] ludu, [jego] kraju, [jego] religii i swobód” (Alma 48:13). Jeśli Święci w Dniach Ostatnich muszą iść na wojnę, powinni iść w duchu prawdy i prawości, z pragnieniem czynienia dobra. Powinni iść z miłością w sercach wobec wszystkich dzieci Boga, włącznie z tymi, które są po przeciwnej stronie. Wówczas, jeśli muszą przelać krew, ich uczynek nie będzie policzony za grzech.

Zobacz też: Pokój; Rządy i prawa cywilne

Wolna wola

Twój Ojciec Niebieski dał ci wolną wolę, zdolność wybierania i działania we własnym imieniu. Wolna wola jest niezbędnym elementem planu zbawienia. Bez niej nie byłbyś w stanie uczyć się, robić postępów ani naśladować Zbawiciela. Posiadając ją możesz „wybrać wolność i życie wieczne dzięki wielkiemu wstawiennictwu za wszystkich ludzi; [możesz] też wybrać niewolę i śmierć według niewoli i władzy diabła” (2 Nefi 2:27).

Jeszcze przed narodzeniem miałeś moc dokonywania wyborów. Podczas Narady w Niebie w życiu przedziemskim Ojciec Niebieski przedstawił Swój plan, który zawierał zasadę wolnej woli. Lucyfer zbuntował się i „chciał zniszczyć wolę człowieka” (Mojżesz 4:3). W wyniku tego Lucyferowi i tym, którzy za nim podążyli, odmówiono przywileju otrzymania śmiertelnego ciała. Twoja obecność tu, na Ziemi, potwierdza fakt, że wykorzystałeś swą wolną wolę, by postępować zgodnie z planem Ojca Niebieskiego.

W życiu śmiertelnym nadal masz wolną wolę. To, w jaki sposób wykorzystujesz ten dar, określa, czy będziesz szczę-

śliwy, czy nieszczęśliwy w tym życiu i w życiu przyszłym. Posiadasz wolność wyboru i działania, ale nie możesz wybrać konsekwencji swoich uczynków. Konsekwencje mogą nie pojawić się natychmiast, ale kiedyś na pewno się pojawiają. Wybieranie dobra i prawości prowadzi do szczęścia, pokoju i życia wiecznego, podczas gdy wybieranie grzechu i zła w konsekwencji doprowadzi do bólu i smutku.

Jesteś odpowiedzialny za podejmowane przez siebie decyzje. Nie powinienes obwiniać okoliczności, rodziny czy przyjaciół, jeśli zdecydowałeś się nie przestrzegać przykazań Bożych. Jesteś dzieckiem Boga i posiadasz ogromną siłę. Możesz wybierać prawość i szczęście bez względu na okoliczności.

Jesteś też odpowiedzialny za rozwijanie zdolności i talentów, jakimi obdarzył cię Ojciec Niebieski. Jesteś przed Nim odpowiedzialny za to, co uczynisz ze swoimi zdolnościami i w jaki sposób wykorzystasz swój czas. Nie trwój czasu. Bądź gotów ciężko pracować. Z własnej nieprzymuszonej woli czynź wiele dobra.

Dodatkowe źródła: V Ks. Mojżeszowa 11:26–28; 30:15–20; Ks. Jozuego 24:14–15; 2 Nefi 2; Helaman 14:30–31; NiP 58:26–28; 101:78

Zobacz także: Plan zbawienia; Pokusy; Posłuszeństwo

Wybaczenie

Pisma święte mówią o wybaczeniu w dwojakim sensie. Pan nakazuje nam, abyśmy odpokutowali za nasze grzechy i starali się o Jego wybaczenie. Nakazuje nam również wybaczenie tym, którzy nas obrazili bądź zranili. W modlitwie Pańskiej Jezus radzi nam, abyśmy prosili Ojca Niebieskiego, by „[odpuścił] nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom” (Ew. Mateusza 6:12).

Staranie się o uzyskanie wybaczenia Pana

Grzech jest wielkim ciężarem. Przynosi poczucie winy i cierpienie, płynące z wiedzy, że sprzeciwiliśmy się woli

Wybaczenie

naszego Ojca w Niebie. Sprowadza uciążliwe wyrzuty sumienia, kiedy zdajemy sobie sprawę, że z powodu naszych uczynków być może zraniliśmy innych i uniemożliwiliśmy naszemu Ojcu zesłanie błogosławieństw, które był gotów nam dać.

Z powodu Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa możemy uzyskać wybaczenie za nasze grzechy dzięki szczerzej i pełnej pokucie. Grzeszne życie powoduje cierpienie i ból, ale wybaczenie Pana przynosi ulgę, pocieszenie i radość. Pan obiecał:

„Oto przebaczone temu, co odpokutował za swe grzechy, i ja, Pan, nie pamiętam ich więcej” (NiP 58:42).

„Choć wasze grzechy będą czerwone jak szkarłat, jak śnieg zbieleją; choć będą czerwone jak purpura, staną się białe jak wełna” (Ks. Izajasza 1:18).

Możesz doświadczyć tego cudu, kiedy musisz odpokutować za poważne grzechy czy codzienne słabości. Tak jak Zbawiciel prosił starożytny lud, tak też prosi nas dzisiaj:

„Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam ukojenie.

Weźcie na siebie moje jarzmo i ucztujcie ode mnie, że jestem cichy i pokornego serca, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych.

Albowiem jarzmo moje jest miłe, a brzemię moje lekkie” (Ew. Mateusza 11:28–30).

„Czyż nie odstępacie od swych grzechów i nie nawróćcie się, abym mógł was uzdrowić?

Zaprawdę powiadam wam, że jeśli przystąpicie do Mnie, będziecie mieli życie wieczne. Oto czekam na was z miłosierdziem, i kto przyjdzie do Mnie, przyjmę go. I błogosławieni są ci, którzy do Mnie przystępują” (3 Nefi 9:13–14).

Aby zapoznać się z wyjaśnieniem, czym jest pokuta, zobacz „Pokuta”, strony 107–111.

Wybaczenie innym

Poza staraniem się o uzyskanie wybaczenia za nasze grzechy musimy być gotowi wybaczać innym. Pan powiedział: „Przeto powiadam wam, że powinniście sobie nawzajem

wybaczać; bowiem ten, co nie odpuszcza bratu jego przewinień, stoi pełen winy przed Panem; bowiem pozostaje w nim większy grzech. Ja, Pan, odpuszczę, komu będę chciał odpuścić, ale od was jest wymagane, abyście odpuścili wszystkim ludziom” (NiP 64:9–10).

W codziennym życiu z całą pewnością inni ludzie będą traktować cię w niewłaściwy sposób — czasami przypadkiem, a czasami celowo. Łatwo w takiej sytuacji zgorzknieć czy złościć się lub pragnąć odwetu, ale nie jest to droga Pańska. Zbawiciel poradził: „Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują” (Ew. Mateusza 5:44). Kiedy był przybity do krzyża, ustanowił doskonały przykład wybaczenia. Mając na myśli żołnierzy rzymskich, którzy Go ukrzyżowali, modlił się: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią” (Ew. Łukasza 23:34).

Módl się o siłę do wybaczenia tym, którzy cię źle potraktowali. Porzuć uczucie złości, goryczy czy zemsty. Szukaj w ludziach dobra, zamiast koncentrować się na ich błędach i wyolbrzymiać ich słabości. Pozwól Bogu być sędzią złych uczynków innych osób. Pozbycie się urazy może sprawiać trudności, ale z pomocą Pana jesteś w stanie tego dokonać. Okaże się, że wybaczenie może zagoić poważne rany, zastępując truciznę niezgody i nienawiści pokojem i miłością, które dać może jedynie Bóg.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 6:14–15; 18:21–22; 1 Nefi 7:16–21

Zobacz także: Osądzanie innych; Pokuta; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Wyniesienie (Zobacz: Życie wieczne)

Zasady Wiary

Zasady Wiary to trzynaście podstawowych punktów wiary, którą wyznają członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Prorok Józef Smith zapisał je w liście do Johna Wentwortha, wydawcy gazety, w odpowiedzi

na wyrażoną przez niego chęć poznania wierzeń członków Kościoła. Później zostały one wydane w czasopiśmie kościelnych. Obecnie są uważane za pismo święte i znajdują się w Perle Wielkiej Wartości.

Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Słowo *zadośćuczynić* oznacza pojednać się lub przywrócić harmonię. Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa możemy pojednać się z naszym Ojcem Niebieskim (zob. List do Rzymian 5:10–11; 2 Nefi 25:23; Jakub 4:11). Możemy ostatecznie zamieszkać w Jego obecności na zawsze — jako ci „co się stali doskonali poprzez Jezusa” (zob. NiP 76:62, 69).

Jezus Chrystus został „przygotowany od założenia świata, by odkupić [Swój] lud” (Eter 3:14). W przedziemskim świecie duchów Ojciec Niebieski przedstawił wieczny plan zbawienia, który wymagał nieskończonego i wiecznego Zadośćuczynienia. Przedziemski Jezus, znany wcześniej jako Jehowa, pokornie powiedział, że wypełni wolę Ojca związaną z planem (zob. Mojżesz 4:2). Zatem został wyznaczony przed narodzeniem, by dokonać Zadośćuczynienia: przyjść na Ziemię, cierpieć za nasze grzechy, umrzeć na krzyżu i zmartwychwstać. Stał się „[Barankiem], który został zabity” (Objawienie 13:8; zob. także I List Piotra 1:19–20; Mojżesz 7:47).

Zadośćuczynienie jest najwyższym wyrazem miłości, jaką Ojciec Niebieski żywi do nas (zob. Ew. Jana 3:16). Jest również największym wyrazem miłości Jezusa Chrystusa do Ojca i do nas (zob. Ew. Jana 14:28–31; 15:9–13; I List Jana 3:16; NiP 34:3; 138:1–4).

Potrzebujemy Zadośćuczynienia

Wszyscy ludzie, jako potomkowie Adama i Ewy, ponoszą konsekwencje Upadku. Wszyscy doświadczamy śmierci duchowej, która rozpoczęła się wraz z odejściem sprzed oblicza Boga. I wszyscy podlegamy śmierci doczesnej, która jest śmiercią ciała fizycznego (zob. Alma 42:6–9; NiP 29:41–42).

Nasz upadły stan sprawia, że podlegamy przeciwnościom i pokusom. Kiedy ulegamy pokusom, odległość pomiędzy nami a Bogiem zwiększa się i nie możemy osiągnąć Jego chwały (zob. List do Rzymian 3:23).

Wieczna sprawiedliwość wymaga tego, aby skutki Upadku trwały i abyśmy zostali ukarani za nasze złe uczynki. Bez Zadośćuczynienia duchowa i doczesna śmierć zbudowałyby pomiędzy nami a Bogiem przeszkodę nie do pokonania. Jako że nie możemy sami zbawić się od skutków Upadku ani od własnych grzechów, na zawsze bylibyśmy oddzieleni od naszego Ojca Niebieskiego, ponieważ „żadna nieczysta rzecz nie może [...] zamieszkać [...] w Jego obecności” (Mojżesz 6:57).

Jedynym sposobem na to, abyśmy byli zbawieni, jest to, by zbawił nas ktoś inny. Potrzebujemy kogoś, kto będąc na naszym miejscu weźmie na siebie ciężar Upadku i zapłaci za nasze grzechy. Jezus Chrystus zawsze był jedyną osobą, która była zdolna do złożenia takiej ofiary.

Jezus Chrystus naszą jedyną nadzieją

Już zanim została stworzona Ziemia Zbawiciel był naszą jedyną nadzieją na „[pokój] w tym świecie i [życie wieczne] w świecie przyszłym” (NiP 59:23).

Jedynie On miał moc, by złożyć Swe życie i ponownie je odzyskać. Po Swej ziemskiej matce, Marii, odziedziczył to, że mógł umrzeć. Po Swym nieśmiertelnym Ojcu odziedziczył moc przewyciężenia śmierci. Powiedział On: „Jak bowiem Ojciec ma żywot sam w sobie, tak dał i Synowi, by miał żywot sam w sobie” (Ew. Jana 5:26).

Jedynie On mógł odkupić nas z naszych grzechów. Bóg Ojciec dał Mu tę moc (zob. Helaman 5:11). Zbawiciel mógł ją przyjąć i doprowadzić do Zadośćuczynienia, ponieważ sam był wolny od grzechu. „Cierpiał On pokusy, lecz się im nie poddał” (NiP 20:22). Prowadząc doskonałe i bezgrzeszne życie, był wolny od wymogów sprawiedliwości. Mógł zapła-

cić za tych, którzy odpokutują, jako że miał moc odkupienia i sam nie był niczego winny wobec sprawiedliwości. Mógł więc powiedzieć:

„Ojcie, spójrz na cierpienia i śmierć tego, co nie popełnił żadnego grzechu i z którego byłeś wielce zadowolony; spójrz na krew Twego Syna, którą przelano, krew tego, którego oddałeś, abyś sam był wychwalony;

Przeto oszczędź, Ojcie, tych moich braci, co wierzą w moje imię, aby mogli przyjść do mnie i mieć życie wieczne” (NiP 45:4–5).

Zaprawdę „żadne inne imię czy sposób zbawienia nie będzie, dany ludziom. Stanie się to tylko przez i w imię Chrystusa, Pana Wszechmogącego” (Mosjasz 3:17).

Zadość czyniąca ofiara

Zadość czyniąca ofiara Jezusa dokonała się w Ogrodzie Getsemane i na krzyżu w Kalwarii. W Getsemane poddał się woli Ojca i począł przyjmować na siebie grzechy wszystkich ludzi. Powiedział On nieco na temat tego, czego doświadczył w chwili płacenia za nasze grzechy:

„Ja, Bóg, cierpiałem je za wszystkich, aby nie cierpieli, jeżeli odpokutują;

Ale jeżeli nie odpokutują, cierpieć będą jako ja sam cierpiałem;

A cierpienia te sprawiły, że nawet ja sam, będąc Bogiem, ponad wszystko, drżałem z bólu, i krwawiłem ze wszystkich porów, i cierpiałem w ciele i duchu — i pragnąłem, abym nie musiał wypić tej czary goryczy, i cofnąć się —

Jednak chwała niech będzie Ojcu, i skosztowałem, i ukończyłem przygotowania dla dzieci ludzkich” (NiP 19:16–19; zob. także Ew. Łukasza 22:44; Mosjasz 3:7).

Zbawiciel nadal cierpiał za nasze grzechy, kiedy pozwolił na to, by być ukrzyżowanym — „został On podniesiony na krzyżu i umarł za grzechy świata” (1 Nefi 11:33).

Na krzyżu poniósł śmierć, na którą się zgodził. Później Jego ciało zostało złożone w grobie do czasu Jego zmartwych-

wstania i stał się „pierwiastkiem tych, którzy zasnęli” (I List do Koryntian 15:20). Poprzez Swoją śmierć i Zmartwychwstanie przewyciężył dla nas śmierć fizyczną. Później powiedział:

„Przyszedłem na świat wypełnić wolę Mego Ojca, albowiem to On Mnie posłał.

I Mój Ojciec posłał Mnie, abym został podniesiony na krzyżu, a potem mógł przyciągnąć do siebie wszystkich ludzi; aby, tak jak Ja zostałem podniesiony przez ludzi, Ojciec podniósł ludzi, aby stanęli przede Mną i zostali osądzeni za swe dobre czy złe czyny.

W tym celu zostałem podniesiony na krzyżu i zgodnie z mocą Ojca przyciągnę do siebie wszystkich ludzi, aby zostali osądzeni według swych czynów.

I stanie się, że kto się nawróci i zostanie ochrzczony w imię Moje, będzie napełniony Duchem Świętym; i jeśli wytrwa do końca, uznam, że jest bez winy przed Ojcem, gdy powstanę, by sądzić świat” (3 Nefi 27:13–16).

Powszechne odkupienie od skutków Upadku

Poprzez Zadośćuczynienie Jezus Chrystus odkupił wszystkich ludzi od skutków Upadku. Wszyscy ludzie, którzy kiedykolwiek żyli lub będą żyli na ziemi, zmartwychwstaną i zostaną przyprowadzeni przed oblicze Boga, by być osądzeni (zob. 2 Nefi 2:5–10; Helaman 14:15–17). Dzięki darowi miłosierdzia i mającej moc odkupienia łasce Zbawiciela, my wszyscy otrzymamy dar nieśmiertelności i życia na zawsze w doskonałym, zmartwychwstałym ciele.

Zbawienie od naszych grzechów

Mimo że bezwarunkowo będziemy odkupieni od powszechnych skutków Upadku, ponosimy odpowiedzialność za nasze własne grzechy. Jednakże mogą być nam one wybaczone i możemy być z nich oczyszczeni, jeśli przyjmujemy „zadośćuczynienie krwią Chrystusa” (Mosjasz 4:2). Musimy wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa, odpokuto-

wać, przyjmując chrzest dla odpuszczenia grzechów i otrzymać dar Ducha Świętego. Alma radził:

„Potrzebujecie się nawrócić i ponownie narodzić, albowiem Duch mówi, że jeśli się ponownie nie narodzicie, nie możecie odziedziczyć królestwa niebieskiego. Pójdźcie więc i zostańcie ochrzczeni dla nawrócenia, abyście mogli obmyć się z waszych grzechów, abyście mieli wiarę w Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata i ma moc zbawienia i oczyszczenia z wszelkiej nieprawości” (Alma 7:14).

Dar życia wiecznego

Zbawiciel powiedział, że życie wieczne to „dar [który] jest największym darem Boga” (NiP 14:7). Uzyskać życie wieczne to znaczy być godnym zamieszkania w obecności Boga, odziedziczyć miejsce w najwyższym stopniu królestwa celestialnego. Ten dar jest dostępny jedynie dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Mormon powiedział: „I jaką powinniśmy mieć nadzieję? Oto powiadam wam, powinniście mieć nadzieję, że zmartwychwstaniecie i będziecie mieli życie wieczne dzięki zadośćuczynieniu Chrystusa i Jego zmartwychwstaniu i że stanie się to zgodnie z obietnicą z względu na waszą wiarę” (Moroni 7:41).

Aby otrzymać ten dar, musimy spełnić określone warunki. Musimy wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa, odpokutować za nasze grzechy i wiernie wytrwać do końca. Musimy przyjąć obrzędy niezbędne do zbawienia: chrzest, dar Ducha Świętego, wyświęcenie do Kapłaństwa Melchizedeka (w przypadku mężczyzn) oraz obdarowanie w świątyni i małżeństwo zapieczętowane na wieczność. Poprzez przyjęcie tych obrzędów i dotrzymanie towarzyszących im przymierzy przystępujemy do Chrystusa i ostatecznie otrzymujemy dar życia wiecznego (zob. Zasady Wiary 1:3).

W Swej nieskończonej sprawiedliwości i miłosierdziu Pan daje również życie wieczne „[wszystkim], co umarli bez wiedzy tej Ewangelii, a co by ją byli przyjęli, gdyby im dozwolono

pozostać” oraz „[wszystkim dzieciom], co umierają zanim dojdą do wieku odpowiedzialności” (NiP 137:7, 10).

Zbawiciel zaprasza nas, abyśmy przyjęli życie wieczne: „Oto zaprasza On wszystkich ludzi, z otwartymi ramionami czeka na nich z łaską i mówi: Nawróćcie się, a przyjmę was. Mówi On: Pójdźcie do Mnie, a jeść będziecie owoc z drzewa życia, do woli będziecie jeść chleb i pić wody życia” (Alma 5:33–34).

Odnajdowanie pokoju i uzdrowienia poprzez Zadośćuczynienie

Błogosławieństwa Zadośćuczynienia Zbawiciela rozciągają się na całą wieczność, ale mogą również przyjść i w tym życiu. Kiedy przystąpisz do Chrystusa, poznasz radość pozostawania czystym w oczach Pana. Będziesz mógł powtórzyć słowa Almy, który po popełnieniu wielu grzechów i buntowaniu się, doświadczył bolesnego, lecz uzdrawiającego procesu pokuty. Po uzyskaniu wybaczenia świadczył on:

„Nie pamiętałem więcej o bólu, ani nie dręczyło mnie więcej wspomnienie moich grzechów.

Jak wielka była moja radość i jak cudowne światło, które zobaczyłem! Duszę moją przepęłniła radość tak silna, jak silny był mój ból!

[...] Nie ma nic tak straszliwego i pełnego goryczy jak moje ówczesne cierpienia, a z drugiej strony, [...] nie ma nic tak cudownego i słodkiego jak radość, której doznałem” (Alma 36:19–21).

Oprócz ofiarowania nam uwolnienia od bólu grzechu Zbawiciel ofiarowuje pokój w czasach próby. Zadośćuczynienie Jezusa polegało między innymi na wzięciu na Siebie boleści, chorób i dolegliwości wszystkich ludzi (zob. Alma 7:11–12). On rozumie nasze cierpienia, ponieważ sam ich doświadczył. A doskonale je rozumiejąc, wie, jak ci pomóc. Możesz „wszelką troskę swoją [złożyć] na niego, gdyż On ma o [ciebie] staranie” (I List Piotra 5:7).

Dzięki swej wierze i prawości oraz dzięki Jego zadość czyniącej ofierze wszelka niesprawiedliwość, wszelkie rany i ból tego życia mogą być w pełni zrekompensovane i naprawione. Błogosławieństw, jakich ci odmówiono w tym życiu, doznasz w wieczności. I choć być może nie ulży ci On we wszystkich obecnych cierpieniach, pobłogosławi cię pocieszeniem, zrozumieniem i siłą, byś „[mógł] znosić swe trudy z łatwością” (Mosjasz 24:15).

„Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni — powiedział Zbawiciel — a Ja wam dam ukojenie” (Ew. Mateusza 11:28). Przy innej okazji jeszcze raz obiecał Swoją pokój, mówiąc: „Na świecie ucisk mieć będziecie, ale ufajcie, Ja zwyciężyłem świat” (Ew. Jana 16:33). To są obietnice Zadośćuczynienia: w tym życiu i przez całą wieczność.

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 49:13–16; 53; Ew. Mateusza 26–28; Ew. Marka 14–16; Ew. Łukasza 22–24; Ew. Jana 10:14–15; 11:25–26; 14:6; 15:13; 19–20; I List do Koryntian 15:20–22; List do Hebrajczyków 4:14–16; I List Jana 1:7; 1 Nefi 10:6; 2 Nefi 2:1–10; 9; 25:23–26; Jakub 4:12; Mosjasz 3:1–19; Alma 22:14; 34:5–18; 42; Helaman 5:9–12; 14:13–19; 3; Nefi 9:14–22; 27:13–22; Mormon 9:10–14; Eter 12:27, 41; Moroni 8:5–26; 10:32–33; NiP 18:10–12; 19:15–24; 20:17–34; 45:3–5; 76:40–43; Mojżesz 1:39

Zobacz także: Bóg Ojciec; Chrzczenie; Ewangelia; Królestwa chwały; Miłość bliźniego; Obrzędy; Plan zbawienia; Pokuta; Sprawiedliwość; Śmierć duchowa; Śmierć fizyczna; Upadek; Wiara, Wybaczanie; Zbawienie; Zmartwychwstanie; Życie wieczne

Zbawienie

W czasie rozmów z innymi chrześcijanami czasami możesz usłyszeć takie pytanie: „Czy zostałeś zbawiony?” Osoby, które je zadają, zazwyczaj mają na myśli akt szczerego wyznania, czy poświadczenia, że przyjąłeś Jezusa Chrystusa jako twój osobisty Pana i Zbawiciela. Zadając to pytanie, okazują wiarę w poniższe słowa, spisane przez Apostoła Pawła:

„Bo jeśli ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i uwierzysz w sercu swoim, że Bóg wzbudził go z martwych,

zbawiony będziesz. Albowiem sercem wierzy się ku usprawiedliwieniu, a ustami wyznaje się ku zbawieniu” (List do Rzymian 10:9–10).

Odpowiadanie na pytanie „Czy zostałeś zbawiony?”

W Liście do Rzymian 10:9–10 słowa *zbawiony* oraz *zbawienie* oznaczają związek przymierza z Jezusem Chrystusem. Poprzez ten związek przymierza mamy pewność zbawienia od wiecznych konsekwencji grzechu, jeżeli jesteśmy posłuszni. Każdy wierny Święty w Dniach Ostatnich jest zbawiony, jeśli użyjemy tego słowa w tym znaczeniu. Zostaliśmy nawróceni na przywróconą ewangelię. Poprzez obrzęd chrztu weszliśmy w związek przymierza ze Zbawicielem, biorąc na siebie Jego imię. Nasze przymierze chrztu odnawiamy, przyjmując sakrament.

Różne znaczenia słowa *zbawienie*

W doktrynach Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich terminy *zbawiony* i *zbawienie* mają różne znaczenia. W zależności od znaczenia, twoja odpowiedź na pytanie: „Czy zostałeś zbawiony?” będzie brzmieć: „Tak” lub „Tak, ale pod pewnymi warunkami”. Poniższe wyjaśnienie to zarys sześciu znaczeń słowa *zbawienie*.

Zbawienie od śmierci fizycznej. Wszyscy ludzie w końcu umrą. Jednakże dzięki Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa wszyscy ludzie zmartwychwstaną — będąc zbawieni od śmierci fizycznej. Paweł świadczył: „Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” (I List do Koryntian 15:22).

Zbawienie od grzechu. Aby być oczyszczonym od grzechu dzięki Zadośćuczynieniu Zbawiciela, musisz wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa, zostać ochrzczony i otrzymać dar Ducha Świętego (zob. Dzieje Apostolskie 2:37–38). Jeśli zostałeś ochrzczony i otrzymałeś Ducha Świętego dzięki właści-

wemu upoważnieniu kapłańskiemu, już warunkowo zostałeś zbawiony od grzechu. Jednakże nie zostałeś całkowicie zbawiony od grzechu do czasu, aż zakończysz swój żywot na Ziemi, wytrwawszy wiernie do końca.

Zwróć uwagę, że nie możesz być zbawiony *w swoich grzechach*; nie możesz otrzymać bezwarunkowego zbawienia jedynie dzięki zwykłemu wyznaniu wiary w Jezusa Chrystusa, wiedząc, że nieuchronnie będziesz popełniał grzechy przez resztę swego życia (zob. Alma 11:36–37). Dzięki łasce Bożej możesz zostać zbawiony *od swoich grzechów* (zob. Helaman 5:10–11). Aby otrzymać to błogosławieństwo, musisz wykazać się wiarą w Jezusa Chrystusa, starać się przestrzegać przykazań, wyrzec się grzechu i dzięki obrzędowi sakramentu dokonywać powtórnej pokuty i oczyszczenia.

Ponowne narodzenie. Czasami możesz usłyszeć pytanie, czy narodziłeś się ponownie. W pismach świętych często pojawia się zasada powtórnych narodzin. Nowy Testament zawiera naukę Jezusa, według której musimy „[narodzić się] na nowo”, a jeśli nie „[narodzimy się] z wody i z Ducha, nie [możemy] wejść do Królestwa Bożego” (Ew. Jana 3:3, 5). Ta nauka znajduje potwierdzenie w Księdze Mormona: „I Pan powiedział mi: Nie dziw się, że wszyscy ludzie: mężczyźni i kobiety wszystkich narodów, plemion, języków i ludów, potrzebują się ponownie narodzić, to jest narodzić się z Boga przechodząc z przyziemnego i upadłego stanu w stan prawości, dostępując odkupienia przez Boga i stając się Jego synami i córkami. I tak zaczynają oni nowe życie, a jeśli tego nie uczynią, w żaden sposób nie odziedziczą królestwa Bożego” (Mosjasz 27:25–26).

Ponowne narodziny to proces, który ma miejsce po tym, jak zostaliśmy ochrzczeni i otrzymaliśmy dar Ducha Świętego. Przychodzi w wyniku naszej gotowości do tego, by „przystąpić do przymierza z naszym Bogiem, zobowiązując się do czynienia Jego woli i do posłuszeństwa Jego przykazaniom we wszystkim do końca naszego życia” (Mosjasz 5:5). Wówczas „serca [...] [nasze] uległy przemianie poprzez wiarę w Jego

imię, [zrodziliśmy] się więc z Niego” (Mosjasz 5:7). Jeśli zostałeś ochrzczony i otrzymałeś dar Ducha Świętego — wraz z przymierzem, by wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa — możesz powiedzieć, że narodziłeś się ponownie. I możesz doświadczać ponownych narodzin, kiedy przyjmujesz sakrament.

Zbawienie od ignorancji. Wielu ludzi żyje w stanie ciemności, nie znając światła przywróconej ewangelii. Są oni „powstrzymywani od prawdy, tylko dlatego, że nie wiedzą, gdzie ją znaleźć” (NiP 123:12). Jako członek Kościoła Pana jesteś zbawiony od tego stanu. Masz wiedzę o Bogu Ojcu, Jezusie Chrystusie, celu życia, planie zbawienia i twoim wiecznym potencjale. Możesz żyć jako uczeń Zbawiciela, który oświadczył: „Ja jestem światłością świata; kto idzie za mną, nie będzie chodził w ciemności, ale będzie miał światłość żywota” (Ew. Jana 8:12).

Zbawienie od drugiej śmierci. Pisma święte czasami mówią o zbawieniu od drugiej śmierci. Druga śmierć jest ostateczną śmiercią duchową — odcięciem od prawości i odmówieniem miejsca w którymkolwiek z królestw chwały (zob. Alma 12:32; NiP 88:24). Ta druga śmierć nie nadejdzie aż do czasu Sądu Ostatecznego i będzie dotyczyła niewielu osób (zob. NiP 76:31–37). Niemal każda osoba, która kiedykolwiek żyła na Ziemi, ma pewność, iż uzyska zbawienie od drugiej śmierci (zob. NiP 76:40–45).

Życie wieczne lub wyniesienie. W pisma świętych słowa *zbawiony* i *zbawienie* często odnoszą się do życia wiecznego czyli wyniesienia (zob. Abraham 2:11). Życie wieczne to poznanie Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa oraz zamieszkanie z Nimi na zawsze — odziedziczenie miejsca w najwyższym stopniu królestwa celestialnego (zob. Ew. Jana 17:3; NiP 131:1–4; 132:21–24). Aby otrzymać ten dar, musimy uczynić więcej, niż tylko odpokutować za nasze grzechy oraz zostać ochrzczeni i konfirmowani przez osoby posiadające właściwe

Zbawiony

upoważnienie kapłańskie. Mężczyźni muszą otrzymać Kapłaństwo Melchizedeka, a wszyscy członkowie Kościoła muszą zawrzeć w świątyni święte przymierza i dotrzymać ich, łącznie z zawarciem małżeństwa na wieczność.

Jeśli używamy słowa *zbawienie* na określenie życia wiecznego, nikt z nas nie może powiedzieć, że został zbawiony w życiu śmiertelnym. Ten wspaniały dar można otrzymać jedynie po Sądzie Ostatecznym.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 10:22; Ew. Marka 16:16; List do Efezjan 2:8–10; List do Jakuba 2:14–18; 2 Nefi 25:23, 26; Mosjasz 5:8–15; 3 Nefi 9:21–22; Moroni 10:32–33; Zasady Wiary 1:3

Zobacz także: Chrzest; Królestwa chwały; Łaska; Plan zbawienia; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa; Życie wieczne

Zbawiony (*Zobacz:* Zbawienie)

Zmartwychwstanie

Z powodu Upadku Adama i Ewy podlegamy śmierci fizycznej, która jest oddzieleniem ducha od ciała. Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa wszyscy ludzie zmartwychwstaną — będąc zbawieni od śmierci fizycznej (zob. I List do Koryntian 15:22). Zmartwychwstanie to ponowne jednoczenie ducha z ciałem w doskonałym, nieśmiertelnym stanie, nie podlegającym chorobom czy śmierci (zob. Alma 11:42–45).

Zbawiciel był pierwszą osobą na tej Ziemi, która zmartwychwstała. Nowy Testament zawiera kilka opowieści świadczących o tym, że powstał On z grobu (zob. Ew. Mateusza 28:1–8; Ew. Marka 16:1–14; Ew. Łukasza 24:1–48; Ew. Jana 20:1–29; I List do Koryntian 15:1–8; II List Piotra 1:16–17).

Kiedy zmartwychwstały Pan ukazał się Swoim Apostołom, pomógł im zrozumieć, że ma powłokę z ciała i kości. Powiedział: „Spójrzcie na ręce moje i nogi moje, że to Ja jestem. Dotknijcie mnie i popatrzcie: Wszak duch nie ma ciała ani kości,

jak widzicie, że Ja mam” (Ew. Łukasza 24:39). Po Swoim Zmartwychwstaniu ukazał się też Nefitom (zob. 3 Nefi 11:10–17).

W czasie zmartwychwstania będziemy „sądzeni według swych czynów. [...] Zostaniemy przyprowadzeni przed Boga, znając tak jak teraz znamy i wyraźnie pamiętając wszystkie nasze przewinienia” (Alma 11:41, 43). Od naszej wierności będzie zależała wieczna chwała, jaką otrzymamy. Chociaż wszyscy ludzie zmartwychwstaną, jedynie ci, którzy przyszli do Chrystusa i mieli udział w pełni Jego ewangelii, odziedziczą wyniesienie w królestwie celestialnym.

Zrozumienie i świadectwo o zmartwychwstaniu może dać ci nadzieję i perspektywę, kiedy doświadczasz wyzwań, prób i triumfów w życiu. Możesz znaleźć pocieszenie w pewności, że Zbawiciel żyje i że dzięki Jego Zadośćuczynieniu „zrywa więzy śmierci, że grób nie zwycięża, a żądło śmierci pochłania nadzieja chwały” (Alma 22:14).

Dodatkowe źródła: Ks. Izajasza 25:8; 26:19; Ew. Jana 5:25–29; 11:25–26; I List do Koryntian 15; Enos 1:27; Alma 40:23–26; 41; Mormon 9:12–14; NiP 88:15–16; 93:33–34; Mojżesz 1:39

Zobacz także: Dusza; Królestwa chwały; Plan zbawienia; Śmierć fizyczna; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

Znaki

Znaki to wydarzenia czy doświadczenia, które okazują moc Bożą. Często są to cuda. Oznaczają i ogłaszają wielkie wydarzenia, takie jak narodziny, śmierć i Drugie Przyjście Zbawiciela. Przypominają nam o przymierzach, jakie zawarł z nami Pan. Znaki mogą też składać świadectwo o boskim powołaniu lub wskazywać na dezaprobatę Pana.

Niektórzy ludzie twierdzą, że uwierzyliby w Boga czy Jego dzieło, gdyby mogli zobaczyć znak. Jednakże Pan powiedział: „Lecz oto wiara nie przychodzi przez znaki, ale znaki idą za tymi, co wierzą” (NiP 63:9). Takie znaki otrzymują ci, którzy są wierni i posłuszni, aby wzmocnić ich wiarę.

Znęcanie się

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 12:38–39; Ew. Marka 13:22–27; Ew. Łukasza 2:8–17; Alma 30:43–52; Helaman 14; 3 Nefi 1:13–21; 8:2–25; Eter 12:6; NiP 63:7–12

Zobacz także: Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Posłuszeństwo; Wiara

Znęcanie się

Znęcanie się to takie traktowanie innych lub siebie, które prowadzi do urazów fizycznych lub psychicznych. Rani umysł i ducha, a często wyrządza także krzywdę ciału. Może powodować zamęt, wątpliwości, nieufność i strach. Stanowi pogwałcenie praw społecznych i znajduje się w całkowitej sprzeczności z naukami Zbawiciela. Pan potępia każdą formę znęcania się, zarówno fizycznego, seksualnego, słownego jak i emocjonalnego. Takie zachowanie może doprowadzić do uruchomienia procedur dyscypliny Kościelnej.

Rada dla osoby, która znęca się nad innymi

Jeśli twoje zachowanie w stosunku do jakiejś osoby nosiło cechy znęcania się, musisz odpokutować za swój grzech. Błagaj Pana, by ci wybaczył. Proś o przebaczenie tych, których skrzywdziłeś. Porozmawiaj z biskupem lub prezydentem gminy, aby mógł ci pomóc w procesie pokuty oraz, jeśli to konieczne, pomógł ci w uzyskaniu dodatkowych porad czy innej pomocy.

Jeśli uczucie złości podsyciło twoje złe zachowanie, naucz się panować nad swym gniewem. Zwróć się w modlitwie do Pana i poproś Go o pomoc. Jeśli spojrzysz z perspektywy wieczności, dostrzeżesz, że twoja złość prawie zawsze pojawia się w odpowiedzi na coś, co nie jest istotne.

Jeśli jesteś winien seksualnego znęcania się, narzuć sobie dyscyplinę umysłu. Pamiętaj, że twoje myśli mają potężny wpływ na twoje życie, gdyż nie jest życzliwy człowiek, który „w sercu swoim nie jest [...] życzliwy” (Przypowieści Salomona 23:7). Trzymaj się z dala od pornografii i tego, co mogłoby pobudzać niemoralne pragnienia seksualne. Módl

się o to, by „cnota nieprzerwanie [ozdabiała twoje] myśli” (NiP 121:45).

Pomoc dla ofiar znęcania

Jeśli jesteś ofiarą znęcania, natychmiast szukaj pomocy. Porozmawiaj ze swoim przywódcą kapłańskim — zazwyczaj ze swoim biskupem lub prezydentem gminy, ale czasami może to być członek prezydium palika lub dystryktu. On może pomóc ci w decyzji, co robić.

Bądź pewien/pewna, że nie ponosisz winy za krzywdzące zachowanie innych osób. Nie musisz czuć się winny/a. Jeśli jesteś ofiarą gwałtu lub innego rodzaju seksualnego znęcania się — bez względu na to, czy jesteś ofiarą osoby ci znanej, nieznaej czy nawet członka rodziny — nie jesteś winny/a popełnienia grzechu seksualnego. Wiedz, że jesteś niewinny/a i że Ojciec Niebieski kocha cię.

Módl się o pokój, który przychodzi jedynie poprzez Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienie (zob. Ew. Jana 14:27; 16:33). Zbawiciel doświadczył wszystkich twoich cierpień, nawet tych spowodowanych przez innych i wie, w jaki sposób ci pomóc (zob. Alma 7:11–12). Nie szukaj odwetu i skup się na tym, nad czym masz kontrolę, np. na własnym nastawieniu do życia. Módl się o siłę, by wybaczyć tym, którzy cię skrzywdzili.

Nadal szukaj pomocy u przywódcy kapłańskiego, aby mógł przeprowadzić cię przez proces uzdrowienia emocjonalnego. Dzięki błogosławieństwom ewangelii możesz przezwyciężyć cykl znęcania się i uwolnić się od cierpienia, jakiego doznałeś/aś.

Dodatkowe źródła: Ew. Mateusza 18:1–6; NiP 121:34–46

Zobacz także: Pokuta; Wybaczenie

Życie wieczne

Pan powiedział: „Albowiem to dzieło moje i chwała moja — by przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowie-

kowi” (Mojżesz 1:39). Nieśmiertelność to życie na zawsze jako zmartwychwstała istota. Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa każdy otrzyma ten dar. Życie wieczne, czyli wyniesienie, to odziedziczenie miejsca w najwyższym stopniu królestwa celestialnego, gdzie będziemy żyć w obecności Boga i kontynuować swoje związki rodzinne (zob. NiP 131:1–4). Podobnie jak w przypadku nieśmiertelności, dar ten jest dostępny dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Jednakże wymaga on „[przestrzegania] praw i obrzędów Ewangelii” (Zasady Wiary 1:3).

Pozostawanie na ścieżce prowadzącej do życia wiecznego

Z chwilą chrztu i otrzymania daru Ducha Świętego wkroczyłeś na ścieżkę, która prowadzi do życia wiecznego. Prorok Nefi nauczał:

„Bramą, przez którą macie wejść, jest nawrócenie się i chrzest w wodzie, a wtedy następuje odpuszczenie grzechów przez ogień Ducha Świętego.

Wtedy jesteście na wąskiej ścieżce, która prowadzi do życia wiecznego. Oto weszliście przez bramę, postąpiliście według przykazań Ojca i Syna, i otrzymaliście Ducha Świętego, który świadczy o Ojcu i Synu aż do spełnienia Jego obietnicy, że jeśli weszliście przez bramę, otrzymacie” (2 Nefi 31:17–18).

Nefi podkreślił, że odkąd weszliśmy na tę „prostą i wąską ścieżkę”, musimy wytrwać do końca.

„Gdy już dostaliście się na tę wąską ścieżkę, pytam was: Czy to już wszystko? Oto mówię wam: Nie. Albowiem doszliście dotąd tylko dzięki słowu Chrystusa poprzez niezachwianą wiarę w Niego, ufając w pełni zasługom Tego, który ma moc zbawienia.

Potrzebujecie więc dążyć naprzód mając nieugiętą wiarę w Chrystusa, pełną światła nadzieję i miłość do Boga oraz do wszystkich ludzi. Jeśli więc będziecie dążyć naprzód, napawiąc się słowem Chrystusa i wytrwacie do końca, tak mówi Ojciec: Będziecie mieli życie wieczne” (2 Nefi 31:19–20).

Teraz, po chrzcie i konfirmacji, większa część twojego postępu ku życiu wiecznemu zależy od otrzymania innych obrzędów zbawienia: w przypadku mężczyzn — wyświęcenia do Kapłaństwa Melchizedeka, w przypadku mężczyzn i kobiet — obdarowania świątynnego i zapieczętowania małżeństwa. Kiedy otrzymasz te obrzędy i dotrzymasz towarzyszących im przymierzy, przygotujesz się do odziedziczenia najwyższego stopnia chwały celestialnej.

W zasięgu twoich rąk

Kiedy zastanawiasz się nad swoim postępowaniem na tej „prostej i wąskiej ścieżce”, bądź pewien, że życie wieczne jest w zasięgu twoich rąk. Pan chce, abyś powrócił do Niego, a On nigdy nie będzie wymagał od ciebie niczego, czego nie mógłbyś osiągnąć. Wszystkie Jego przykazania zostały wprowadzone po to, by przyczynić się do twego szczęścia. Kiedy wykazujesz się wiarą i służysz Mu całą swą mocą, daje ci siłę i pomaga ci uczynić to, co ci nakazuje (zob. 1 Nefi 3:7). Pamiętaj, że kiedy dasz z siebie wszystko i odpokutujesz za swe grzechy, Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa zrekompensuje twą słabość i odpłaci za doznane w życiu niesprawiedliwości, cierpienia i ból: „Wiemy, że dzięki Jego łasce zostaniemy zbawieni, gdy dokonamy wszystkiego, co jest w naszej mocy” (2 Nefi 25:23).

Dodatkowe źródła: Ew. Jana 3:16; 17:3; 2 Nefi 9:39; Moroni 7:41; NiP 14:7; 50:5

Zobacz także: Królestwa chwały; Łaska; Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa

